

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் மருத்துவக் கருவூலங்கள்

ஆய்வாளர்

அ. மௌறின்

பதிவு எண்.: 10547

தமிழ்

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முனைவர் (பிஎச்.டி.)

பட்டத்திற்காக அளிக்கப்படும் ஆய்வேடு

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,

திருநெல்வேலி - 627 012.

டிசம்பர் 2018

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி - 627 012.

சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் மருத்துவக் கருவூலங்கள்”
என்னும் தலைப்பில் ஆய்வாளர் அ.மௌறின் அவர்கள் மேற்கொண்ட
இவ்வாய்வு திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக
முனைவர் பட்டத்திற்காக (தமிழ்) ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரித் தமிழ் ஆய்வு
மையத்தல் அவர் பயின்ற காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும்,
இவ்வாய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் இதுவரை
அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

அ.மௌறின்
ஆய்வாளர்

நெறியாளர்
முனைவர் இரா.ச.சுகிர்தா பஸ்மத்
உதவிப் பேராசிரியர்,
அரசு கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி,
நாகர்கோவில் - 629 004.

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் மருத்துவக் கருவூலங்கள்”

என்னும் தலைப்பில் இவ்வாய்வேடு சிறந்த முறையில் நிறைவு பெறுவதற்கு அருள் புரிந்த எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு எனது நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

ஆய்வு செய்வதற்கு அனுமதியளித்த ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி, நாகர்கோவில் நிர்வாகத்திற்கும், கல்லூரி முதல்வர் முனைவர் ஜே. ராபர்ட் விக்டர் எட்வர்ட் அவர்களுக்கு எனது நன்றியினை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வுக்கு மேற்பார்வையாளராக இருந்ததோடு, அவ்வப் போது ஆர்வமுட்டி ஆய்வு சிறந்த முறையில் அமைய ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்த நெறியாளர் முனைவர் இரா. ச. சுகிர்தா பஸ்மத் அவர்களுக்கு எனது இதயம் நிறைந்த நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

ஆய்விற்கு உதவிய ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி, நாகர்கோவில் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் சி. ராஜப்பா அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றிகளை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வுக்குப் பல வழிகளில் ஆர்வமுட்டிய மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முதுகலை விரிவாக்க மையம், நாக்கால்மடம், நாகர்கோவில், இயக்குநர் முனைவர் G. இம்மானுவேல் அவர்களுக்கு என் இதயம் நிறைந்த நன்றிகளைக் காணிக்கையாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வுக்கு பல வழிகளில் உதவிய ஆயர் ஆஞ்ஞிசுவாமி கல்வியியல் கல்லூரி, முட்டம் உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் ச. அருள் அவர்களுக்கும், முட்டம் சகல புனிதர்கள் மேல்நிலைப்பள்ளி தலைமையாசிரியரும் தாளாளருமான அருட் சகோ. ஐசக் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வுக்கு பல வழிகளில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து வேண்டிய உதவிகள் செய்துத் தந்த ஆசிரியை திருமதி. த.மேரி ஷீலா எல்பரின் அவர்களுக்கு எனது நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வுக்கு பல வழிகளில் ஆலோசனைகள் வழங்கிய அறிஞர் அண்ணா கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, ஆரல்வாய்மொழி உதவிப் பேராசிரியர் முனைவர் கு. இராஜலிங்கம் அவர்களுக்கும், ஏற்றக்கோடு மேல்நிலைப்பள்ளி ஆசிரியர் திரு. பிரேம் ஜெயராஜ் அவர்களுக்கும், L.M.S. ஆண்கள் மேல்நிலைப்பள்ளி மார்த்தாண்டம் ஆசிரியர் பீட்டர் அவர்களுக்கும், P.T.M.மேல்நிலைப் பள்ளி, அண்டுகோடு ஆசிரியர் முனைவர் பா.கிறிஸ்டோபர் அவர்களுக்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றிகளை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இந்த ஆய்வேட்டை முடிக்க எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த என் மனைவி. ப. ஜெஸி அவர்களுக்கும், எனது மகன் மௌ. ஆஷிக் கிறிஸ்டோ, எனது மகள் மௌ. அஸ்விகா ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகளை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வுக்குத் தேவையான நூல்களைத் தந்துதவிய A.T.S.V.S சித்த மருத்துவக் கல்லூரி மற்றும் மருத்துவமனை முஞ்சிறை நூலகத்தாருக்கும் ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி (தன்னாட்சி) தமிழ்த்துறை நூலகத்தாருக்கும், கன்னியாகுமரி மாவட்ட மைய நூலக ஆணைக் குழுவினருக்கும், மணவாளக்குறிச்சி கிளை நூலகத்தாருக்கும், அம்மாண்டிவிளை கிளை நூலகத்தாருக்கும் எனது நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டை நன்முறையில் தட்டச்சு செய்துத் தந்த மீனாட்சிபுரம், நாகர்கோவில் கண்ணன் கணினி நிறுவன உரிமையாளர் திரு.அ.சுகுமாரன் மற்றும் அவரது நிறுவனப் பணியாளர்களுக்கும் எனது இதயம் நிறைந்த நன்றியைச் சமர்ப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர்
அ. மௌறின்

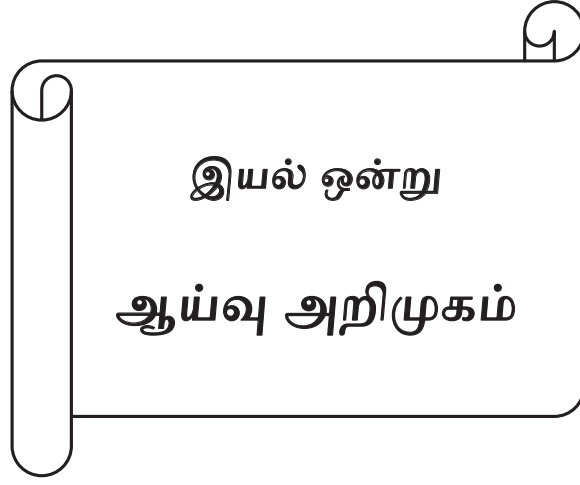
சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அ.	-	அடி
அகத்.குண.	-	அகத்தியர் குணபாடம்
அகம்.	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
கலி.	-	கலித்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறிஞ்.	-	குறிஞ்சிப் பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
சிறு.படை.	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
திரு.மந்.	-	திருமந்திரம்
திருமுரு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொ.ஆ.	-	தொகுப்பாசிரியர்
நற்.	-	நற்றிணை
நெ.வாடை.	-	நெடுநல் வாடை
ப.	-	பக்கம்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்

ப.பத்து.	-	பதிற்றுப்பத்து
பட்டினப்.	-	பட்டினப்பாலை
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.	-	பாடல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருந.	-	பொருநராற்றுப்படை
ம.கடாம்.	-	மலைபடுகடாம்
ம.காஞ்சி.	-	மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
மேலது,	-	மேலேக்குறிப்பிட்ட நூல்
வ.	-	வரி

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
சான்றிதழ்	i
ஆய்வுச்சுருக்கம்	ii
நன்றியுரை	iii-v
சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்	vi-vii
பொருளடக்கம்	viii
 இயல்கள்	
இயல் ஒன்று - ஆய்வு அறிமுகம்	1-7
இயல் இரண்டு - பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் மருத்துவம் சார்ந்த தகவல்களும் தமிழ் மருத்துவமும்	8-38
இயல் மூன்று - சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தாவரங்கள்	39-178
இயல் நான்கு - மருந்தாகும் உணவுகளும் அதன் பயன்பாடும்	179-208
இயல் ஐந்து - சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டும் மூலிகைகளின் வாழ்வியல் பயன்கள்	209-282
இயல் ஆறு - ஆய்வு நிறைவுரை	283-297
துணைநூற்பட்டியல்	298-310
பின்னிணைப்புகள்	1-21
ஆய்வுக்கட்டுரைகள்	

- 1.0 முன்னுரை
- 1.1 ஆய்வுத் தலைப்பு
- 1.2 ஆய்வின் நோக்கம்
- 1.3 கருதுகோள்
- 1.4 ஆய்வு எல்லை
- 1.5 ஆய்வு ஆதாரங்கள்
 - 1.5.1 முதன்மை ஆதாரம்
 - 1.5.2 துணைமை ஆதாரம்
- 1.6 ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

1.0 முன்னுரை

தமிழர்களுக்கான தமிழ் மருத்துவ பாரம்பரியத்தை சித்தர்களைத் தளமாகக் கொண்டு நோக்குவதே பெருவழக்காக உள்ளது. சித்த மருத்துவம் என்பது தமிழ் மருத்துவத்தைக் குறிப்பது என்ற ஒரு பொதுவான கருத்து உண்டு. திருமூலர் முதல் வலுவான ஓர் சித்தர் பாரம்பரியம் தமிழ்நாட்டில் வளர்ந்து வந்தமையை மறந்துவிட முடியாது. எனவே ஏறத்தாழ 13-ம் நூற்றாண்டு வரை தமிழ்நாட்டில் நிலவிய மருத்துவப்பாரம்பரியம் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கதாகும். உயிரின் நற்கதிக்காக உடலைப் பேணுவது அச்சிந்தனை முறையில் ஓர் அச்சாணியம்சமாகும். தமிழிலக்கியத்தை நோக்கும் போது நோய் பற்றியும், நோய் அகற்றும் மருந்துகள் பற்றியும் ஏராளமான குறிப்புகள் உள்ளன. தமிழ் மரபில் மருந்து, மருத்துவம் இரண்டும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளமையை அறியலாம்.

மருந்து என்னும் சொல் நோயைத் தீர் என்னும் கருத்தில் குறுந்தொகையிலும் (68.4), (71.1) வைத்தியன் பற்றிய குறிப்பு நற்றிணையிலும் (136.3) காணப்படுகிறது. 'நோய்' எனும் சொல் குறுந்தொகை (13, 28), நற்றிணை (34, 56, 64), அகநானூறு (13, 40) ஆகியவற்றில் காணப்படுகின்றது. 'மருந்து' எனும் சொல் குறுந்தொகை (68, 71), அகநானூறு (147, 238), புறநானூறு (3) ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறது. இவற்றை நோக்கும் பொழுது மருத்துவம் என்ற எண்ணக்கரு தமிழகத்தில் சங்க காலம் முதல் நன்கு உணரப்பட்டது என்பது தெரிகிறது. சங்க கால மக்கள் இயற்கைச் சூழல்களோடு சம்மந்தப்பட்டிருந்தது மட்டுமல்லாமல் இச்சூழல்களில் உள்ள இயற்கைப் பொருட்களை, உணவுகளை மருந்தாகப் பயன்படுத்தி எவ்வாறு நலவாழ்வு வாழ்ந்தனர் என்பதைத் தற்காலச் சமுதாயத்திற்கு உணர்த்துவதோடு, மூலிகைகளின் மகத்துவத்தையும் அதன் சிறப்புகளையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி ஆய்வு செய்து உலகிற்கு உணர்த்துவது பயன் தருவதாகும்.

1.1 ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் மருத்துவக் கருவூலங்கள்” என்பதே இவ்வாய்விற்கான தலைப்பு ஆகும்.

1.2 ஆய்வின் நோக்கம்

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் தாவரங்கள் மற்றும் அவற்றின் மருத்துவப் பயன்களை இனம் கண்டு, தமிழரின் மருத்துவ முறைகளையும் தெளிந்து சங்ககால மக்கள் இயற்கையோடு ஒன்றித்து எவ்வாறு ஆரோக்கிய வாழ்வு வாழ்ந்தார்கள் என்பதையும் இன்றைய தமிழினம் அறிந்துகொள்ளச் செய்வதோடு அவற்றை நம் தலைமுறையினர் பின்பற்றி நலவாழ்வு வாழ வழிவகை செய்வதே இவ்ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

1.3 கருதுகோள்

சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் மருத்துவக் கருவூலங்கள் மட்டுமல்ல, இன்று வரை தொடர்ந்து வரும் தமிழர் மருத்துவத்திற்குச் சிறந்த வழிகாட்டியும் ஆகும் என்பதே ஆய்விற்கான கருதுகோள் ஆகும்.

1.4 ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை நூல்களே இவ்வாய்விற்கான எல்லை ஆகும்.

1.5 ஆய்வு ஆதாரங்கள்

ஆய்வு தொடர்பான செய்திகளை தரக் கூடிய ஆய்வு மூலங்களை முறையே முதன்மை ஆதாரம், துணைமை ஆதாரம் என இரண்டாகப் பகுக்கலாம்.

1.5.1 முதன்மை ஆதாரம்

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகையிலுள்ள பதினெட்டு நூல்களும் முதன்மை ஆதாரமாகும்.

1.5.2 துணைமை ஆதாரம்

ஆய்வோடு தொடர்புடைய மருத்துவ இலக்கியங்களும், அவை சார்ந்த ஆய்வு நூல்களும், ஆய்வுக்கட்டுரைகளும், மருத்துவம் சார்ந்த கண்டும், கேட்டும் அறிந்த செய்திகளும் துணைமை ஆதாரங்களாகும்.

1.6 ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘சங்க இலக்கியங்கள் தமிழரின் மருத்துவக் கருவூலங்கள்’ என்னும் ஆய்வேடானது ஆய்வு அறிமுகம். ஆய்வு நிறைவுரை உள்ளிட்ட ஆறு இயல்களைக் கொண்டதாக அமைகிறது.

- இயல் ஒன்று - ஆய்வு அறிமுகம்
- இயல் இரண்டு - பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் மருத்துவம் சார்ந்த தகவல்களும் தமிழ் மருத்துவமும்
- இயல் மூன்று - சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தாவரங்கள்
- இயல் நான்கு - மருந்தாகும் உணவுகளும் அதன் பயன்பாடும்
- இயல் ஐந்து - சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டும் மூலிகைகளின் வாழ்வியல் பயன்கள்
- இயல் ஆறு - ஆய்வு நிறைவுரை

“ஆய்வு அறிமுகம்” முதல் இயலாக அமைகிறது. ஆய்வு முன்னுரை, ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வின் நோக்கம், கருதுகோள், ஆய்வு எல்லை,

ஆய்வு ஆதாரங்கள், முதன்மை ஆதாரம், துணை ஆதாரம், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு போன்றவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் இவ்வியலில் உள்ளன.

“பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் மருத்துவம் சார்ந்த தகவல்களும் தமிழ் மருத்துவமும்” என்ற இரண்டாம் இயலில், தொல்காப்பிய திணை கூறும் மூலிகைகள், சங்க இலக்கியங்களில் மூலிகைப் பெயர்கள், கடப்பமரம், நெல்லிக்காய், வேம்பு, வஞ்சிமரம், காயாப்பூ, கொன்றை, கடுக்காய் மரம், கள், நெய், திருக்குறளில் மருந்து, இலக்கியங்களின் பெயரான மருந்துகள், திரிகடுகம், சிறுபஞ்ச மூலம், ஏலாதி, தமிழ் மருத்துவம், தமிழ் மருத்துவத்தின் தோற்றம், தமிழ் மருத்துவத்தின் வளர்ச்சி, தமிழ் மருத்துவத்தின் வேறு பெயர்கள், தமிழர் மருத்துவத்தின் நிலைகள், மருத்துவன், மருத்துவம், சித்த மருத்துவ நூல்கள், சித்த மருத்துவ நூல்களின் வகை, பதினெண் சித்தர்கள் பற்றிய விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

“சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தாவரங்கள்” என்னும் மூன்றாம் இயலில் அனிச்சம், அறுகை, அவரை, அலரி, அல்லி, அரையம், அதிரல், அத்தி, அரும்பு, அசோகு, அகரு, அகத்தி, ஆவிரை, ஆல், ஆரம், ஆம்பி, ஆத்தி, ஆசினி, ஆச்சாமரம், இலவம், இலஞ்சி, இல்லம், இருப்பை, இரவம், இரத்தி, இத்தி, இகணை, இஞ்சி, ஈத்தமரம், ஈங்கை, உன்னமரம், உள்ளி, உழுந்து, உழிஞை. உயவை, உந்தாழ், உடை, உகாஅய், ஊகு, எறுழம், எள், எருவை, எருக்கு, ஏனல், ஐவனம், ஐயவி, ஒடுமரம், கறிவேப்பிலை, கறி, களாச்செடி, கள்ளி, கழல், கருவிளை, கரும்பு, கரந்தை, கழுகு, கண்பு, கண்ணி, கடுமரம், கடலைச்செடி, காவி, காரை, காயா, காந்தள், காஞ்சி, குறிஞ்சி, குளவி, குல்லை, குருகிலை, குருக்கத்தி, குரீ இப்பூளை, குரவம், குமிழம், குப்பைக்கீரை, குடசம், உள்ளிட்ட மரங்கள் பற்றிய குறிப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன.

“மருந்தாகும் உணவுகளும் அதன் பயன்பாடும்” என்ற நான்காம் இயலில் கீரைகள், கீரையின் மகத்துவம், வெற்றிலை, மிளகு, வரலாற்றில் மிளகு, உணவில் மிளகு, மிளகின் மருத்துவப் பயன், மஞ்சள், உணவில் மஞ்சள், நோய் தீர்க்கும் கனிகள் போன்றவற்றைப் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

“சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காட்டும் மூலிகைகளின் வாழ்வியல் பயன்கள்” என்னும் ஐந்தாம் இயல், சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற மருத்துவக் குணம் கொண்ட அருகம்புல், அனிச்சம், அவரை, அலரி, அல்லி, அரசமரம், அதிரல், அத்தி, அசோகு, அகில், அகத்தி, ஆவிரை, ஆல், ஆரம், ஆம்பி, ஆத்தி, இலவம், இஞ்சி, இல்லம் போன்ற நூற்று இருபத்தி மூன்று தாவரங்களை இனம் கண்டு அவற்றின் மருத்துவக் குணங்களை மருத்துவ நூல்களின் துணை கொண்டு ஆய்வு செய்து அவற்றின் வாழ்வியல் பயன்பாடுகளை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது.

ஆய்வு நிறைவுரையில் அனைத்து இயல்களின் நிறைவுரைகளும் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அதோடு ஆய்வாளர் கண்ட உண்மைகளும், ஆய்வு முடிவுகளும், சுருக்கமாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு நிறைவுரையை அடுத்து துணைநூற்பட்டியல் இடம்பெற்றுள்ளது. அதைத்தொடர்ந்து பின்னிணைப்புகள் உள்ளன.

இயல் இரண்டு

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில்
மருத்துவம் சார்ந்த தகவல்களும்
தமிழ் மருத்துவமும்

- 2.0 முன்னுரை
- 2.1 தொல்காப்பியத் திணை கூறும் மூலிகைகள்
- 2.2 சங்க இலக்கியங்களில் மூலிகைப் பெயர்கள்
 - 2.2.1 கடப்பமரம்
 - 2.2.2 நெல்லிக்காய்
 - 2.2.3 வேம்பு
 - 2.2.4 வஞ்சிமரம்
 - 2.2.5 காயாப்பூ
 - 2.2.6 கொன்றை, காந்தள்
 - 2.2.7 கடுக்காய் மரம்
 - 2.2.8 கள்
 - 2.2.9 நெய்
- 2.3 திருக்குறளில் மருந்து
- 2.4 இலக்கியங்களில் பெயரான மருந்துகள்
 - 2.4.1 திரிகடுகம்
 - 2.4.2 சிறுபஞ்சமூலம்
 - 2.4.3 ஏலாதி
- 2.5 தமிழ் மருத்துவம்
 - 2.5.1 தமிழ் மருத்துவத்தின் தோற்றம்
 - 2.5.2 தமிழ் மருத்துவத்தின் வளர்ச்சி
 - 2.5.3 தமிழ் மருத்துவத்தின் வேறுபெயர்கள்
 - 2.5.4 தமிழர் மருத்துவத்தின் படிநிலைகள்

2.6 மருத்துவன்

2.7 மருத்துவம்

2.8 சித்த மருத்துவ நூல்களின் வகைகள்

2.9 சித்தர்கள்

2.10 தொகுப்புரை

2.0 முன்னுரை

பழங்கால மனிதன் குகைகளிலும், மரங்களிலும் வாழ்ந்தான். அத்தகைய மனிதனின் நாகரீகத்தின் தொடக்கம் நெருப்பின் கண்டுபிடிப்பாகும். நாகரிக வாழ்வின் தொடக்கம் ஆரோக்கியத்தின் இழப்பிற்கான தொடக்கமும் ஆகிவிட்டது. மனிதன் தன் ஆரோக்கியத்தை இழக்கத் தொடங்கிய போது மருந்தும் மருத்துவமும் தேவைப்பட்டது. மருத்துவம் பண்டைக் காலத்திலேயே இருந்தது என்பதை இலக்கியங்கள் மூலமாக அறிய முடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் மருத்துவக் குறிப்புகளும், மருத்துவக்குணம் பெற்ற மூலிகைத் தாவரங்களும் ஏராளமாகக் காணப்படுகின்றன. சங்ககாலத்தில் மருத்துவத்திற் கென்ற தனிநூல் கிடைக்கப் பெறவில்லை என்று ஜே. ஜோசப்தாஸ் கூறியுள்ளார். “சங்ககாலத் தமிழ் மருத்துவ நூல் எதுவும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ‘இலக்கியம்’ காலத்தைக் காட்டும் கண்ணாடி என்றால் அதில் மருத்துவத்தின் பங்கையும் தெரிந்து கொள்ள இயலும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலான சங்க இலக்கிய நூல்களில் தமிழ் மருத்துவத்தின் பல சிறப்புகளைக் காணலாம்”¹ என ஜே.ஜோசப்தாஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழின் முதல்நூலான தொல்காப்பியத்தில் மருத்துவம் சார்ந்த செய்திகளும், மூலிகைகள் பற்றிய செய்திகளும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

2.1 தொல்காப்பியத் திணை கூறும் மூலிகைகள்

தொல்காப்பியர் ஏழு அகத்திணைகளைக் கூறியுள்ளார்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”²

அகத்திணைகள் ஏழிற்கும் புறத்திணைகள் ஏழினையும்

புறத்திணையியலில் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். மருத்துவக் குணம் வாய்ந்த

மூலிகைகளின் பெயர்களிலேயே அகத்திணை மற்றும் புறத்திணைகளின் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன.

“வெட்சிதானே குறிஞ்சியது புறனே’
 ‘வஞ்சிதானே முல்லையது புறனே’
 ‘உழிஞை தானே மருதத்துப் புறனே’
 ‘தும்பை தானே நெய்தலது புறனே’
 ‘வாகை தானே பாலையது புறனே’
 ‘காஞ்சி தானே பெருந்திணை புறனே’
 ‘பாடாண் பகுதி கைக்கிளை புறனே’ ”³

இத்தொல்காப்பிய நூற்பா வரிகளில் மூலிகைகளின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வெட்சிப்பூவை அடையாளமாகக் கொண்டு குறிஞ்சி நிலவாழ் தொன்மக்கள் ஆநிரைகளைக் கவரச் செல்வார்கள் என்பதைத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். குறிஞ்சித்திணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வெட்சி மற்றும் குறிஞ்சி என்பவை மருத்துவக் குணமிக்க மூலிகைகளாகும். “வெட்சி எனப்படும் மூலிகையின் வேர்கசாயத்தை அருந்த இரத்தக்கொதிப்பு, விக்கல், வாய்குமட்டல், இரத்தபித்தவாந்தி, பசியின்மை, போன்ற நோய்கள் குணமாகும். வெட்சியின் மலருக்குப் பித்தத்தை தணிக்கும் தன்மை உண்டு.”⁴

“வஞ்சியின் தளிர் இலைக்கு விஷத்தை முறிக்கும் சக்தி உண்டு.”⁵

மேலும் முல்லை மருத்துவத் தன்மை கொண்ட மலர். இம்மலரின் பெயரை ஐவகை நிலங்களில் ஒன்றிற்குப் பெயராகச் சூட்டியுள்ளார் தொல்காப்பியர். “முல்லை மலர்களை நுகர்ந்து வந்தால் மனம் புத்துயிர் பெறுகிறது. மனம் சாந்தமடைகிறது. இருதயம் மென்மை பெறுகிறது, கோபம் தணிகிறது.”⁶

மருதத்திணைக்குரிய பூவாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் உழிஞை என்பது தற்போது முடக்கறுத்தான் பச்சிலை என வழங்கப்படும் மூலிகை ஆகும்.

“வழக்கில் முடக்கறுத்தான் என்று கூறும் போதே முடக்கி வைத்திருக்கும் நோயெல்லாம் பறந்து போகும்”⁷ என்பதை அறியமுடிகிறது. முடக்கறுத்தான் மூலிகை மருத்துவப்பயன் மிகுந்த மூலிகை ஆகும். “குமரி மாவட்டத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் முடக்கறுத்தானுக்கு உழிஞை என்று பெயரிடுவதை களப்பணியாளர்கள் அறிந்துள்ளனர்.”⁸ இம்மூலிகையின், “இலை, வேர் முதலியவைகளைக் குடிநீரில் இட்டு நாட்பட்ட இருமல் முதலியவைகளுக்குக் கொடுக்கலாம். முடக்கறுத்தான் இலைப் பொடியுடன் சித்திரமூல வேர்ப்பட்டைப்பொடி, கரியபோளம் இலை சேர்த்து மூன்று நாள் கொடுக்க சூதகக்கட்டு நீங்கும். இலைகளை வதக்கி அடிவயிற்றில் கட்ட சூதகத்தை மிகுதிப்படுத்தி சூலக அழுக்குகளை வெளிப்படுத்தும் இலையை எண்ணெயிலிட்டுக் காய்ச்சி அவ்வெண்ணெயை வலிகளுக்குப் பூசலாம். இலைச்சாற்றை, காதில் விட காதுவலி, சீழ்வடிதல் நீங்கும். நீண்ட நாள்பட்ட மூலநோய்க்குக் கொடுக்கலாம்.”⁹

மருதம் என்பது ஒருவகை மருத்துவக் குணம் வாய்ந்த மரமாகும். “மருதமரத்தின் பட்டையிலிருந்து செய்யப்படுவது மருதப்பட்டை சூரணம். இது பெரியமரவகுப்பைச் சார்ந்தது. தமிழில் இதற்கு இந்திரன் பார், அர்ச்சுனன் வெள்ளை, மருதம் என்ற வேறு பெயர்களுமுண்டு.”¹⁰

‘தும்பை’ சித்தமருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்படும் மருத்துவக்குணம் கொண்ட ஒருவகை மூலிகையாகும். “தும்பையினால், முப்பிணி, ஐயம், வலி இவைகள் நீங்கும் தலைவலி மூக்கில் உண்டாகும் நோய்கள், நீர் வேட்கை,

இருமல், ஈளை முதலிய ஐம்பிணிகள் யாவும் போகும். தும்பையை புளியிட்டு கடைந்து உண்பவர்களுக்கு வெள்ளை, கண்புகைதல், கைகால்களில் அசதி, தாகம், சோம்பல் முதலியவைகளும் இதன் இலைச்சாற்றால் பாம்பு முதலியவற்றின் நஞ்சுகளும் முறிந்து போகும்.”¹¹

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் “காஞ்சி’ சித்த மருத்துவ வழக்கில் காமாட்சி புல் ஆகும். ‘காஞ்சியை காமாட்சி புல்’ எனக் கூறுவார்.”¹² சித்த மருத்துவத்தில் மிகச்சிறப்பு வாய்ந்த மருந்தாகக் காமாட்சிபுல் விளங்குகிறது. காமாட்சி புல்லிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் உடல் நலத்திற்கு நன்மை பயக்கும். “காமாட்சி புல் என்பது ஒரு வகை மணமுடைய புல்’, இதிலிருந்து எண்ணெய் எடுக்கலாம். இதிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய்க்கு காவட்டம் புல்லெண்ணெய் என்பது பெயர்.”¹³

பாடாண்திணை என்பது பாடப்பெறும் ஆண்மகனது வீரம், கொடை, புகழ்பற்றி பாடப்படுவது என உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் கூறுவர். பாடாண் என்பதும் மருத்துவக்குணமுடைய ஒருவகை மரமாகும். பாடாண் என்ற இலக்கிய மூலிகை மருந்தறிவியல் அடிப்படையில் பாடு+ஆண் என்று பிரிந்து பாடு என்னும் சொல் பெருமை, கேடு, சாவு என்றும் பொருள்களையுடையது. ஆண் என்பது ஆண் தன்மையின் எல்லாச்சிறப்புகளும் பெற்று அழகு, தோற்றம், நிறம், மணம், இனப்பெருக்க வீரியம், மருத்துவப்பயன், மந்திரப்பயன் கொண்ட ஒரு மரக்கிளவியாகும். இதனால் “பாடாண் என்ற சொல் மூலிகையின் அடிப்படையில் பெருமைமிக்கதும் சாவைத் தவிர்ப்பதுமான ஆண்மரம் என்று விளக்கப் பெறும்.”¹⁴ இதன் மூலம் பாடாண் என்பது ஒரு மரம் என்பதும்

அம்மரத்திற்கு மருத்துவக் குணம் உண்டு என்பதும் தெளிவாகிறது. இவ்வாறு தொல்காப்பியரின் திணைப்பெயர்கள் பெரும்பாலும் சித்த மருத்துவ மூலிகைப் பெயர்களையே தாங்கியுள்ளன என்பது புலனாகிறது.

2.2 சங்க இலக்கியங்களில் மூலிகைப் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியங்களான பத்துப்பாட்டு எட்டுத்தொகை நூல்களில் மருத்துவம், மருத்துவ மூலிகைகள், மருத்துவம் செய்யும் முறை போன்றவை குறித்த செய்திகள் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் அக இலக்கியம், புற இலக்கியம் என இரு பெரும் பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. புறஇலக்கியங்களில் போர் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. போரில் காயமடைந்த வீரர்களுக்கு ஏற்படும் விழுப்புண்களைக் குணப்படுத்த பல விதமான மருத்துவக் குணமுடைய மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அது போன்றே அக இலக்கியப்பாடல் வரிகளிலும் மூலிகைகள் பற்றிய செய்திகளும், மருத்துவக் குணமுடைய மலர்களின் செய்திகளும் பாடப்பட்டுள்ளன. சித்த மருத்துவத்தில் மரங்களின் இலைகள், பூக்கள், காய்கள், பட்டைகள், வேர்கள் போன்றவை மருந்துப் பொருட்களாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

2.2.1 கடப்பமரம்

கடப்ப மரம் மருத்துவகுணமிக்க மரமாகும். இதன் வேர்கள் பட்டைகள் போன்றவை மருந்துப் பொருட்களாகப் பயன்படுகின்றன. சித்த மருத்துவத்தில் இம்மரத்திற்குத் தனிப்பெரும் சிறப்பு உண்டு.

“மாலை நின்ற பாலை நெடுவழிச்

சுரன் முதல் மரா அத்த விரிநிழல் அசைஇ” (சிறு.படை., அ.79)

என்ற பாடல் வரிகள் கடப்பமரங்கள் பாலை நிலத்தில் மிகுதியாகக் காணப்பட்டன என்று கூறுகிறது.

இதன் மருத்துவத் தன்மை குறித்து “கடப்பமலரை நெய்யில் போட்டுக் காய்ச்சி நெய்யை உண்ண நீர்ச்சுருக்கு, மேகம் தீரும், கடப்பமரப்பட்டையையும் சுக்கையும் குடிநீர் செய்து தர இரத்த அதிசாரம் தீரும். கடப்பமரப்பட்டையும் குடிநீரும் பிறப்பு உறுப்புகளின் வேதனையை போக்கும். கடப்பவிதையை இஞ்சிச் சாற்றில் அரைத்து உள்ளுக்குக் கொடுக்க ஐலதோசம் நீங்கும். சுவாசக்குழாயிலுள்ள கோழையை வெளியேற்றுவதுடன், வயிற்றுப் பெருமலையும் குணப்படுத்தும். விதையை நீர் விட்டரைத்து அடிவயிறு, மார்புமுதலிய இடங்களில் பற்றுப்போட வயிற்றுப் பெருமல், நெஞ்சுவலி குணமாகும்.”¹⁵

2.2.2 நெல்லிக்காய்

நெல்லிக்காய் சித்த மருத்துவத்தில் பெரிதும் பயன்படுகிறது. நெல்லிக்காயின் அருமை பெருமைகளைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பல இடங்களில் காணலாம். சிறுபாணாற்றுப்படையில்,

“கமழ் பூஞ்சாரல் கவினிய நெல்லி
அமிழ்துவிளை தீம் கனி ஒளவைக்கு ஈந்த
உரவுசினம் கனலும் ஒளிதிகழ் நெடுவேல்”

(சிறு.படை., அ.100-102)

தேவர்கள் அருந்தும் அமிழ்தத்தினைப் போன்ற கிடைத்தற்கரிய நெல்லிக்கனியை ஒளவைக்கு அதியமான் கொடுத்த செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது. அமிழ்தினுக்கு இணையாக நெல்லிக் கனி சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மேலும் சாதல் என்பதை ஒழியச் செய்யும் தன்மையும் நெல்லிக்கனிக்கு உண்டு என்பதை

“சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது

ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்

சாதல் நீங்க எமக்கு ஈந்தனையே” (புறம்., பா.91)

எனப் புறநானூற்று ஒளவையார் பாடல் கூறுகிறது. குறுந்தொகையில்

“நெல்லி தின்ற முள் எயிறு தயங்க

தீம்புளி நெல்லி மாந்தி அயலது

சுரந்தலைப்பட்ட நெல்லி அம்பசங்காய்” (குறுந்., பா.262)

என்னும் பாடல்வரிகள் நெல்லிக்காய் தின்று தண்ணீர் குடித்தால் இனிமையாக இருக்குமென்றும், ஆண்மான் இனிய புளிப்புச் சுவையுடைய நெல்லிக் கனிகளை உண்ணும் காட்சியினையும், நீர்வற்றிய பாலை வழியில் செல்வோர் நெல்லிக் கனியைத் தின்று நீர் அருந்திய செய்திகளையும் கூறுகின்றன.

“நெல்லிக்கனி மருத்துவக்குணம் நிறைந்தது. நெல்லிமரத்தின் வேர் விதை, பட்டை, ஈர்க்கு, காய், கனிவற்றல் இவைகளைக் கற்ப முறைப்படி ஊறுகாய், துவையல், குடிநீர் செய்து தகுந்த பத்தியத்துடன் உபயோகித்தால் மகோதரம், சூலைவலி, மேகச்சூடு, பாண்டு, பெருவயிறு, மூலம், பெரும்பாடு, சோபை, மூர்ச்சை வாயு, தனுர்வாயு முதலிய பிணிகள் நீங்கும்.”¹⁶

2.2.3 வேம்பு

தொல்காப்பியத்தில் வேம்பு பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகிறது.

“போந்தே வேம்பே ஆர் என வருஉம்”¹⁷

வேப்பமரம் மிகச்சிறந்த மருத்துவக் குணம் நிறைந்த மரமாகும்.

வேப்பமரத்தின் வேர், பட்டை, காய், இலை என அனைத்துப் பகுதிகளுக்கும்

மருத்துவக் குணமுண்டு. தொல்காப்பிய அகராதி வேம்பின் விளக்கத்தை, “இளவேனில் காலத்தில் கொத்துக் கொத்தாக நறுமணமிக்க வெண்ணிறப் பூக்களை தருவிப்பதும், பெரிய அடிமரத்தை உடையதும், நீண்டநாள் உயிர் வாழக்கூடியதும், மருத்துவப் பயன் கொண்டதுமாகிய வேப்பமரம்”¹⁸ என்கிறது.

2.2.4 வஞ்சிமரம்

வஞ்சிமரத்தின் பட்டை, வேர் போன்ற பகுதிகள் மருந்துப் பொருளாகச் சித்த மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இம்மரத்தைப் பற்றிய செய்தியைப் புறநானூறு,

“வஞ்சிக் கோட்டு உறங்கும் நாரை” (புறம்., பா.384)

எனக் கூறுகிறது. நாரை, வயல்களில் மீனுண்டு மேய்ந்து வஞ்சி மரக்கிளையில் தங்கி உறங்கும் என்ற செய்தி புறநானூற்றுப் பாடல்வரிகளின் மூலம் தெரியவருகிறது. மருத்துவக் குணமிக்க இம்மரத்தினைச் சங்க கால மக்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

2.2.5 காயாப்பூ

காயாப்பூ மருத்துவக் குணமிக்க ஒரு வகைப் பூ ஆகும். இதன் மருத்துவத் தன்மை பற்றிக் கூறும்போது, “வெள்ளை, வெட்டை, பிரமியம், பெரும்பாடு இவைகளைப் போக்கும்”¹⁹

“செறி இலைக்காயா அஞ்சனம் மலர” (முல்லை., அ.94)

அடர்ந்த இலைகளையுடைய காயாப்பூ மை போல மலர்ந்துள்ள காட்சியை முல்லைப்பாட்டின் பாடல்வரி வெளிப்படுத்துகிறது.

2.2.6 கொன்றை, காந்தள்

கொன்றை, காந்தள் ஆகியவை சித்த மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவற்றின் மலர்கள் குறித்த செய்தி பத்துப்பாட்டில் காணப்படுகின்றது. தளிரையும், கொத்துக்களையும் உடைய கொன்றை போன்ற மலர்களைச் சொரிவதாகவும், வெண் காந்தளின் குவிந்த முகைகள் அழகிய கை போல விரிந்து உள்ளதாகவும், இதழ்கள் நிறைந்த 'தோன்றிமலர்கள்' உதிரம் போல பூத்திருப்பதாகவும் பத்துப்பாட்டில் உவமைக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதையே பத்துப்பாட்டு,

“முறிஇணர்க் கொன்றை நன்பொன் கால

கோடல் குவிமுகை அங்கை அவிழ” (முல்லை., அ.95-96)

“புலவர்கள் உவமை நயத்திற்காகப் பாடல்களில் மூலிகைகளின் பெயர்களை பயன்படுத்தியுள்ளதை அறியமுடிகிறது. கொன்றை சரக்கொன்றை, கொண்ணை, தாமம், பெருங்கொன்றை, கடுக்கைத் தாமம், இதழி, ஆக்குபதம், கிருதமாலம் என்னும் பெயர்களைக் கொண்டது. சிவனுக்குரிய மலர் கொன்றை. கொன்றை இனம் அனைத்தும் ஆவாரைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. இது மேக நோயைப் போக்கும் பிசின் மேகம், வெட்டை இவை விலகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது”²⁰ என்பதை அறியமுடிகிறது.

2.2.7 கடுக்காய் மரம்

சித்த மருத்துவத்தில் கடுக்காய் தனித்துவம் பெற்று விளங்கும் மூலிகையாகும் கடுக்காய் மரங்கள் இடமகன்ற பக்க மலைகளில் மிகுதியாக வளர்ந்து காணப்பட்ட செய்தியை மலைபடுகடாம்,

“கடுக்கலித்து எழுந்த கண் அகன்சிலம்பின்

படுத்து வைத்தன்ன பாறை மருங்கின்”

(ம.கடாம்., அ.14-15)

என்று கூறுகிறது. “கடுக்காயின் மருத்துவப் பயன்பாட்டினைக் கூறும்பொழுது ‘கடுக்காய்’ உள்ளிருக்கும் கொட்டையின் பருப்பு நஞ்செனக் கருதினும் அது கண் நோய்களுக்காகச் செய்யும் மருந்துகளில் சேர்க்கப்படுகிறது”²¹ என்ற தொடரால் அறியலாம்.

2.2.8 கள்

கள் பனை, தென்னை மரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் இயற்கை பானமாகும். சங்க காலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் கள்ளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“நறவுப் பிழிந்திட்ட கோதுடைச் சிதறல்

நார் பிழிக் கொண்ட வெங்கள் தேறல்” (புறம்., பா.114)

என்ற வரிகள் மதுவைப் பிழிவார் பிழிந்து எறிந்த கோதுகள் எனவும் நன்றாகப் புளித்த வெண்கள்ளை மலைநாட்டுத் தலைவன் பாணருக்குப் பருகக் கொடுப்பான் போன்ற செய்திகளையும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. “சித்த மருத்துவத்தில் கள் நோய் தீர்க்கும் மருந்துப் பொருளாகப் பயன்படுகிறது. ஓரளவிற்குக் குடித்தால் பனங்கள் உடலுக்கு வன்மையும், ஆண்மையும் தரும். சிறிது புளித்த கள்ளை நீரழிவு நோய் உள்ளவர்களுக்கும் கொடுப்பதுண்டு. தீராத வெள்ளை, வெட்டைக்கு மருந்தாகவும் சயரோகத்திற்கும் கொடுக்கலாம். உடலில் தோன்றும் கொப்புளங்கள் ஆறாத புண்கள் ஆகியவற்றைப் பதநீரைக் கஞ்சியுடன் கலந்து புளிக்க வைத்து மேலாக பூசலாம்.”²²

2.2.9 நெய்

சித்த மருத்துவத்தில் நெய் மிக முக்கியமான மருந்துப் பொருளாகப் பயன்படுகிறது. நெய்யை மருந்துகளில் சேர்த்து வைத்தியம் செய்ய பயன்படுத்துகிறார்கள். நெய் பற்றிய செய்தியைப் புறநானூறு கூறுகிறது. “நெய் குய்ய ஊன் நவின்ற” (புறம்., பா.382) என்னும் பாடல் வரி நெய்யில் பொரித்த ஊன் கலந்த பலவகையான உணவை நலங்கிள்ளி கொடுத்த செய்தியைக் கூறுகிறது. “நெய்யுடன் ஆடுதீண்டாப் பாளைச் சாறு கூட்டி, சாறுவற்றும் பக்குவத்தில் இறக்கித் தடவிவர தோல்களில் வெடித்துக் காணும் படைகளும், சிறு கொப்புளங்கள் கண்டு துர்நீர் பாயும் புண்ணும், துட்ட புண்களும் நீங்கும்”²³ இது போன்று சித்த மருத்துவத்தில் பல்வேறு நோய்களைத் தீர்க்கும் மருந்துப்பொருளாக நெய் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

2.3 திருக்குறளில் மருந்து

திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் ‘மருந்து’ என்னும் அதிகாரத்தில் தமிழ் மருத்துவம் குறித்துத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார். உணவை உண்ணும் போது உடல்நிலைக்கு ஏற்ற உணவை, உடல் நிலைக்கு மாறுபாடு இல்லாத உணவை உண்ண வேண்டும். ஆசையைக் கட்டுப்படுத்தி வயிற்றில் சிறிது இடம் இருக்குமாறு உணவு உண்டால் உயிர்கட்கு நோயினால் துன்பம் உண்டாகாது என்றும், ஏற்கனவே உட்கொண்ட உணவு செரித்தபின்னர் அடுத்த உணவு உட்கொண்டால் உடலுக்கு மருந்து என்ற ஒன்று தேவையில்லை என்றும். உடல்நிலை, காலம், இடம் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப அளவாக உண்டால் பெறுதற்கரிய உடலைப் பெற்ற மனிதன் அதை நெடுங்காலம் பாதுகாக்கலாம் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார். முன்னர் உண்ட உணவு செரித்த பின்பு,

நன்றாகப் பசித்த பின்னர் உடலுக்கு மாறுபாடற்ற உணவை உண்ண வேண்டும்.
உணவு உண்ணும் முறையறிந்து உண்பதால் நோய் வராமல் தடுக்கலாம்
என்பதை வள்ளுவர்,

“மாறுபாடு இல்லாத உண்டி மறத்து ண்ணின்
ஊறுபாடு இல்லை உயிர்க்கு” (குறள். 945)
“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக்கு அருந்தியது
அற்றது போற்றி உணின்” (குறள். 942)
“அற்றால் அளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிது உய்க்கு மாறு” (குறள். 943)
“அற்றது அறிந்து கடைப்பிடித்து மாறல்ல
துய்க்க துவரப் பசித்து” (குறள். 944)

என்னும் குறள்கள் வழிப் புலப்படுத்துகிறார்.

2.4 இலக்கியங்களின் பெயரான மருந்துகள்

பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களில் ஒன்றான பதினெண்கீழ்கணக்கு நூல்களில் திரிகடுகம், ஏலாதி, சிறுபஞ்சமூலம் போன்றவை மருந்துப் பெயர்களாலான இலக்கிய நூல்கள். திரிகடுகப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மூன்று மூன்று அறக்கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி சேர்ந்த மருந்துப்பொருள் உடல் நோயை தீர்ப்பது போல திரிகடுகம் கூறும் மூன்று கருத்துக்களும் உள்ளத்தின் அறியாமையை போக்க வல்லது என்பதை,

“உலகில் கடுகம் உடல்நோய் மாற்றும்

அலகில் அகநோய் அகற்றும் - நிலைகொள்

திரிகடுகம் என்னும் நிகழ் தமிழ்ச்சங்கம்

மருவு நல்லாதன் மருந்து”

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது. பழைய உணவுப்பொருட்களை சாப்பிடக் கூடாது. தினமும் உணவைத் தயார் செய்து உண்ணவேண்டும். குழந்தைகளுக்கு தாய்ப்பால் ஊட்ட வேண்டும் என்றும், குளித்த பின்னர் உணவு உண்ண வேண்டும் என்பது போன்ற பல்வேறு மருத்துவக் குறிப்புக்களைத் திரிகடுகம் கூறுகிறது.

2.4.1 திரிகடுகம்

“இஞ்சியைக் காயவைத்து தயாரிக்கப்பட்ட சுக்கு மருத்துவத்துக்கு மிகவும் தேவையான ஒன்று இஞ்சியை நன்றாகக் காய வைத்து அதை இடித்து வைத்துக் கொண்டு பொடியை தேநீரிலோ அல்லது சர்க்கரை கலந்த வெந்நீரிலோ கலக்கி குடித்து வந்தால் புத்துணர்வு பெறுவதோடு, எல்லா விதமான சளித்தொல்லையும் கிட்டேவிடாது”²⁴ பல்வேறு நோய்களை குணப்படுத்தும் தன்மை மிகுந்த உண்டு.

“பழம்’, கொடி ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவை இது மணமுட்டுதல், வாயு அகற்றல், செரிமானம் மிகுத்தல், வீக்கம் கரைத்தல், நரம்புரமுட்டல், உடலுக்கமுட்டுதல் ஆகிய மருத்துவப் பண்புகளுடையது.”²⁵ திப்பிலியும் சித்த மருத்துவத்தில் தனக்கென தனியிடத்தைப் பெற்றுள்ள மருந்துப் பொருளாகும். “இது சதையுடைய உருண்டையான காய்களையுடையது. காய்களே மருத்துவப்பயனுடையவை உடலுரமுட்டுதல், கோழையாற்றுதல், திசுக்களை இறுகச்செய்தல், மலமிளக்குதல் ஆகிய மருத்துவக் குணங்களையுடையது”²⁶ என்று சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி ஆகிய திரிகடுகத்தின் மருத்துவக் குணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளது.

2.4.2 சிறுபஞ்சமூலம்

சிறுவழுதுணை வேர், நெருஞ்சிவேர், சிறுமல்லிவேர், பெருமல்லிவேர், கண்டங்கத்திரிவேர் ஆகிய ஐந்து வகை வேர்களாலான மருந்துப் பொருள் ஆகும். 'சிறு' என்பது சிறிய என்றும், 'பஞ்ச' என்பது ஐந்து என்பதையும் 'மூலம்' என்பது வேர்களையும் குறிக்கிறது. நெருஞ்சி, சிறுவழுதுணை, சிறுமல்லி, பெருமல்லி, கண்டங்கத்திரி ஆகிய வேர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட மருந்துப்பொருள் உடல்நலத்தைக் காப்பதுபோல, இதன் பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஐந்து கருத்துக்களும் உள்ள நோயை போக்க வல்லது.

2.4.3 ஏலாதி

வாசனைப் பொருள் என்ற நிலையில் வைக்கப்படுவது ஏலாதி இருந்தாலும் மருத்துவப் பயன் கொண்ட மருந்துப்பொருளாகவும் பயன்படுகிறது. ஏலம், இலவங்கம், சிறுநாகப்பூ, மிளகு, திப்பிலி, சுக்கு ஆகியவற்றை ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து, ஆறு அளவாக சேர்த்து செய்யப்படும் மருந்து உடல் நோயை தீர்ப்பதற்குப் பயன்படுகிறது. இவ்வாறு மருத்துவம் பற்றி ஏலாதி கூறுகிறது. அறக்கருத்துக்கள் கொண்ட இத்தகைய நூல்களுக்கு மருந்துகளின் பெயர்களைச் சூட்டியுள்ளது மிகவும் பொருத்தமுடையதாகும்.

2.5 தமிழ் மருத்துவம் (சித்த மருத்துவம்)

மனிதன் இயற்கையோடு ஒன்றித்து வாழ்ந்தான் என்பதற்கும் இயற்கையை மனிதன் நோய்தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தினான் என்பதற்கும் சித்த மருத்துவம் சிறந்த சான்றாகும். சித்த மருத்துவமுறையில்

மூலிகைகளே மருந்துப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இம்மருத்துவமுறை சித்தர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதால் சித்த மருத்துவம் எனப்பெயர் பெற்றது. சித்த மருத்துவத்தை உலகிற்கு உணர்த்திய சித்தர்கள் அதோடு நின்றுவிடாமல் அந்த மருத்துவத்தைத் தங்கள்வாழ்விலும் பயன்படுத்தி நீண்ட ஆயுள் பெற்றனர். “தமிழர்கள் சித்தமருத்துவத்தை வெறும் சிகிச்சை முறையாகப் பார்க்கவில்லை அதனை ஒரு கலையாகவே போற்றி வளர்த்து வந்தனர். அதன் வெளிப்பாடாகவே சித்தர்கள் மூலிகைகளையும் அவற்றின் பயன்களையும், நோய்களின் தன்மைகளையும் இலக்கியங்களில் வெளிப்படுத்தினர். தமிழையும் இசையையும் எப்படி பிரித்துப்பார்க்க முடியாதோ அதே போன்று தான் செந்தமிழ்ச் செம்மொழியையும் சித்தமருத்துவத்தையும் பிரித்துப்பார்க்க முடியாது.”²⁷

2.5.1 தமிழ் மருத்துவத்தின் தோற்றம்

தமிழ் மருத்துவமான சித்த மருத்துவத்தின் தோற்றத்தினை உறுதியாகக் கூற இயலாது. “மனிதர்களாகிய நாம் இன்று ஆரோக்கிய நிலையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு வாழ்நாள்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு ஆதாரமான சித்த வைத்திய நூல்கள் சிவனால், உமையவளுக்கும், இவர்கள் தங்கள் செல்லக் குழந்தையாகிய தமிழ்க்கடவுள் என்று போற்றப்படும் முருக பெருமானுக்கும், அதன் பிறகு நந்திக்கும் அகத்தியருக்கும், மற்றுமுள்ள சித்தர்களுக்கும் மெய்ஞானத்தால் போதிக்கப்பட்ட வைத்தியம் சித்த வைத்தியம்”²⁸ என இயம்புகின்றனர். சித்த மருத்துவத்தை தமிழ்கடவுளாகிய முருக பெருமான் கற்றுள்ளார் என்ற செய்திக்கேற்ப உலகத்தைக் கடவுள் தான் படைத்தார் என்று கூறுவதைப் போன்று சித்த மருத்துவத்தைக் கடவுள் தான் தோற்றுவித்தார் என்று கடவுளை முன்னிலைப்படுத்துகின்றனர்.

“சிந்து சமவெளி நாகரீகத்தில் சித்த மருத்துவம் காணப்பட்டது. அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் திராவிட மக்கள். ‘திராவிடம்’ என்பது வடமொழிச்சொல் இந்த திராவிடர் என்ற சொல், சிந்து சமவெளியில் இருந்து துரத்தப்பட்டுத் தக்காண தீபகற்பத்தை நோக்கி ஓடி வந்த மக்களைக் குறிக்க ஆரியர் பயன்படுத்திய சொல்.”²⁹

“சிந்து சமவெளியில் வாழ்ந்தவர்கள் தமிழர்கள் இவர்களை ஆரியர்கள் விரட்டியடித்ததால் தென்னிந்தியப்பகுதிகளில் குடியேறினார்கள். துரத்தப்பட்ட திராவிடர்கள் அகதிகளாக தங்களுடன் கொண்டு வந்த ஒருசில மருத்துவ முறைகள் பிற்காலத்தில் சித்த மருத்துவத்திற்கு முன்னோடிகளாகவும், திராவிடர்களிடமிருந்து ஆரியர்களால் பெறப்பட்டு மெருகேற்றப்பட்ட மருத்துவம் ஆயுர்வேதமாகவும் ஒரு தாய் வயிற்றில் உதித்த இருவேறு மகள்களாக வளர்ந்து மிளிர்ந்தன.”³⁰

சித்தர்கள் சித்த மருத்துவத்தை அறிமுகம் செய்வதற்கு முன்பே பழந்தமிழர்கள் மருத்துவத்தைக் குறித்து அறிந்து வைத்திருந்தனர் என்பதைச் சிந்து சமவெளி நாகரீகம் குறித்த ஆய்வுகள் மூலமாகவும், சங்க இலக்கிய சான்றுகள் மூலமாகவும் அறியமுடிகிறது. காரணம் சித்தர்களின் வருகை, சிந்து சமவெளி நாகரீககாலத்திற்கும், சங்க காலத்திற்கும் பிற்பட்டதாகவே இருந்திருக்கிறது. சித்த மருத்துவகாலத்திற்கு முன் தமிழகத்தில் மருத்துவம் தழைத்திருந்தது என்பதற்கும் பல ஆதாரங்கள் உள்ளன. அந்த மருத்துவமுறைக்கு மருந்து மருத்துவம் என்ற பொதுப்படையான பெயர்களே இருந்திருக்க வேண்டும். எல்லா சங்க இலக்கியங்களும் மருந்து என்ற பொதுப்பெயரையே குறிப்பிடுகின்றன. “‘Medicine’ என்றால் இன்றைய ஆங்கில மருத்துவத்தை

குறிப்பதுபோல அக்காலத்தில் மருந்து என்றால் தமிழ் மருத்துவத்தை மட்டும் குறித்திருக்க வேண்டும். வள்ளுவரும் எந்த சிறப்புப் பெயரும் கொடுக்காமல் மருந்து என்றே ஒரு அதிகாரத்திற்கு பெயர் சூட்டியுள்ளது மற்றொரு சான்று”³¹ இதன் மூலம் தமிழர்களால் பின்பற்றப்பட்டு வந்த மருத்துவமுறை எந்தவொரு தனிப்பட்ட பெயருமின்றி வளர்ந்து வந்துள்ளது. ஆனால் இடைக்காலத்தில் தோன்றிய சித்தர்கள் பழந்தமிழர்களின் மருத்துவமுறைகளை மேலும் மெருகேற்றும் விதமாக ஆழ்ந்த தவத்தினாலும், யோகத்தினாலும் புதுவடிவம் கொடுத்து அவற்றை மீட்டுருவாக்கம் செய்து முறையாக அவற்றை ஏட்டுச்சுவடிகளில் எழுதிவைத்தனர். ஆகவே தமிழர் மருத்துவம் பிற்காலத்தில் சித்த மருத்துவமாக மாறியது எனினும் தமிழர்களாகிய சித்தர்கள் பின்பற்றிய மருத்துவமுறையாதலால் தமிழர் மருத்துவம் அல்லது சித்தமருத்துவம் என்று எப்படிக்கூறினாலும் இரண்டும் ஒன்று என்பதை மறுக்க இயலாது.

இன்று அறிஞர்கள் பலரும் பழந்தமிழர் பயன்படுத்தி வந்த மருத்துவத்தைச் சித்த மருத்துவமாகவே கூறுகின்றனர். “இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியாகிய தமிழகத்தில் பண்டைக்காலம் தொட்டுப் பேணப்படும் மருத்துவம் சித்த மருத்துவமாகும்”³² என்று பழந்தமிழர்கள் மருத்துவத்தையும் சித்த மருத்துவத்தையும் தனியாகக் கொள்ளாது இரண்டும் ஒன்று எனக் கொள்கின்றனர்.

2.5.2 தமிழ் மருத்துவத்தின் வளர்ச்சி

பண்டைத்தமிழர்கள் மொழியை வளர்க்க பல்வேறு இலக்கிய இலக்கணங்களை படைத்துப் பாதுகாத்து வந்தனர். அதுபோல கலைப் பண்பாடுகளையும், தங்களை நோய்களிலிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள மருத்துவ

வழிமுறைகளையும் பாதுகாத்து வந்துள்ளனர். “பண்டைய நாட்களில் வாழ்ந்த தமிழ்க்குடி எவ்வாறு தங்கள் மொழியை வளர்த்தார்களோ அதே போன்று தங்கள் நாகரீகம், தெய்வம், தமிழ் மருத்துவம் இவற்றையும் வளர்த்து வந்தார்கள்.”³³

“தொன்மையான சித்த மருத்துவத்தின் தோற்றத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் காரணமாயிருந்தவர்கள் சித்தர்களும், அவர்களது பாடல்களும் ஆகும். சித்தமருத்துவம் தமிழ் மண்ணில் தோன்றிய மிகவும் தொன்மையான மருத்துவமுறை என்பது மட்டுமின்றி சித்தர்களின் பாடல்களையே மூலமாகவும் தமிழில் மட்டும் மூல நூல்களைக் கொண்டு தழைத்து வளர்ந்தது திராவிட மருத்துவம் என்பதும் வரலாற்று உண்மையாகும்.”³⁴

சித்த மருத்துவம் தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி இந்தியா முழுவதும் பரந்து விரிந்து மேலைநாடுகளிலும் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. “சித்த மருத்துவம் தமிழ்நாட்டில் தோன்றி மலேசியா, சிங்கப்பூர், சீனா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா எனப்பல நாடுகளுக்கும் பரவி இருக்கிறது. இன்று சீனாவில் சித்த மருத்துவத்திற்குத்தான் முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. மலேசியா, சிங்கப்பூரில் எந்த மாதிரியான சித்த மருந்துகளும் எளிதில் கிடைக்கும்”³⁵ சித்த மருத்துவமுறை இயற்கையோடு இயைந்ததாக விளங்குவதாலும், மற்ற மருத்துவ முறைகளைப் போன்று பக்கவிளைவுகள் இல்லாததாலும் சித்த மருத்துவம் தற்போதும் தனிப்பெரும் சக்தியாக வளர்ந்து வருவதை அறியலாம்.

2.5.3 தமிழ் மருத்துவத்தின் வேறு பெயர்கள்

தமிழர் மருத்துவம் என்று அழைக்கப்படும் சித்த மருத்துவம் மிகப்பெரும் வளர்ச்சியையும் மிகச்சிறந்த புகழையும் பெற்று விளங்குகிறது. இம்மருத்துவத்தை ஏராளமான மக்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். சித்த

மருத்துவம் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்படுகிறது. “சித்த மருத்துவத்தை சித்தர் வைத்தியம், சித்தா மருத்துவம், சித்தர் மருத்துவம், நாட்டு மருந்து, தமிழ் மருத்துவம், திராவிட மருத்துவம் என்னும் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்குகின்றனர்”³⁶ இவ்வாறு பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்படுவதற்கான காரணங்களாக, “இயற்கையில் பிறந்த உயிர்களுக்கு ஏற்படும் உடல் ஊறுகளுக்கு இயற்கையே விருந்தளிக்கும் என்பது தமிழினம் கண்டறிந்த மருத்துவநியதி. இதன் தொடர்ச்சியும் வளர்ச்சியுமே தமிழ் மருத்துவமான சித்த மருத்துவமாகும். மூலிகைகளையே மருந்தாகப் பயன்படுத்தியதால் ‘மூலிகை மருத்துவம்’ என்றும் அன்னியர்களால் புகுத்தப்பட்ட ஆயுர்வேதம், யுனானி, ஹோமியோபதி, அலோபதி போன்ற பிறநாட்டு மருத்துவமுறைகள் இங்குச் செல்வாக்கு பெற்ற பின் ‘தமிழ்நாட்டு மருத்துவம்’ என்ற உரிமையில் தம்மை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள ‘நாட்டு மருத்துவம்’ என்று இது தன்னை தகவமைத்துக் கொண்டது”³⁷ எனலாம்.

2.5.4 தமிழர் மருத்துவத்தின் படிநிலைகள்

பொதுவாகத் தமிழர் மருத்துவ முறைகளில் நான்கு படிநிலைகள் காணப்படுகின்றன. அவை

1. நோய்அறிதல்
2. நோய்க்கான காரணம் அறிதல்
3. மருத்துவமுறைகளை முடிவு செய்வது
4. மருத்து கொடுப்பது

என்பவையாகும்.

2.6 மருத்துவன்

நோய்க்கு மருந்து கொடுப்பவன் மருத்துவன். மருத்துவன் என்பவன் நோயுற்றோருக்கு தன்னுடைய விருப்பத்திற்கு மருந்து கொடுக்காமல் நோய்க்கு ஏற்ற மருந்து எது என்று ஆராய்ந்து கொடுப்பான் என்பதை.

“அரும்பிணி உறுநர்க்கு வேட்டது கொடாஅது

மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்து அறவோன் போல” (நற்., பா.136)

மருத்துவம் செய்தல் புனிதமான தொழில், அறச்செயல் ஆகவே தான் மருத்துவன் அறவோன் எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறான்.

“கிராமப்புறங்களில் ஆண் மருத்துவர்களை வைத்தியர், வைத்தியன், மருத்துவர், பண்டிதர், பண்டுவர், ஆசான் என்னும் மாற்றுப் பெயர்களாலும், பெண் மருத்துவர்களை மருத்துவச்சி என்றும் கூறுவர்”³⁸ வைத்தியன் என்ற சொல் கழக அகராதியில் பண்டிதன், என்று கூறப்பட்டுள்ளது. வித்தியா என்பதில் இருந்து வந்த தந்திதம் என்றும், தேகாப்பியாசஞ் செய்பவன்”³⁹ என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

2.7 மருத்துவம்

மருத்துவத்தின் செயல் நோயைக் குணமாக்குவது. மருத்துவம் என்றால் மருந்துப் பொருள்களாலும் அதற்குரிய நடைமுறைகளாலும் நிகழ்த்தப்படும் ஒரு முறை அல்லது சட்டம் அல்லது சடங்கு எனப்பொருள் கொள்ளலாம். நோய் இருவகைப்படும் உடல் நோய் ஒன்று, மற்றொன்று மனநோய் அந்நோய்களை நீக்கவே சித்தர்கள் மருத்துவமுறைகளை இயற்கையில் இருந்து கண்டுபிடித்தனர். சித்தர்கள் தங்கள் மருத்துவமுறையை மணி, மந்திரம், ஓளடதம் என வகுத்து மருத்துவத்தை மேற்கொண்டனர் திருவள்ளுவர்,

“மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும் நூலோர்

வளிமுதலா எண்ணியமூன்று” (குறள்.941)

என்று உடல் நோய்களைக் கூறுகின்றார். வள்ளுவன் கூறும் மூன்று என்பது வாதம், பித்தம், சீதம், என்னும் மூன்றுமாகும். இதனை நீர், நெருப்பு, காற்று என்பர். இம்மூன்றனுள் நிலமும், ஆகாயமும் அடங்கி விடும் என்பர். உயிரினங்களின் உடல் பஞ்சபூதங்களால் ஆனது.

சித்தர்கள் மருந்துகளை குடிநீர் (கிழாயம்) சாறு, மை, களிம்பு, களி (இலேகியம்), சூரணம், அண்ணம், பற்பம், பற்றம், செந்தூரம், எண்ணெய் (தைலம்) குழம்பு, குளிகை ஆகிய பல்வேறு வடிவங்களாக கொடுத்து மக்களின் நோய்களை நீக்கினர். செம்பு, ஈயம், இரும்பு முதலியவைகளைத் தங்கமாக அல்லது வேறொரு உலோகமாக மாற்றும் இரசவாத முறைகளையும் கண்டறிந்திருந்தனர். இளமை மாறாமல் இருக்கும் காயகற்ப முறைகளையும் கண்டறிந்து பயன்படுத்தினர்.

நோய்களை உடலில் ஏற்படும் சுழித்துடிப்புகள் நாக்கின்நிலை, நகங்களின் தன்மை, உடல்நிற வேறுபாடு, கண்களின் ஒளி, இரத்த ஓட்டத்தன்மை, மனிதர்களின் முன்கை, கணைக்கால் வழியாக நாடித்துடிப்புகளைக் கண்டறிந்தும் சித்தர்கள் நோய்களைக் கண்டறிந்தனர். நோயின் நிலையை ஆங்காங்கே குறிப்பாகவும் வெளிப்படையாகவும் கூறியுள்ளனர். திருவள்ளுவர்,

“உற்றான் அளவும் பிணியளவும் காலமும்

கற்றான் கருதிச் செயல்” (குறள். 949)

“நோய்நாடி நோய்முதல்நாடி அது தணிக்கும்

வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்” (குறள். 948)

என்றும் கூறுகின்றார். சித்தர்களின் கருத்தினையே வள்ளுவரும் உடன்படுகின்றார்.

2.8 சித்த மருத்துவ நூல்களின் வகைகள்

“சித்த மருத்துவ நூல்களை 1. பாடல்கள், 2. வைத்தியமுறைகள், 3. மந்திரம், 4. ஜாலம், 5. குணம், 6. இரசவாதம், 7. ஞானம், 8. எண்கள், 9. நாடி, 10. சுருக்கம், 11. யோகம், 12. உடல்கூறு, 13. சிகிச்சை முறை, 14. கலவி எனப்பிரித்துக் கூறுகிறார்”⁴⁰ சே. பிரேமா. இம்மருத்துவச்சுவடிகளில் உடல் சார்பான அனைத்து நோய்களுக்குரிய மருந்துகளும் அவற்றைச் செய்யும் முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன.

அகமருத்துவம், புறமருத்துவம் என்றும், அரச மருத்துவம், அசுர மருத்துவம், அறுவை மருத்துவம் என்று சித்த மருத்துவமுறைகளை வகைப்படுத்தி இச்சுவடிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இதில் அரச மருத்துவம் என்பது எளிமை மற்றும் கடுமையான பத்தியம் இல்லாத மருத்துவமுறையாகும், அசுர மருத்துவம் என்பது கடினமாக பத்திய முறைகள் நிறைந்த மருத்துவ முறையாகும். அறுவைமருத்துவம் என்பது இன்றைய அலோபதி மருத்துவத்திற்கு நிகரான அறுவை சிகிச்சை முறையாகும்.

2.9 சித்தர்கள்

சித்தர்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள் தவ வலிமையால் பல சக்திகளை தன்னகத்தே கொண்டவர்கள். இவர்கள் யோக நிலையில் மனதை

ஒருமுகப்படுத்தி பல அபூர்வசக்திகளைப் பெற்றவர்கள். உலக இன்ப வாழ்க்கையை வெறுத்தவர்கள் ஆயக்கலைகளை கற்றுத்தேர்ந்தவர்கள். யோகப் பயிற்சிகள் செய்து அதன் மூலம் ஞானம் பெற்றவர்கள் தீராத உடல் பிணிகளையும் தீர்த்து வெற்றி கண்டவர்கள் என பல்வேறு கருத்துகள் நிலவுகின்றன.

சித்தர்கள் என்ற வார்த்தையிலுள்ள சித் என்னும் பகுதி சொல்லுக்கு ஞானம் அல்லது அறிவு எனப்பொருள் கொள்ளலாம்.

1. மெய்ஞ்ஞானம்

2. விஞ்ஞானம்

விஞ்ஞானம் என்பது இவ்வுலக வாழ்வைப் பற்றி சிந்திக்கும் அறிவாகும். மெய்ஞ்ஞானம் என்பது இவ்வுலக வாழ்வோடு மறுமை உலக வாழ்வு பற்றியும் இவ்வுலக வாழ்வை எவ்வாறு அமைத்து இன்புறுவது என்பதை பற்றி அறியும் அறிவாகும். இவ் அறிவினை பெற்றவர்களை நாம் மெய்ஞானிகள் என்கிறோம். இம் மெய்ஞானிகளே சித்தர்களாவர்.

சித்தர்களின் எண்ணிக்கை குறித்துப் பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவினாலும் பதினெண் சித்தர்கள் என்பது அடையாளமாகிவிட்டது. பதினெண் சித்தர்கள் பற்றி பழம் பாடலொன்று,

“நந்தி அகத்தியர் மூலர் புண்ணாக்கீசர்

நற்றவத்துப் புலத்தியரும் பூனைக் கண்ணர்

தந்திடைக் காரனும் போகர் புலிக்கையீசர்

கருவூரர் கொங்கணர் காலாந்தி

சிந்தி எழுங்கண்ணர் அகர்பேயர் பாம்பாட்டி

தேரையரும் குதம்பையரும் சட்டைநாதர்

செந்தமிழ் சேர் சித்தர்பதினெண்பாதம்

நிந்தையுண்ணிச் சிரந்தணியாய் சேர்த்தி வாழ்வாம்”⁴¹

எனக் கூறுகிறது.

1.திருமூலர், 2.அகத்தியர், 3.புண்ணாக்கீசர், 4.புலத்தியர், 5.பூனைக்கண்ணர், 6.இடைக்காடர், 7.போகர், 8.புலிக்கையீசர், 9.கருவூரார், 10.காலாந்தி நாதர், 11.அழகணி சித்தர், 12.அகப்பேய்ச் சித்தர், 13.பாம்பாட்டிச் சித்தர், 14.தேரையர், 15.குதம்பைச் சித்தர், 16.நந்தி தேவர், 17.சட்டைநாதர், 18.சிவவாக்கியர் என்பவர்கள் பதினெண் சித்தர்களாவர்.

2.10 தொகுப்புரை

தமிழில் கிடைக்கப்பெற்ற முதல் நூலாகிய தொல்காப்பியம் சித்த மருத்துவத்தின் சிறப்புகளை எடுத்துரைக்கிறது. தொல்காப்பிய அகத்திணை மற்றும் புறத்திணை இயல்களில் ஐவகைநிலங்களின் பெயர்களுக்குப் பெரும்பாலும் மூலிகைகளின் பெயர்களே காணப்படுகிறது. எனவே மூலிகைப் பொருட்கள் சித்த மருத்துவத்திற்குப் பயன்படுவதால் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே தமிழர்கள் மூலிகைகள் பற்றி அறிந்திருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு சங்க இலக்கியங்களில் மருத்துவம் பற்றிய செய்திகளும் மூலிகைகள் பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றன. போரில் காயம்பட்ட வீரர்களுக்கு மூலிகை மருந்துகளைப் பயன்படுத்தி காயங்களை குணமாக்கியுள்ளனர். மேலும் சங்ககாலப் புலவர்கள் தங்கள் பாடல்களிலும் வருணனைகளிலும் மூலிகைகளின் பெயர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ‘செறி இலைக்காயா அஞ்சனம் மலர்’ எனக் காயாப்பூ

பற்றி குறிப்பிட்டுள்ளனர். மேலும் கொன்றை, கடுக்காய், கடப்பமரம், நெல்லிக்காய், வேம்பு போன்ற பல்வேறு மூலிகைகள் பற்றிய செய்திகளும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

தமிழ் இலக்கியங்களின் பெயர்களும் மருந்துகளின் பெயர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன. திரிகடுகம் என்பது சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி ஆகிய மூன்றுப் பொருட்களால் செய்யப்பட்ட மருந்துக்கலவை. அதைப்போன்று ஏலாதியும், ஏலம், இலவங்கை, சிறுநாகப்பூ, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி ஆகிய மருந்துப் பொருட்களின் கலவையாகும்.

சித்த மருத்துவம் தற்போது தமிழருக்கும் தமிழுக்கும் பெருமை தேடித்தந்து கொண்டிருக்கிறது. மேலும் தமிழர்களின் கலை, பண்பாடு, நாகரீகம் எவ்வாறு சிறப்பைப் பெற்றிருக்கிறதோ அதுபோல தமிழர் மருத்துவம் என்ற சிறப்பைப் பெற்றிருப்பது சித்த மருத்துவமேயாகும்.

சித்த மருத்துவத்தை சிவபெருமான் தோற்று வித்ததாகவும், அவர் தமிழ்க் கடவுளாகிய முருகனுக்கு இம்மருத்துவத்தை கற்றுக்கொடுத்ததாகவும், அதன்பிறகு முருகன், அகத்தியர், புலத்தியர் போன்ற சித்தர்களுக்கு கற்றுக்கொடுத்ததாகவும் கூறுவர்.

சித்த மருத்துவம் தமிழன் வாழ்ந்த இடங்களிலெல்லாம் சிறப்புப் பெற்று விளங்கி வந்துள்ளது. சிந்து சமவெளியில் திராவிடர்கள் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. ஆரியர்கள் வருகையால் திராவிடர்கள் துரத்தப்பட்டுத் தென்னிந்தியப் பகுதிக்கு வந்தார்கள் என்பதை பல சான்றுகள் வாயிலாகத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும் சிந்து சமவெளி பகுதியில் சித்த மருத்துவம் சிறப்பு பெற்றிருந்ததை அறிய முடிகிறது.

மருத்துவன் என்பவன் நோயை ஆராய்ந்தறிந்து அந்த நோய்க்கு ஏற்ற மருந்து எது என்பதை தெரிந்து கொண்டு மருந்து கொடுப்பவன் இந்தத் தமிழ் மருத்துவமுறையை மேற்கொண்டவர்களை வைத்தியர், வைத்தியன், மருத்துவர், பண்டிதர், பண்டுவர், ஆசான் எனப் பல்வேறு பெயர்களில் மக்கள் அழைத்தனர்.

சித்தர்கள் மருந்துப்பொருட்களைக் குடிநீர், சாறு, மை, களிம்பு, களி (இலேகியம்) சூரணம், கற்பம், செந்தூரம், எண்ணெய் (தைலம்), குளிகை எனப்பல்வேறு முறைகளில் மருந்துகள் தயாரித்து மக்களின் நோயைக் குணப்படுத்தினர்.

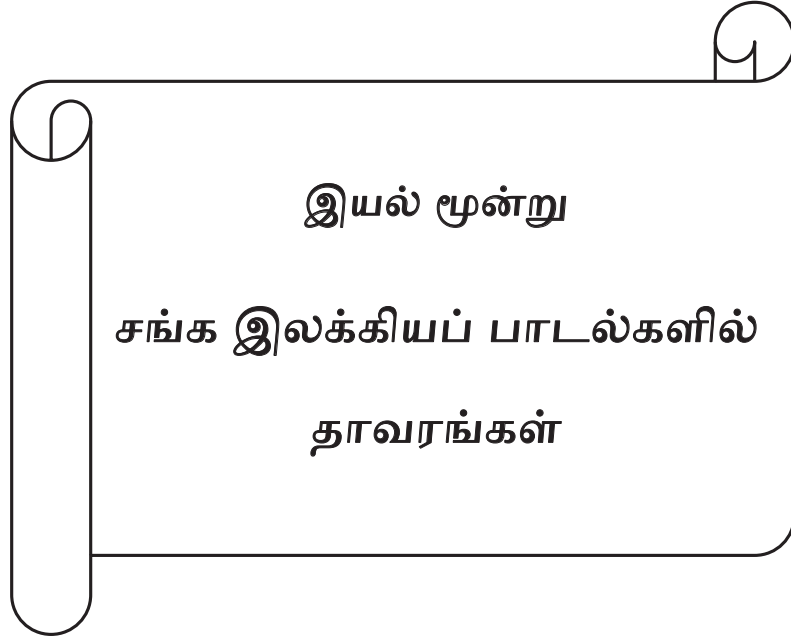
சித்தர்கள் இயற்றிய மருத்துவ நூல்கள் பாடல்கள், நாடி, குணம், ஜாலம், மந்திரம், வைத்தியமுறைகள், எண்கள், சருக்கம், யோகம், உடற்கூறு, சிகிச்சைமுறை, கலவி எனப்பல வகைப்படும். சித்தர்கள் தங்கள் மருத்துவப் படைப்புகளைச் சுவடிகளில் எழுதியுள்ளனர்.

சித்தர்களைப் பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட சித்தர்கள் வாழ்ந்ததாகக் கூறுபவர்களும் உண்டு, ஒரே பெயரில் பல சித்தர்கள் வாழ்ந்ததாக கூறுபவர்களும் உண்டு இருந்தாலும் பதினெண்சித்தர்கள் தான் முதன்மையானவர்கள் எனலாம்.

இயல் குறிப்புகள்

1. ஜே. ஜோசப்தாஸ், 'சித்த மருத்துவ ஆய்வுக் கோவை' தொகுதி. I, ப.96.
2. தொல்காப்பியம், 'அகத்திணையியல்', நூ.947.
3. மேலது, 'புறத்திணையியல்', நூற்பாக்கள் 1002, 1007, 1010, 1015, 1019, 1023, 1026.
4. புவனேஸ்வரி, 'தமிழர் அன்று சொன்னவை அர்த்தமுள்ளவை', ப.2.
5. மேலது, ப.3.
6. ஆர். கற்பூர சுப்பிரமணியன், 'தமிழர் மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.99.
7. புவனேஸ்வரி, 'தமிழர் அன்று சொன்னவை அர்த்தமுள்ளவை', ப.3.
8. இரா. குமாரசுவாமி, 'தமிழர் தொல்லறிவியல்', ப.47.
9. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.691.
10. அ. ராமலிங்கம், 'பூமிக்கு வெளியே ஒரு புதையல்', ப.316.
11. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.520.
12. புவனேஸ்வரி, 'தமிழர் அன்று சொன்னவை அர்த்தமுள்ளவை', ப.3.
13. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.335.
14. இரா. குமாரசுவாமி, 'தமிழர் தொல்லறிவியல்', ப.48.
15. வோ.இரா.இராஜசாமி, 'நோய் தீர்க்கும் நட்சத்திர மூலிகைகள்', ப.85.
16. திருமலைநடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.111.
17. தொல்காப்பியம், 'புறத்திணையியல்', நூ.1006.
18. தொல்காப்பியம் அகராதி, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், ப.259.
19. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.337.
20. க. லலிதாம்பிகா, 'தனவந்திரி குழந்தை வாகடம்', ப.142.

21. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.51.
22. பி.எஸ். மணி, என்.கமலா நாகராஜன், 'வளம் தரும் மரங்கள்', ப.158.
23. வோ.இரா. இராஜசாமி, 'நோய் தீர்க்கும் நட்சத்திர மூலிகைகள்', ப.198.
24. ஆர்.கற்பூர சுப்பிரமணியன், 'தமிழர் மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.131.
25. சு.திருஞானம், 'மூலிகை மருத்துவம்', ப.29.
26. மேலது, ப.76.
27. வி. தர்மலிங்கம், 'ஹெல்த் சாய்ஸ்', ப.23.
28. மு. அல்லிமுத்து, 'சித்த மருத்துவ ஆய்வுக் கோவை' தொகுதி I, ப.152.
29. ஜே. ஜோசப்தாஸ், 'சித்த மருத்துவ ஆய்வுக் கோவை' தொகுதி. I, ப.95.
30. மேலது, ப.94.
31. மேலது, ப.95, 96.
32. கே. பிரேமா, 'சுவடிப் பதிப்புத்திறன்', தொகுதி. I, ப.27.
33. மு. அல்லிமுத்து, 'சித்த மருத்துவ ஆய்வுக் கோவை' தொகுதி I, ப.151.
34. மு. பசுமலையரசு, 'செந்தமிழும் சித்த மருத்துவமும்', ப.xvii.
35. தனிகாசலம், 'கற்ப அவிழ்தம்', ப.27.
36. மு. பசுமலையரசு, 'செந்தமிழும் சித்த மருத்துவமும்', ப.xvii.
37. வி. தர்மலிங்கம், 'ஹெல்த் சாய்ஸ்', ப.23.
38. ஜி.வி. புனிதா சாலோம், 'குழந்தை மருத்துவம் - ஓர் ஆய்வு', ப.27.
39. தமிழ் அகராதி, தொகுதி VI, பகுதி I, ப.3853.
40. கே. பிரேமா, 'சுவடிப் பதிப்புத்திறன்', தொகுதி. I, ப.46.
41. அ.கா. பெருமாள், எஸ். ஸ்ரீகுமார், 'தமிழ் இலக்கிய வரலாறு', ப.239.

இயல் மூன்று

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில்

தாவரங்கள்

- 3.0 முன்னுரை
- 3.1 அனிச்சம்
- 3.2 அறுகை - அறுகம்புல்
- 3.3 அவரை
- 3.4 அலரி - அரளி
- 3.5 அல்லி
- 3.6 அரையம் - அரசு
- 3.7 அதிரல்
- 3.8 அத்தி - அதவம்
- 3.9 அடும்பு
- 3.10 அசோகு - பிண்டி - செயலை
- 3.11 அகரு - அகில் - காழ்வை
- 3.12 அகத்தி - புகழாவாகை
- 3.13 ஆவிரை
- 3.14 ஆல் - ஆலம்
- 3.15 ஆரம்
- 3.16 ஆம்பி - காளான்
- 3.17 ஆத்தி
- 3.18 ஆசினி
- 3.19 ஆச்சாமரம் - ஆஅம்
- 3.20 இலவம்
- 3.21 இலஞ்சி - மகிழமரம் - வகுளம்
- 3.22 இல்லம் - தேற்றா
- 3.23 இருப்பை - இலுப்பை

- 3.24 இரவம்
- 3.25 இரத்தி - இலந்தை
- 3.26 இத்தி
- 3.27 இகணை - சவுக்கு
- 3.28 இஞ்சி
- 3.29 ஈந்தமரம்
- 3.30 ஈங்கை
- 3.31 உன்னமரம்
- 3.32 உள்ளி
- 3.33 உழுந்து
- 3.34 உழினை
- 3.35 உயவை
- 3.36 உந்தாழ் - மூங்கில்
- 3.37 உடை
- 3.38 உகாஅய் - உகாய் - ஓமை - பாங்கர்
- 3.39 ஊகு - ஊகம்புல்
- 3.40 எறுழம்
- 3.41 எள் - எண்
- 3.42 எருவை - கோரை
- 3.43 எருக்கு
- 3.44 ஏனல் - தின்ன
- 3.45 ஐவனம் - நெல்
- 3.46 ஐயவி - வெண்கடுகு
- 3.47 ஒடுமரம்

3.48 கறிவேப்பிலை - கஞ்சக நறுமுறி

3.49 கறி - மிளகு

3.50 களாச்செடி

3.51 கள்ளி

3.52 கழல்

3.53 கருவிளை

3.54 கரும்பு

3.55 கரந்தை

3.56 கழுகு

3.57 கண்பு

3.58 கண்ணி - குன்றி

3.59 கடுமரம் - கடுக்காய்

3.60 கடலைச் செடி

3.61 காவி - செங்குவளை

3.62 காரை

3.63 காயா

3.64 காந்தள் - தோன்றி

3.65 காஞ்சி

3.66 குறிஞ்சி

3.67 குளவி

3.68 குல்லை

3.69 குருகிலை

3.70 குருக்கத்தி

3.71 குரீஇப்பூளை

- 3.72 குரவம்
- 3.73 குமிழம்
- 3.74 குப்பைக் கீரை
- 3.75 குடசம்
- 3.76 கூவைச் செடி
- 3.77 கூவிளம் - வில்வம்
- 3.78 கூவிரம்
- 3.79 கூதளம்
- 3.80 கைதை - தாழை
- 3.81 கொன்றை
- 3.82 கொள்- தானியம்
- 3.83 கொள் - குடைவேல் மரம்
- 3.84 கொகுடி
- 3.85 கொக்கு - மாமரம்
- 3.86 கோங்கம்
- 3.87 சண்பகம்
- 3.88 சிறுமாரோடம் - செங்கருங்காலி
- 3.89 சிலை மரம்
- 3.90 சுள்ளி
- 3.91 சுரை
- 3.92 சுரபுன்னை
- 3.93 சூரல்
- 3.94 செருந்தி - வாட்கோரை
- 3.95 செருந்தி மரம்

- 3.96 செம்மல்
- 3.97 செங்கொடு வேரி
- 3.98 செங்குரலி
- 3.99 சேம்பு
- 3.100 சேடல்
- 3.101 ஞாழல்
- 3.102 ஞெமை
- 3.103 தளவம்
- 3.104 தருப்பை
- 3.105 தமாலக்கொடி
- 3.106 தணக்கம் - நுணவம்
- 3.107 தடவுமரம்
- 3.108 தகரம்
- 3.109 தாளி
- 3.110 தாமரை
- 3.111 திலகம்
- 3.112 தில்லை
- 3.113 துழாய்
- 3.114 தும்பை
- 3.115 நொய்யில் கொடி
- 3.116 தொடரி
- 3.117 தேக்கு
- 3.118 தெறுழ்வீ - தெறுழ்கொடி
- 3.119 தெங்கு - தென்னை

- 3.120 நறவம்
- 3.121 நள்ளிருள் நாறி - இருவாச்சி
- 3.122 நரந்தம்புல்
- 3.123 நந்தி - நந்தியாவட்டம்
- 3.124 நாவல்
- 3.125 நாரத்தை
- 3.126 நாணல்
- 3.127 நாகம்
- 3.128 நீர்ப்பாசி
- 3.129 நூறை
- 3.130 நொய்மரம்
- 3.131 நொச்சி
- 3.132 நெல்லி
- 3.133 நெருஞ்சி
- 3.134 நெய்தல்
- 3.135 பனை - பெண்ணை
- 3.136 பலாசம்
- 3.137 பலவு
- 3.138 பருத்தி - பாரம்
- 3.139 பயினி
- 3.140 பாசிப் பயிறு
- 3.141 பஞ்சாய்க் கோரை
- 3.142 பசும்பிடி
- 3.143 பகன்றை

- 3.144 பாலை மரம்
- 3.145 பாதிரி
- 3.146 பாகல்
- 3.147 பிரம்பு
- 3.148 பிரண்டை
- 3.149 பித்திகம்
- 3.150 பிடவம்
- 3.151 பீரம் - பீர்க்கு
- 3.152 புன்னை
- 3.153 புன்கு
- 3.154 புளி
- 3.155 பெரும்பயறு
- 3.156 போங்கம்
- 3.157 மல்லிகை
- 3.158 மருதம்
- 3.159 மராஅம் - மரவம்
- 3.160 மணிச்சிகை
- 3.161 மஞ்சள்
- 3.162 மாதூளை
- 3.163 முள்ளி
- 3.164 முல்லை
- 3.165 முருங்கை
- 3.166 முஞ்ஞை
- 3.167 முசுண்டை

- 3.168 மௌவல்
- 3.169 யா
- 3.170 வயலைக் கொடி
- 3.171 வடவனம்
- 3.172 வஞ்சி
- 3.173 வரகு
- 3.174 வழுதுணங்காய்
- 3.175 வள்ளி
- 3.176 வள்ளை
- 3.177 வன்னி
- 3.178 வாகை
- 3.179 வானி - ஓமம்
- 3.180 வாழை
- 3.181 விளா
- 3.182 வெற்றிலை
- 3.183 வெள்ளோத்திரம்
- 3.184 வெள்ளரிக்காய்
- 3.185 வெட்சி
- 3.186 வேழம்
- 3.187 வேரல்
- 3.188 வேம்பு
- 3.189 வேங்கை
- 3.190 தொகுப்புரை

3.0 முன்னுரை

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த பண்டைய மக்கள் தாவரங்களையும் அவற்றின் விளைபொருட்களையுமே நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

“வேர் பாரு தழை பாரு

மிஞ்சினக்கால் மெல்ல மெல்ல

பற்ப செந்தூரம் பாரு”¹

என்று மூலிகைச் சிகிச்சையின் அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார் சங்க கால மருத்துவ அறிஞர்களுள் ஒருவரான தேரையர்.

பல்வேறு நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படக் கூடிய இரசாயன உள்ளடக்கங்கள் தாவரங்களில் உள்ளன என்பதில் எவ்வித சந்தேகமும் இல்லை. இன்றைக்கு “5000-ம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே சீனர்களால் ஆஸ்துமா நோய்க்கென பயன்பட்டு வந்த Ephedra Vulgaris என்னும் தாவரத்தில் இருந்து பெறப்பட்ட இரசாயனப் பொருளே இன்றும் ஆஸ்துமாவும் அதனையொத்த நோய்களுக்கும் மருந்தாகப் பயன்படுகிற ‘எபெட்றின்’ என்னும் மருந்தாகும்.”² மலேரியாவுக்கு மருத்தான ‘குயினைன்’ சிங்கோனா மரத்தில் இருந்தே முதல் முதலாகக் கண்டறியப்பட்டது. “ஐக்கிய அமெரிக்காவில் தற்போது பயன்படுத்தப்படும் நவீன மருந்துகளில் 25 சதவீதம் தாவரங்களை மூலமாக உடையது என்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது.

“தாவரத்தை தமிழ் மக்கள் மதித்தது போல் உலகில் வேறு எந்த இனத்தாரும் மதிக்கவில்லை என்று உறுதியாகச் சொல்லி விடலாம். சமயம், பண்பாடு, உணர்ச்சிக் கூறு, வாழ்க்கை என்று ஒவ்வொரு துறையினரும் தாவரப் பெயர்களை இட்டு வணங்கி வந்திருக்கிறார்கள்”³ என்று வித்வான் ல. சண்முக

சுந்தரம் அவர்கள் தம்முடைய ‘தமிழும் தாவரமும்’ என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இலக்கியம் மட்டுமன்றி, இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் கண்டவர்கள், ஈரசைச்சீர், மூவசைச்சீர் முறையே தேமா, புளிமா, கருவிளம் கூவிளம் என்றும் தொடர்ந்து காய்ச்சீர் என்றும் கனிச்சீர் என்றும் பெயர் சூட்டியுள்ளமை மலர், காய், கனி, தமிழர் வாழ்வில் பின்னிப்பிணைந்திருந்ததை தெளிவுப்படுத்தும் சான்றுகளாகும். தாவரங்களோடு ஒன்றி வாழ்ந்த தமிழனின் இலக்கியங்களில், குறிப்பாக சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள தாவரங்களைப் பற்றிய அறிமுகமே இவ் இயல் ஆகும்.

3.1 அனிச்சம்

“ஒண் செங்காந்தள் ஆம்பல் அனிச்சம்” (குறிஞ்., அ.62)

என்று அனிச்ச மலரை கபிலர் கூறுகிறார்.

“அரிநீர் அவிழ்நீலம் அல்லி அனிச்சம்” (கலி., பா.91)

என்று கூறுகின்றது. இவ்விரு குறிப்புகள் தவிர அனிச்சம் பற்றிய வேறு குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் இல்லை.

“மோப்பக் குழையும் அனிச்சம்” (குறள். 90) என்று மென்மையான மலரைக் கொண்டதாக இந்தத் தாவரம் உள்ளது என்பதை வள்ளுவர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார்.

3.2 அறுகை - அறுகம்புல்

வாகையிலையினையும் அறுகையிலுள்ள அரும்பினையும் வெண்ணூலில் சேர்த்துக் கட்டி மணமக்களுக்கு உறவினர்கள் சூடினர் என்பதை அகநானூறு,

“மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டியை

பழங்கன்று கறித்த பயம்பு அமல் அறுகைத்

தழங்கு குரல்வாயின் தலைப் பெயற்கு ஈன்ற” (அகம்., பா.136)

என்று கூறுகிறது. பகைவரால் அழிக்கப்பட்ட பகைவர் நாட்டு மன்றத்தில் அறுகம்புல்லுடன் நெருஞ்சிச் செடியும் வளர்ந்திருந்தது என்பதை,

“பெருவிழாக் கழிந்த பேளம் முதிர் மன்றத்து

சிறுபூ நெருஞ்சியொடு அறுகை பம்பி” (பட்டினப்., அ.255-256)

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அறுகை ‘புல்’ வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். அறுகம்புல்லை மான் மற்றும் ஆநிரைகளும் ஆர்வமாக உண்ணும் என்பதை,

“மணி வார்ந்தன்ன மாக்கொடி அறுகை

பிணங்கு அரில் மென்கொம்பு பிணையொடு மாந்தீ

மான் ஏறு உகளும் கானம் பிற்பட” (குறுந்., பா.256)

என கூறுவதன் மூலம் அறுகை பற்றிய தகவல்களைத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

3.3 அவரை

அவரை மலர் கிளியின் மூக்கு போன்று காணப்படும் இதனை,

“பனிப்புதல் இவர்ந்த பைங்கொடி அவரை

கிளிவாய் ஒப்பினை ஒளிவிடு பன்மலர்” (குறுந்., பா.240)

என்று கூறுகின்றது. குறுந்தொகையில் கடுவன் மள்ளர் அவரை நீண்டு வளரும் ஒரு கொடி. தினைகள் அறுவடை செய்த பிறகு அவரை விதைத்து பயிர் செய்த செய்தியை,

“பெரும் புனக் குறவன் சிறுதினை மறுகால்

கொழுங்கொடி அவரை பூக்கும்

அரும்பணி அற்சிரம்” (குறுந்., பா.82)

என்று தினையரிந்த புனத்தில் மறுவிளைவிற்காக விதைக்கப்படும் அவரைக் கொடி தினைத்தாளில் படர்ந்து பனி பெய்யும் முன்காலத்தில் பூத்ததாகக் கூறுகிறார். புதர்க் கொடியாக வளரும் தன்மை கொண்டது அவரை என்பதை,

“அடும்பர் ஆத்தி நெடுங்கொடி அவரை” (குறிஞ்., பா.87)

என்று கபிலர் கூறுகிறார்.

3.4 அலரி - அரளி

இரத்தத்தைப் போன்ற சிவந்த நிறமுடையதாகக் கணவிரி மலர்கள் காணப்படுகின்றன. இதை மாமூலனார்,

“நிணவரிக் குறைந்த நிறத்த அதர் தொறும்

கணவிர மாலை இடுஉக் கழிந்தன்ன

புண் உமிழ்க் குருதி பரிப்பக் கிடந்தோர்” (அகம்., பா.31)

என்று பாலை நிலம் வழியாகச் செல்பவர்களை கொள்ளையர்கள் தம் அம்புகளால் அடித்து வீழ்த்துவர் அவ்வாறு வீழ்ந்தவர்கள் குருதி சிந்தக் கிடந்த காட்சி சூடிக்கழிந்த கணவீரமாலையைப் போன்று காணப்பட்டதாகக் கூறுகிறார். திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர்,

“பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை

துணையற அறுத்துத தூங்க நாற்றி” (திருமுரு., அ.236-237)

எனக் கூறுகின்றார். இச்செடியின் மலரை யாரும் சூடுவதில்லை. இதற்கு காரணப் பொதுப் பெயராக அலரி என்ற பெயரும் உண்டு. இம்மலரை சிவனுக்குரிய மலர் என்பர்.

3.5 அல்லி

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் ‘ஆம்பல்’ என்ற சொல் ஆம்பல் மலரை மட்டுமல்லாமல் ஆம்பல் குழல் மற்றும் பேரெண்ணையும் குறிக்கிறது. பெண்கள் சங்க காலத்தில் ஆம்பல் பூவின் காம்பை ஒடித்து அதை மணிமாலை போலாக்கி வளையலாக அணிவார்கள் என்பதை, “ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்” (புறம்., பா.63) என்று காட்டுகின்றது. சந்திரனின் வரவு கண்டு ஆம்பல் மலரும் என்னும் செய்தியை, “மதி நோக்கி அலர் வீத்த ஆம்பல் வான்மலர்” (கலி., பா.72) என்று கூறுகின்றது.

“தொடியணிந்த அரசமகள் சினங்கொண்டவுடன் அவளது தோழியர் குழாம் இறைஞ்சி நிற்பது போல பெருங்காற்று மோதுகின்ற போது ஆம்பல் மலர் குவிந்து தாமரை மலரிடம் வந்து சாய்ந்து வணங்கும்” (நற்., பா.300) என்று நற்றிணையில் பரணர் கூறுகின்றதன் மூலம் நீர்த்துறையில் ஆம்பலும் தாமரையும் இணைந்து காணப்பட்டது புலனாகிறது. “ஒண் செங்காந்தள் ஆம்பல் அனிச்சம்” (குறிஞ்., அ.62) என்று கபிலர் கூறும் ஆம்பல் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ஆம்பற்பூ என்று உரை எழுதுகிறார்.

3.6 அரையம் - அரசு

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மரமாகக் கருதப்படும் அரசமரத்தைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் அதிகமாகக் காணப்படவில்லை. வேனிற்காலத்தில் காற்றினால் அலைப்புண்ட அரசமரத்தின் இலைகளில் ஒலிக்கு அஞ்சிப் புள்ளினம் இரையுண்ணாது வேற்றிடம் செல்லும் என்ற ஒரு குறிப்பினை,

“வேனில் அரையத்து இலை ஒலி வெரிஇ

போகில் புகா உண்ணாது பிறிது புலம் படகும்” (ஐங்., பா.325)

என்று ஓதலாந்தையார் கூறியுள்ளார். அரசமரம் அகன்ற கிளைகளுடன் காணப்படும் பெரிய மரமாகும். இலைகளின் தலைப்பகுதி அகன்று தட்டையாகவும் நுனிப்பகுதி கூர்மையாக வால் போன்றும் காணப்படும். இலைக் காம்பு நீண்டு இருக்கும். அதன் பட்டை சாம்பல் நிறத்துடன் காணப்படும்.

3.7 அதிரல்

சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் அதிரல் கொடி முல்லைக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மல்லிகை இனத்தைச் சார்ந்ததாகும். அதிரல் மலர்கள் சங்க காலப் பெண்கள் விரும்பிச் சூடும் மலராகும். இம்மலரை அகன்ற வட்டியில் வைத்து பூக்கள் விற்பனை செய்வோர் விற்பனை செய்ததை,

“.....அதிரல்

மல்ககல் வட்டியர் கொள்விடம் பெறா அர்

விலைஞர் ஒழிந்த தலைவேய் கான்மலர்” (அகம்., பா.391)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அதிரல் கொடியின் தன்மையினை உணர்ந்த சங்க காலப் புலவர்கள் அதனை, “பைங்கொடி அதிரல்”, “நுண்கொடி அதிரல்”, “தகர்கொடி அதிரல்”, “மாக்கொடி அதிரல்” என்று பலவகைகளில் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார்கள். அதிரல் கொடி கோங்க மரத்தில் படர்ந்து அதிகாலையில் மலரும். அதனைக் காட்டு யானைகள் உணவாக உண்டன அதை,

“.....கோங்கின்

எல்லி மலர்ந்த பைங்கொடி அதிரல்

பெரும்புலர் வைகறை அரும்பொடு வாங்கி

கானயானை கவளங் கொள்ளும்” (அகம்., பா.157)

என்று கூறுகின்றது. “செருந்திரல் அதிரல்” (குறிஞ்., அ.75) என்றும், “அதிரப் பூத்த ஆடுகொடிப் படாஅர்” (முல்லை., அ.51) என்றும் கூறுகின்றது.

3.8 அத்தி - அதவம்

சங்க இலக்கியத்தில் ‘அதவம்’, ‘அத்தி’ போன்ற பெயர்களே வழங்கப்படுகின்றன. அத்தி மரத்தின் பழம் இளம்சிவப்பு நிறமுடையது. இதன் சிவந்த நிறம் மந்தியின் சிவந்த முகத்திற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ஆற்றயல் எழுந்த வெண் கோட்டதவத்து

எழுகளிறு மிதித்த ஒரு பழம் போல” (குறுந்., பா.24)

என்று கூறுவதன் மூலம் இதன் கிளைகள் வெளிர் பச்சை நிறமுடையது. நண்டு மிதித்தாலே குழைந்து போகும் தன்மை கொண்டதாக இதன் பழங்கள் காணப்படும் என்பதை அறியமுடிகிறது. அத்தி மரத்தின் மலர்கள் வெளிப்படையாகத் தெரிவதில்லை.

3.9 அடும்பு

நெய்தல் நிலத்தில் கடற்கரையில் படரும் கொடிகளுள் மலரையுடையது அடும்பு. இதன் இலை இருபிரிவாக இருப்பதால் மானடியை உவமையாகக் கூறுவர். இதனுடைய மலர்கள் குதிரையின் கழுத்தில் இடும் சலங்கை மணியைப் போல் இருக்கும். பெண்கள் அதனை நெய்தலோடு கட்டிக் கூந்தலில் சூடுவர். இந்தக் கொடியானது மணல் மேட்டில் படர்ந்து வளரும்.

கடற்கரையில் தலைவனும் தலைவியும் அடப்பங்கொடி படர்ந்த மணல் மேட்டில் அமர்ந்து பொழுதைக் கழிப்பார்கள். அப்போது தலைவியின் கூந்தலில் அடும்பின் பூவை எடுத்து தலைவன் சூடி மகிழ்வான். இதை,

“மாக்கொடி அடும்பின் மாயிதழ் அலரி

கூந்தல் மகளிர் கோதை கூட்டும்” (நற்., பா.145)

என்றும்,

“ஆய்பூ அடும்பின் அலர்கொண்டு உதுக்காண்

கோதை புனைந்த வழி” (கலி., பா.144)

என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. அடப்பங்கொடி நீர் வளங்குறைந்த மணல் மேட்டில் வளரக் கூடியவை எனவே அதனை “வறள் கொடி” (பட்டினப்., அ.65) என்று கூறுகின்றது. இதன் பூவானது செந்நீல நிறமானது. இதன் தோற்றம் குதிரையின் கழுத்தில் கட்டப்படும் மணியைப் போன்றுக் காணப்படுவதால், “அடும்பின் தார்மணி அன்ன ஒன்பூ” (குறுந்., பா.243) என்று அடும்பின் பூவை தார்மணிக்கு உவமையாகக் கூறுகிறார். நம்பிகுட்டுவனார்.

3.10 அசோகு - பிண்டி - செயலை

இது ஒரு சிறிய வகை மரம், இதன் பூக்கள் சிவப்பு நிறத்தில் நறுமணம் கொண்டதாகக் காணப்படும். பாண்டிய மன்னனின் மதுரை மாநகரத்தில் அசோக மரச்சோலைகள் காணப்பட்டன. இது சிவப்பு நிறமுள்ளதாக, பலகிளைகளுடன் பரந்து விரிந்து காணப்படும். அம்மரத்தின் கிளைகளில் பெண்கள் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடுவார்கள் அதை,

“..... அந்தளிர் செயலைத்

தாழ்வில் ஓங்கு சினைத் தொடுத்த வீழ்கலிந்து

ஊசல் மாறிய மருங்குலம்” (அகம்., பா.38)

என்று கூறுகின்றது. சங்கப் புலவர்கள் பிண்டி எனவும், செயலை எனவும் அழைத்த அசோகு ஒரு அழகிய மரமாகும். “பிண்டி, செயலை” (குறிஞ்., அ.88,104-105) என்ற பெயர்களை இம்மரத்திற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். “நக்கீரரும் பிண்டி, செயலை என்ற பெயரை (திருமுரு., அ.31- 32, 206-207) குறிப்பிடுகின்றார்.

“சின்னதலை மணத்த சுரும்படு செந்நீ

ஒண்பூம் பிண்டி அவிழ்த்த காலில்” (ம.காஞ்சி., அ.700-701)

என்று மாங்குடி மருதனார் அசோக மரங்கள் சோலைகளாக அழகு செய்த காட்சிகளைக் குறிப்பிடுகிறார். “அசோக மரத்தின் மலர்கள் சிவந்த நிறத்தில் காணப்படும் அம்மலர்களையும் செவ்விய தளிர்களையும் சங்க காலப் பெண்கள் காதில் சொருகி மகிழ்வார்கள்” (பரி., பா.12) என்று கூறுகிறது.

“எரியவிர் உருவில் அங்குழைச் செயலை” (குறிஞ்., அ.105)

என்ற பாடல்வரி அம்மலர் நெருப்பைப் போன்று சிவப்பாகக் காணப்பட்டது என்பதைக் கூறுகிறது. “சங்க காலப் பெண்கள் வைகையில் நீராடும் போது ஒப்பனைப் போட்டி நடத்தியதாகவும், அதில் ஒரு பெண் அசோகின் சிவந்த நிறப்பூவைச் சூடி வந்து வெற்றி பெற்றதாகவும்” (பரி., பா.11) நல்லந்துவனார் கூறுகிறார். இதன் மூலம் அசோக மரத்தின் சிறப்பினை அறியமுடிகிறது.

3.11 அகரு - அகில் - காழ்வை

சங்க இலக்கியங்களில் அகில் மரத்தினைப் பற்றிய செய்திகள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. அகில் பெரிய மர வகையைச் சார்ந்ததாகும். இதன் இலைகள் தோல் போன்று தடித்தவை. “வைகையாறு அகரு முதலான மரங்களை இழுத்துக் கொண்டு கடல் நோக்கி செல்கிறது” (பரி., பா.12) என நல்வழுதியார் கூறுகின்றார். தினை விதைக்க குறவர்கள் வனத்தில் உள்ள மரங்களை அகிலோடு சேர்த்து எரித்ததால் எழும் நறும்புகை வெண்மேகம் போல் தவழ்ந்து சென்று விண்ணை மறைத்தது” (குறுந்., பா.339) என்று கூறுகின்றது. “மணம் உள்ள சந்தன விறகில் நெருப்பை உண்டாக்கி அதில் அகிற்கட்டையையும், வெள் ஆயிரையையும் சேர்த்து புகைத்து மகளிர் நறுமணம் பெறுவதாக” (நெ.வாடை., அ.56) நக்கீரர் கூறுகிறார். “பெண்களின் கூந்தல் அகில் மணம் கமியும்” (குறுந்., பா.286) என எயிற்றியனார் கூறுகின்றார். சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான குறிஞ்சிப்பாட்டில் அகரு என்றும், பரிபாடலில் காழ்வை என்றும் கூறப்படுகின்ற இம்மரத்திற்கு உரையாசிரியர்கள் ‘அகில்’ என்று விளக்கம் கூறியுள்ளார்கள். கபிலர் “ஆரம் காழ்வை கடி இரும்புன்னை” (குறிஞ்., அ.93) என்று கூறுவதற்கு நச்சினார்க்கினியார் ‘அகிற்பூ’ என்று கூறியுள்ளார்.

“எரி உருகு அகிலோடு ஆரமும் கமமும்

சேருவெல் தானைச் செல்வநின் அடி உறை” (பரி., பா.18)

என்று கூறுவதன் மூலம் சங்க கால மக்கள் அகிலும் சந்தனமும் புகைத்து முருகனை வழிப்பட்டார்கள் என்பது தெரிகிறது. மேலும், நறுமணத்திற்காக இம்மரம் புகைக்கப்பட்ட செய்திகள் சங்கப் பாடல்கள் பலவற்றில் காணமுடிகிறது.

3.12 அகத்தி - புகழாவாகை

சங்க இலக்கியங்களிலோ, இடைக்காலக் காப்பிய இலக்கியங்களிலோ, ‘அகத்தி’ என்ற பெயர் கூறப்படவில்லை. சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர்களின் உரையினை அடிப்படையாகக் கொண்டு ‘அகத்தி’ மரத்தினை அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம்.

அகத்திப் பூவின் வெளிப்புறத் தோற்றம் பன்றியின் பல்லைப் போன்று காணப்படும் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கூறப்பட்டுள்ளது. எனவே ‘புகழாவாகை’ என்ற மரம் அகத்தி மரம் என்று அறியமுடிகிறது. பெரும்பாணாற்றுப்படையில்,

“புகழா வாகைப் பூவின் அன்ன

வளை மருப்பு எனம்”

(பெரும்., அ.109-110)

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் கூறும் ‘புகழாவாகைப்பூ’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘அகற்றிப் பூவினை ஒத்த’ என்று உரை எழுதியுள்ளார்.

3.13 ஆவிரை

புதர்ச் செடி வகையைச் சார்ந்த ஆவிரையின் மலர் மஞ்சள் நிறத்தில் காணப்படும். இதனை ‘ஆவிரம்’ எனவும், ‘ஆவாரம்’ எனவும் வழங்குவார்கள். இதனைக் கபிலர் “விரிமலர் ஆவிரை வேரல் சூரல்” (குறிஞ்., அ.71) என்ற குறிப்பிடுகிறார். ஆவிரை என்பதற்கு ‘ஆவிரம் பூ’ என நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். இதன் மலர் பொன்னிறமாக இருப்பதை, “பொன்னேர் ஆவிரப் புதுமலர்” (குறுந்., பா.179) என்றும், “அடர்பொன் அவிர் எய்க்கும் ஆவிரங்கண்ணி” (கலி., பா.140) என்றும் கூறுகின்றது. “சங்க கால விறலியர் கூத்தரோடு ஊர்கள் தோறும் சென்று ஆவிரைச் செடியின் மலர்களால்

தொடுக்கப்பட்ட மாலையினை அணிந்து கொண்டு காட்டுத் தீயின் ஒளியில் நடனமாடுவார்கள்” (அகம்., பா.301) என்று கூறுகின்றது.

சங்க காலத்தில் காமம் மிக்க தலைவன் மடல் ஏறுவதற்காக பனை மடலால் உருவாக்கப்பட்ட குதிரையினைச் செய்து அதன் கழுத்தில் மாலையும் மணியும் அணிவிப்பது வழக்கம். இதனை, “அணிப்பூளை ஆவிரை எருக்கொடு” (கலி., பா.138) என்று கூறுவதன் மூலம் ஆவிரைச் செடியின் முக்கியத்துவத்தை அறியலாம்.

3.14 ஆல் - ஆலம்

சங்க இலக்கியங்களில் சில பாடல்களில் கோளி ஆலம் என்ற பெயருடன் இம்மரம் அழைக்கப்படுகிறது. ஆல் எனவும் ஆலவும் எனவும் வழங்கப்படும் ஆலமரம் பரந்து விரிந்த கிளைகளோடு விழுதுகள் ஊன்றி வளரும் பெரிய மரமாகும். இம்மரம் பூவாமல் காக்கும் தன்மை கொண்டதாகும்.

“முன்னூர் பழுனிய கோளி ஆலத்து

புள் ஆர் யானர்த் தற்றே” (புறம்., பா.254)

என்று கயமனாரும்,

“முழுமுதல் தொலைந்த கோளி ஆலத்து

கொழு நிழல் நெடுஞ்சினை வீழ்பொறுத் தாங்கு” (புறம்., பா.58)

என்று காரிக்கண்ணனாரும் கூறுகின்றார்கள். இதிலிருந்து நிழல் தரும் மரமாக ஊரின் பொது இடத்தில் ஆலமரம் இருந்ததை தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது. மேலும், “கடவுள் ஆலம்” (நற்., பா.199) என்று பெரும்பதுமனார் இம்மரத்தினைப் பற்றி கூறுகின்றார். சங்க கால மக்கள் ஆலமரத்தில் தெய்வங்கள் தங்குவதாக நம்பியுள்ளார்கள் என்பதை,

“துறையும் ஆலமும் தொல்வலி மரா அமும்

முறையுளி பராஅய் பாய்ந்தனர் தொழுது” (கலி., பா.101)

என்று சோழன் நல்லுருத்திரனார் கூறுகின்றார். “ஆலமரத்தின் கிளைகளில் மறவர்கள் மறைந்திருந்து பகைவர்களின் மேல் அம்பு எய்து தாக்குவார்கள்” (அகம்., பா.319) என்று எருக்காட்டூர் தாயங்கண்ணனார் கூறுகின்றார். புது மண் பாணையை ஒத்த சிறுவடிவம் போல் ஆலமரத்தின் பழம் இருக்கும் என்பதை, “புதுக் கலத்து அன்ன கனிய ஆலம்” (ஐங்., பா.303) என்று ஓதலாந்தையார் கூறுகின்றார். நக்கீரர் “ஆல் கெழு கடவுள்” (திருமுரு., அ.256) என்றும் “ஆல் அமர் செல்வற்கு” (சிறு.படை, அ.97) என்று நல்லூர் நத்தத்தனாரும் கூறுவதன் மூலம் ஆலமரத்தின் தன்மைகளை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

3.15 ஆரம்

சந்தனம் உயரமாக வளரும் மரவகையைச் சார்ந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் சந்தன மரத்தை ஆரம், சாந்தம், சந்தனம் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. சந்தன மரத்தின் மலருக்கு வாசனைக் கிடையாது. அம்மரத்தின் கட்டைக்குத் தான் வாசனை உண்டு. சங்க காலத்து மக்கள் சந்தன மரங்களில் மிளகுக் கொடியினை படரவிட்டிருந்தார்கள்” (அகம்., பா.2). மேலும், “சந்தனக் கட்டையால் செய்யப்பட்ட உலக்கையால் ஐவன நெல்லை பாறை உரலில் இட்டு குற்றுவார்கள்” (கலி., பா.43) என்பது போன்ற செய்தியையும் சங்க இலக்கியங்களில் பார்க்க முடிகின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவி சந்தனமலர்களுடன் மற்ற மலர்களையும் சேர்த்து வைத்திருந்ததை “ஆரம் காழ்வை கடியிரும் புன்னை” (குறிஞ்., அ.93) என்று கபிலர் கூறுகின்றார். “சந்தன மரம், குடமலை, பொதியமலைகளில் வளரும்” (பட்டினப்., அ.188)

என்பதை சங்கப் பாடல் மூலம் காணலாம். சந்தனக் கட்டைகளை அரைத்து குளம்பாக்கி “சங்க கால மக்கள் தங்களுடைய உடல் முழுவதும் பூசிக் கொள்வார்கள். அது உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும் என்பதால், அந்த சந்தனத்தினை மார்பில் பூசி இருந்தான் இருஞ்சேரல் இரும்பொறை என்று (ப.பத்து, பா.88) பாடல் கூறுகின்றது.” “முதிர்ந்த சந்தனக் கட்டையில் மிகுந்த வாசனையுள்ள சந்தன எண்ணைச் சுரக்கும் அது உடலுக்கு குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும்.”⁴ சந்தனக் கட்டைகளையும் அகில் கட்டைகளையும் புகைத்து அப்புகையை கூந்தலுக்குக் காட்டி மணமூட்டினார்கள் சங்க காலப் பெண்கள் என்பதை,

“..... கமழ் அகில்

ஆரம் நூறும் அறல் போல் கூந்தல்” (குறுந்., பா.286)

என்று எயிற்றியனார் கூறுவதன் மூலம் சந்தனத்தின் முக்கியத்துவத்தை அறிய முடிகிறது.

3.16 ஆம்பி - காளான்

இத்தாவரம் மடிந்த தாவரங்கள் மற்றும் ஈரப்பதம் மிகுந்த மண் மீது வளரும் தன்மை கொண்டது. சங்க இலக்கியங்கள் காளான் என்பதை ‘ஆம்பி’ என்று வழங்குகின்றன. இது பூண்டு வகையைச் சார்ந்தது.

“ஆடு நனி மறந்த கோடுஉயர் அடுப்பின்

ஆம்பி பூப்ப தேம்பசி உழவா” (புறம்., பா.164)

என்று புறநானூற்றுப் புலவர் சாத்தனார் வறுமையின் காரணமாக சமைப்பதை மறந்து விட்ட தனது வீட்டு அடுப்பில் காளான் பூத்தது என்பதை தனது பாடல் மூலம் விளக்குகின்றார். காளானின் மேற்புறத் தோற்றமானது வெண்முகை போன்ற கட்டித் தயிர் போன்றது என்பதை,

“ஆம்பி வான்முகை அன்ன கடம்பு முகிழ்

உறை அமை தீம்தயிர் கலக்கி” (பெரும்., அ.157-158)

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுகின்றார்.

3.17 ஆத்தி

சிறு மரமாக வளரும் இம்மரத்தின் மலர் கருஞ்சிவப்பு நிறத்தில் காணப்படும். “சோழ மன்னர்கள் இம்மலரை தங்களின் குடிப்பூவாக சூடியிருந்தார்கள்” (புறம்., பா.43) என்பதை சங்க இலக்கியங்களின் மூலம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“வேம்பும் ஆரும் போந்தையும் மூன்றும்

மலைத்த சென்னியர் அணிந்த வில்லர்

கொற்றி வேந்தன் வரினும்” (புறம்., பா.338)

என்று மூவேந்தர்களும் தங்களது குடிப்பூவினை சூடியிருந்த காட்சியை குன்றார்க்கிழார் மகனார் பாடியுள்ளார்.

ஆத்தி மலர் சிவபெருமானுக்கு சூட்டப்படுவதாக இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. ஒளவையார், “ஆத்திச்சூடி அமர்ந்த தேவனை” என்று சிவபெருமானைப் போற்றுகின்றார். ஆத்தி மரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட நாரில் மலர்கள் தொடுத்து மாலையாக அணிந்ததை மதுரை இளநாகனார்.

“ஆம்பு கொண்டலுத்து ஆர்நார் உரிலையின்

செம்பூங் கரந்தை புனைந்த கண்ணி” (அகம்., பா.269)

என்று கூறுகின்றார். ஆத்தி மரத்தில் காட்டாத்தி, திருவாத்தி என இரண்டு வகை காணப்படுகிறது. காட்டாத்தியே சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படும் ஆத்தியாகும். திருவாத்தியைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்களில் எங்கும்

குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆத்தி மரங்கள் நிறைந்த காட்டினை ஆர்காடு என்று வழங்கினர். அப்பகுதி சோழர்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதை,

“படுமணி யானைப் பசும்பூண் சோழர்

கொடி நுடங்கு மறுகின் ஆர்க்காட்டு ஆங்கண்” (நற்., பா.227)

என்று தேவனார் குறிப்பிடுவதன் மூலம் தெரியவருகிறது.

3.18 ஆசினி

இம்மரம் பலா மரத்தினைப் போன்று வளரும் தன்மை கொண்டது.

“ஆசினிப் பலாவின் காய்கள் குடம் போன்று” (நற்., பா.44) தோற்றமளிப்பதாக பெருங்கௌசிகனார் கூறுகின்றார். பெருஞ்சித்திரனார், “குமணின் முதிர்மலையில் பலாவுடன் சுரப்புன்னையும் செழித்து வளர்ந்திருந்ததாக” (புறம்., பா.158) கூறுகின்றார். “கானவர்கள் ஆசினி பலா மரத்தின் மீது அமைக்கப்பட்ட பரணில் ஏறி புன்செய்யில் மேயும் யானைகளைக் கவண்கல் எறிந்து விரட்டினர். அக்கல்லடிபட்டு கனிந்த ஆசினிப் பழங்கள் உதிர்ந்தன” (கலி., பா.41) என்று கபிலர் கூறுகின்றார். குட்டுவனுக்குரிய ஒருங்காட்டில் ஆசினி மரங்கள் இருந்தது என்பதை,

“கடுங்காண் மழவர் களவு உழவு எழுந்த

நெடுங்கால் ஆசினி ஒடுங்காட்டு உம்பர்” (அகம்., பா.91)

என்று மாமூலனார் கூறுகின்றார். “பழமுதிர்ச்சோலையில் விழும் அருவி ஆசினியின் முற்றிய சுளைகளையும் அடித்துச் சென்றதாக” (திருமுரு., அ.301) நக்கீரர் கூறுவதன் மூலம் சங்க இலக்கியங்களில் ஆசினி மரத்தின் தன்மையைப் பற்றி தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

3.19 ஆச்சாமரம் - ஆஅம்

சங்க இலக்கியத்தில் இம்மரத்தினைப் பற்றிய குறிப்பு ஒரு இடத்தில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. குறுந்தொகையில் ஆஅம் எனக் குறிப்பிடும் மரம் ஆச்சாமரம் ஆகும்.

“தா அம் தளிர் சூடித் தம் நலம் பாடுப

ஆ அம் தளிர்க்கும் இடைச் சென்றார் மீள்தரின்” (கலி., பா.143)

என்று “ஆச்சாமரம் தளிர்க்கும் காட்டில் சென்ற தலைவர் வரின் யாம் மகிழ்வோம் என்று தலைவி கூறுவதாக நல்லந்துவனார் கூறுகின்றார். ஆச்சா மரத்தின் கட்டை தேக்கு மரத்தைவிட உறுதியானது. “தற்போது இரயில் தண்டவாளங்களின் அடியில் போடும் கட்டையாக இம்மரம் பயன்படுகிறது.”⁵

3.20 இலவம்

இலவ மரம் வெண்ணிற மலர்களைக் கொண்ட பெரிய மரமாகும். பளபளப்பும், மென்மையும் கொண்ட குளிர்ச்சியான பஞ்சுகள் இதிலிருந்து கிடைக்கின்றன. இலவமரத்தின் அடிப்பகுதியில் முள் போன்ற புடைப்புகள் காணப்படுவதால் “முள்ளுரை இலவம்” (ஐங்., பா.320) என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இலவ மரத்தில் முட்கள் நிரம்பிக் காணப்படும். “ஈங்கை இலவம் தூங்கு இணர்க் கொன்றை” (குறிஞ்., அ.86) என்று கபிலர் கூறுகின்றார். மேலும் பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ,

“வேனில் அத்தத்து ஆங்கண் வான் உலந்து

அருவி ஆன்ற உயர்சிமை மருங்கில்

பெருவிழா விளக்கம் போல பலவுடன்

இலையில் மலர்ந்த இலவமொடு

நிலை உயர் பிறங்கல் மலையிறந் தோரே” (அகம்., பா.185)

என்று கூறுகின்றார். இலவமரம் பார்ப்பதற்கு “ஆனேற்றுக் கொடி எனப்படும் இடபக் கொடியினை உடைய சிவபெருமான் போல் இருந்தது” (கலி., பா.26) என்று பெருங்கடுங்கோ இலவமரத்தின் தோற்றம் பற்றி கூறுகின்றார். “ஈங்கை இலவம் தூங்கு இணர்க் கொன்றை” (குறிஞ்., அ.86) எனக் கபிலரும் “இலவமரத்தில் மலர்ந்துள்ள மலர்கள் பெண்கள் கையிலேந்தும் கார்த்திகைத் தீபத்தினைப் போன்று காணப்படும்” என்று ஓளவையாரும் கூறுவதன் மூலம் இலவமரத்தைப் பற்றிய செய்திகளை சங்க இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது.

3.21 இலஞ்சி - மகிழ்மரம் - வகுளம்

நறுமணம் கொண்ட இதன் மலரை சங்க இலக்கியங்கள் ‘வகுளம்’ எனக் கூறுகின்றன. இதன் மலர் வெளிர் மஞ்சள் நிறம் கொண்டதாகும். இது எப்பொழுதும் பசுமையாகக் காணப்படும் ஒரு சிறு மரமாகும். வகுளம் என்பதை,

“பசும்பிடி வகுளம் பல் இணர் காயா” (குறிஞ்., அ.70)

என்கிறார் கபிலர். வகுளம் என்பதற்கு நச்சினார்கினியர் மகிளம் பூ என்று உரை எழுதியுள்ளார். “குல்லை வகுளம் குருக்கத்து பாதிரி” (பரி., பா.12) என்று நல்வழுதியாரும், “இலஞ்சி மரத்தின் நிழலில் எருமைகள் இணையோடு தங்கி இருந்ததாக” (ஐங்., பா.94) ஓரம்போகியாரும் கூறுவதன் மூலம் சங்க இலக்கியங்களில் இம்மரம் வகுளம் இலஞ்சி என்ற பெயர்களில் மட்டுமே காட்டப்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

3.22 இல்லம் - தேற்றா

‘இல்லம்’ என்னும் சொல் வீடு - மனை போன்ற பொருள்களில் வருவதால் ‘மனை மாமரம்’ (பரி., பா.11) என்று பரிமேலழகர் தனது உரையில்

குறிப்பிட்டுள்ளார். தேற்றா மரத்தின் பூவினை முல்லை நிலத்து மக்கள் முல்லை நிலப்பூக்களுடன் சேர்த்து மாலையாகத் தொகுத்து சூடுவார்கள். இதை,

“குல்லை குளவி கூதளம் குவளை

இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந்தன் கண்ணியன்” (நற்., பா.376)

என்று கூறுகின்றது. இல்லம் என்பது தோற்றா மரமாகும். “கலங்கிய நீரை தெளிவாக்குவதற்காக தேற்றா மரத்தின் கொட்டையை அந்நீரில் தோய்ப்பார்கள்” (கலி., பா.142) என்று கூறுகின்றது. தேற்றா மரங்கள் கார்காலத்தில் முல்லையுடன் பூக்கக் கூடிய தன்மை கொண்டவை. இதனை,

“முல்லை இல்லமொடு மலர

.....

கார் தொடங்கின்றே காலை காதலர்” (அகம்., பா.364)

என்று கூறுகின்றது.

3.23 இருப்பை - இலுப்பை

இம்மரம் உயர்ந்து வளர்ந்த கிளைகளை உடையது. “வெளவால் தேன் போன்ற இனிமையான இலுப்பை மரத்துக் கனியினை விரும்பி உண்ணும்” (நற்., பா.376) என்று கூறுகின்றது. இலுப்பை மரத்தின் கனி மிகவும் சுவையுடையதாக காணப்படும் என்ற செய்தியை, “ஓங்குசினை இருப்பைத் தீம்பழம் முனையில்” (அகம்., பா.81) என்று ஆலம்பொரி சாத்தனார் கூறுகின்றார். மேலும் இலுப்பை மரத்தின் மலர்கள் வெண்ணிறமாக மெல்லிய இலையை உடைய இரால் மீன் போன்று காணப்படும் என்பதை,

“அந்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன

தூய்த்தலை இறவொடு தொகைமீன் பெறீ இயர்” (நற்., பா.111)

என்ற பாடல் வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றது. “இருப்பைப் பூக்களை கரடிகள் விரும்பி உண்ணும்” (அகம்., பா.15) “காமவேட்கைக் கொண்ட ஆண்மான்கள் இருப்பை மலர்களை உண்ண பெண்மான்களை அழைக்கும்” (அகம்., பா.321) என்ற செய்திகளைச் சங்கப் பாடல்கள் இருப்பை மரத்தைப் பற்றிய செய்திகளாக கூறுகின்றது.

3.24 இரவம்

இரவ மரம் சிறிய மரவகையினைச் சார்ந்தது. இரவமரத்தின் “விதை முதுமையான பெண்களின் சுருங்கிய கண்களைப் போன்று காணப்படும்.” (புறம்., பா.276) இரவம் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் இரவ மரத்தின் தளைகளை தங்கள் வீட்டில் பேய்கள் நெருங்காதவாறு பாதுகாக்க சங்க காலத்துப் பெண்கள் வேப்பமரத்தின் தளையோடு சேர்த்து செருகி வைத்திருந்தார்கள் என்பதை, “தீம்கனி இரவமொடு வேம்புமனைச் செரீஇ” (புறம்., பா.281) என்று அரிசில் கிழார் கூறுகின்றார். மேலும், “இரவமரத்தின் விதையினைப் போன்றே ஈங்கையின் அரும்புகள் காணப்படும்” (அகம்., பா.125) என்று இரவ மரத்தினைப் பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

3.25 இரத்தி - இலந்தை

இலந்தை மரம் சிறிய மர வகையைச் சார்ந்தது. “மான்கள் நிமிர்ந்து நின்று அதன் தளைகளை உண்ணும் அளவுக்கு தாழ்ந்த கிளைகளுடன் காணப்படும்” (நற்., பா.113) குளமுற்றத்து துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் என்னும் அரசன் இலந்தை மரநிழலில் மன்றத்தினை நிறுவி பாணர்களுக்கு செல்வமும் சோறும் வழங்கிய செய்தியை,

“இரத்தி நீடிய அகன் தலை மன்றத்துக்

கரப்புஇல் கொழுஞ்சோறு ஆர்த்த பாணர்க்கு

அகலாச் செல்வம் முழுவதும் செய்தோன்” (புறம்., பா.34)

என்று ஆலந்தோர் கிழார் பாடியுள்ளார். மேலும், “மன்றத்தில் நிற்கும் இலந்தை மரத்தின் நிழலில் அவ்வப்போது சிறுவர்கள் விளையாடுவார்கள்” (புறம்., பா.325) என்று உறையூர் முதுக்கண்ணன் சாத்தனார் கூறியுள்ளதன் மூலம் சங்க இலக்கியங்களில் இலந்தையின் முக்கியத்துவம் தெரியவருகிறது.

3.26 இத்தி

இம்மரமானது பாலை நிலத்தினை அடுத்த நிலப்பரப்பில் வளரும் தன்மை கொண்டது. இம்மரத்தினைப் பற்றி மருதன் இளநாகனார், தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பாலை நிலத்தைக் கடந்து செல்லும் போது பசுமையான அடியினை உடைய இத்தி மரத்தின் நிழலில் இருள் சூழ்ந்த மாலைப் பொழுதில் தங்கிச் செல்வதாக கூறுகின்ற காட்சியை அகநானூற்றில்,

“.....சீறார்ப்

புல் அரை இத்திப் புகர்படு நீழல்

எல் விளி அலைக்கும் இருள் கூர் மாலை” (அகம்., பா.77)

என்று கூறுகிறார். இத்தி மரம் விழுதுகள் உடையதாக காணப்படும். “இத்தி மரத்தின் விழுது காற்றில் அசைவது யானையின் தும்பிக்கை அசைவது போன்று தோன்றியது” (அகம்., பா.57) என்று நக்கீரர் கூறுகின்றார். “இத்தி மரத்தின் கீழே தூங்கும் பெண் யானைகளை இத்தி மரத்தின் விழுதுகள் வருடும்” (நற்., பா.162) என நற்றிணைப் பாடல் கூறுகின்றது. மேலும், “இத்தி மரத்தின் விழுதுகள் மலையிலிருந்து விழும் அருவி போன்று காணப்பட்டதாக” (குறுந்., பா.106) கபிலர் கூறுகின்றார்.

3.27 இகணை - சவுக்கு

ஊசியிலைக் காடுகளில் வளரும் தன்மை கொண்ட இத்தாவரம் எல்லா இடங்களிலும் தற்போது செழித்து வளருகின்றது. இகணை எனப்படுவது ஊசி போன்ற இலையைக் கொண்ட சவுக்கு மரமாகும். இம்மரத்தினைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களில் அகநானூற்றில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது.

“விசம்புற நிவந்த மாத்தாள் இகணைப்

பசங்கேழ் மெல் இலை அருகு நெறித் தன்ன

வண்டு படுபு இருளிய தாழ் இருங்கூந்தல்” (அகம்., பா.131)

என்று மருதன் இளநாகனார் பசியமெல்லிய இலைகளை வண்டுகள் மொய்க்கும் தலைவியின் இருண்ட கூந்தலுக்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளார்.

3.28 இஞ்சி

இஞ்சிச் செடியின் தண்டு என்பது இஞ்சிக் கிழங்கு ஆகும். காய வைத்த இஞ்சிக் கிழங்கு சுக்கு எனப்படுகிறது. கள்ளினைப் பனையில் இருந்து இறக்கி கட்ட குடங்களில் சேர்த்து வைத்திருந்தவர்கள். “கட்டுடங்களுக்கு இஞ்சியினையும், பூவையும் கலந்து தொடுத்த மாலையினையும் சூட்டியிருந்தார்கள்” (ப.பத்து, பா.42) என்பதைக் கூறுகிறது.

“மலைகளில் காணப்பட்ட பாறைகளில் இஞ்சி, மஞ்சள், மிளகு விளைபொருட்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்ததை” (ம.காஞ்சி., அ.289-290) கூறுகின்றது. “குறும்பல்லூர்ச் சோணாட்டுக் கழினிகளில் சோம்பு, இஞ்சி போன்ற பொருட்கள் விளைந்தன” (பட்டினப்., அ.19) என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இஞ்சி இடம்பெற்றிருப்பதைக் காட்டுகின்றது.

3.29 ஈந்தமரம்

இது பாலை நிலத்தில் வளரும் மரமாகும். இதன் இலைகள் வேல் போன்று கூர்மையாக இருப்பதால் எயினர்கள் தங்கள் குடிலில் ஈந்த மரத்தின் கீற்றினை வேய்ந்திருந்தார்கள் என்பதை,

“வரிப்புற அணிலொடு கருப்பை ஆடாது

யாற்று அறல் புரையும் வெரிதுடைக் கொருமடல்

வேல்தலை அன்ன வைந்நுநி நெடுந்தகர்

ஈந்து இலை வேய்ந்த எய்ப்புறக் குரம்பை” (பெரும்., அ.85-88)

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும், ஈத்த மரத்தின் காயினைப் பற்றி,

“பைங்காய் நல்லிடம் ஓரீஇய செங்காய்

கருங்களி ஈந்தின் வெண்புறக்களரி” (நற்., பா.162)

என்று ஈந்தின் காய் பசுமையானதாகவும், முற்றிய பின்னர் செந்நிறம் உடையதாகவும், கனிந்த பின்னர் கருங்கனியாகி உதிரும் தன்மை கொண்டது என்பதை சங்கப் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.30 ஈங்கை

இத்தாவரம் குளக்கரையில் பிரம்பு என்னும் தாவரத்துடன் அடர்ந்து வளரும் தன்மை கொண்டது. இப்புதர்ச் செடியை சங்க இலக்கியங்கள் “ஈங்கைப் பைம்புதல்” (அகம்., பா.246), “புதர் இலர் ஈங்கை” (ஐங்., பா.456) என்று கூறுகின்றது. ஈங்கையின் செவ்விய அரும்பு மலரும் போது துளை ஒன்று நுனியில் தோன்றும் என்பதை, “வாங்கு துளைத்துகிரின் ஈங்கை பூப்ப” (அகம்., பா.342) என்று நெய்தல் நத்தனார் கூறுகின்றார். “ஈங்கை இலவம் தூங்கிணர்க்

கொன்றை” (குறிஞ்., அ.86) என்று கபிலர் கூறும் ஈங்கை என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘இண்டம்பூ’ என்று உரை கூறியுள்ளார். ஈங்கைத் தண்டில் முட்கள் இருக்கும். இதன் இலைக் கோணத்திலிருந்து பூங்கொத்து உண்டாகும் என்பதை,

“பரந்த பொய்கைப் பிரம்பொடு நீடிய

முட்கொம்பு ஈங்கைத் துய்தலைப் புதுவீ” (அகம்., பா.306)

என்றும், “நுண்முள் ஈங்கைச் செவ்வரும்பு” (குறுந்., பா.110) என்றும் கூறுவதன் மூலம் ஈங்கை மரத்தைப் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொள்ளலாம்.

3.31 உன்னமரம்

சங்க இலக்கியங்களில் புறநானூறு மற்றும் பதிற்றுப்பத்து தவிர வேறு எங்கும் உன்னமரத்தைப் பற்றிய செய்திகள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. “போர் மேவியத் தலைவன் நிமித்தமாக உன்ன மரங்களைப் பார்த்தான்” (ப.பத்து, பா.40) என்று காப்பியனார் கூறுகின்றார். உன்ன மரத்தின் கிளைகளில் வளைந்த வாயினை உடைய பருந்துகள் இருந்து வருந்தும் என்பதை,

“திருந்து சிறை வளைவாய் பருந்திருந்து துயஅம்

உன்னமரத்த துன்னருங் கவலை” (புறம்., பா.3)

என்று இரும்பிடத்தலையார் கூறுகின்றார். உன்னமரத்தில் இருந்து சிள்வீடு ஒலி எழுப்பும் என்று குமட்டுக் கண்ணனார் கூறுகின்றார்.

3.32 உள்ளி

இது தரைகீழ்த் தண்டு வகையைச் சார்ந்த தாவரம் ஆகும். இதனை வெங்காயம் என்றும் வழங்குவர். பூண்டு வகையைச் சார்ந்த ‘உள்ளி’ பார்ப்பதற்கு சிறு குடம் போன்று காணப்படும்.

“புடை திரண் டிருந்த குடத்த இடை திரண்டு

உள்ளி நோன் முதல் பொருத்தி அடி அமைத்து”

(நெ.வாடை, அ.121)

என்று நக்கீரர் தலைவி படுத்திருந்த வட்டக் கட்டிலின் கால்களில் காணப்பட்ட குடம் போன்ற அமைப்பைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். பெண்களின் கண்கள், ‘உள்ளிப்பூ’ போன்று காணப்பட்டது என்பதை,

“சிறுதொழு மகளிர் அஞ்சனம் பெய்யும்

பூக்களுல் ஊரனை உள்ளிப்

பூப்போல் உண்கண் பொன்போர்த்தனவே” (ஐங்., பா.16)

என்று ஓரம்போகியார் கூறியுள்ளார்.

3.33 உழுந்து

உணவுப் பொருளாக சங்க காலம் தொடரே உழுந்து பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதை சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம். செடி வகைகளுள் ஒன்றான உழுந்தின் விதைகள் தானிய வகையைச் சார்ந்தது. பனிக்காலத்தில் காய்க்கும் உழுந்தின் காய்கள் மீது நுண்ணிய வெண்ணிற மயிர் போன்ற தோற்றம் காணப்படும் என்பதை, “இரும்பனிப் பருவத்த மயிர்காய் உழுந்தின்” (நற்., பா.89) என்றும், உழுந்தினை நெய்யில் வறுத்து உண்ட செய்தியினை, “நெய்யோடு மயக்கிய உழுந்து நூற்றன்ன” (ஐங்., பா.211) என்றும் திருமண விழாக்களின் போது, வீடுகளில் உழுந்தஞ்சோறு சமைத்து உண்ணப்பட்டதை,

“உழுந்துதலைப் பெய்த கொருங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற்று அமலை நிற்ப. . . .” (அகம்., பா.86)

என்றும் கூறுகின்றது. உழுந்துச் செடியின் தண்டுகள் சிவப்பாக காணப்படும் அவற்றை பனி பெய்யும் காலைப் பொழுதில் மான்கள் உணவாக உண்ணும் என்ற செய்தியை,

“பூழ்க்கால் அன்ன செங்கால் உழுந்தின்
ஊழ்ப்படு முதுகாய் உழை இனம் கவரும்
அரும்பனி அற்சிரம் தீர்க்கும்” (குறுந்., பா.68)

என்று அள்ளூர் நன்முல்லையார் கூறுகிறார்.

3.34 உழிஞை

உழிஞை என்று அழைக்கப்படும் தாவரம் கொடி வகையைச் சார்ந்தது. சங்க இலக்கியங்கள் இதனை, “நெடுங்கொடி உழிஞை” (புறம்., பா.76) “நுண்கொடி உழிஞை” (ப.பத்து, பா.44) என்று கூறுவதன் மூலம் இதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. உழிஞை என்பது வேலிகளில் ஏறிப்படரும் நீண்ட கொடி. இதனை முடக்கத்தான் (முடக்கு அகற்றான்) என்றும் வழங்குவர்.

இத்தாவரத்தின் கொடியும் தளிரும், மலரும், பொன்னிறமானவை என்பதை “பொலங்குழை உழிஞையொடு பொலியச் சூட்டி” (புறம்., பா.50), “பொலங்கொடி உழிஞையன்” (ப.பத்து, பா.56) என இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. உழிஞைப் பூவால் பெயர் பெற்றது உழிஞை என்னும் புறத்திணையாகும். பகைவர், அரணை முற்றுகையிடும் அறிகுறியாக உழிஞைப் பூவைச் சூடுவர்.

3.35 உயவை

உயவை என்பது பாலை நிலத்தில் வளரும் கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். உயவை என்று மலைபடுகடாம் கூறுவது

காக்கணங்கொடியாகும். பாலை நிலத்தில் நடந்து செல்லும் கூத்தர்கள் நீர் வேட்கை அடைந்த போது உயவை கொடியினை உண்டு தாகத்தைத் தீர்த்தார்கள் என்பதை, “மாறு கொள ஒழுகின ஊறுநீர் உயவை” (ம.கடாம், அ.136) என இலக்கியங்கள் கூறுவதன் மூலம் உயவைக் கொடியின் தன்மையை அறியமுடிகிறது.

3.36 உந்தாழ் - மூங்கில்

சங்க இலக்கியங்கள் இதனை ‘பனை’, ‘மூங்கில்’, கழை என்ற பெயர்களில் வழங்குகின்றன. இதனை, “உரிது அவிழ் தொத்து - உந்தாழ்” (குறிஞ்சி., அ.65) என்று கபிலர் குறிஞ்சிப் பாட்டில் பாடிய உந்தாழ் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘பெருமூங்கில் பூ’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். பெருமூங்கில் கொம்புகள் ஓங்கி வளரும் தன்மை கொண்டவை. அதன் கவடுகளிலே கடுவன் உகளும் என்பதை,

“நெடுங்கழைக் கொம்பர் கடுவன்

உகளினும்” (ம.கடாம், அ.237)

என்று பாடல் வரிகள் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. பெருமூங்கிலை ‘கழை’ என்றும் அழைத்தார்கள். “மழைவினை யாடும் கழைவளர் அடுக்கத்து” (பெரும்., அ.257) என்று கூறும் கழை என்ற தாவரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் பெருமூங்கில் என்று உரை எழுதியுள்ளார். மலைபடுகடாம், குறிஞ்சிப்பாட்டு ஆகியவை ‘உந்தாழ்’ என்று கூறுகின்றன. இது புதர்ச்செடியாக பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்து ஒரு முறை பூக்கும் தன்மை கொண்டது. இதன் பூக்கள் தனக்கே உரித்தான ஒரு விதமான மணத்தை உடையன.

3.37 உடை

உடை மரம் கூரிய நீளமான முட்களை உடைய ஒரு வகைத் தாவரமாகும். “உடை மரத்தின் மலர் பெண்கள் காதில் அணியும் குண்டலத்தில் உள்ள ஊசல் போன்று காணப்படும்” (நற்., பா.286) என்று துறைக்குறுமாவிற்பாலங்கொற்றனார் கூறுகிறார். இதன் இலை மிகச் சிறியது. இதன் முள்ளை “வால் முள்” (புறம்., பா.324) என்று கூறுகின்றது. இந்த முள்ளினை ஊகம் புல்லின் நுனியில் கோர்த்து குறவர் குடிச் சிறுவர்கள் எலி வேட்டையாடுவார்கள் என்பதை,

“சிறியிலை உடையின் சுரையிடை வால்முள்

ஊக நுண்கோல் செறித்த அம்பின்” (புறம்., பா.324)

என்று ஆலந்தூர் கிழார் கூறுவதன் மூலம் இம்மரத்தின் தன்மைகளை அறியமுடிகிறது.

3.38 உகாயம் - உகாய் - ஓமை - பாங்கர்

சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் ஓமை மரங்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பாலை நில மரமாகிய ஓமை மரம் ஓங்கி உயர்ந்து வளரும் தன்மை கொண்டது.

“பாங்கர் மரா அம் பல்பூந் தணக்கம்” (குறிஞ்., அ.85)

என்று கபிலர் கூறும் பாங்கர் என்பதற்கு நச்சினார்கினியர் ஓமை என்று உரை கூறுகின்றார். எனவே உகாய், ஓமை, பாங்கர் என்ற மூன்றும் ஒரே மரம் என்பது தெளிவாகிறது. ஓமை மரங்களில் சிள் வண்டுகள் இருந்து ஒலி எழுப்பும் என்பதை,

“உலவை ஓமை ஓங்கு நிலை ஓடுங்கி

சிள்வீடு கறங்கும் சேய்நாட்டு அத்தம்” (நற்., பா.252)

என்று அம்மெய்யன்நாகனார் கூறுகிறார். பாலைநிலத்தில் செல்பவர்களுக்கு ஓமை மரங்கள் நிழல் கொடுக்கும் “நீரின்றி வாடும் யானைகள் ஓமை மரத்தின் பட்டையை பெயர்த்தெடுத்து அதன் நீரை உண்டு தாகம் தணிக்கும்” (நற்., பா.137). இம்மரத்தின் காய்கள் குயிலின் கண்ணைப் போன்றும், கனிகள் மணிக்காசு போன்றும் காணப்படுகின்ற காட்சியை,

“குயிற் கண் அன்ன குரு உக்காய் முற்றி

மணிக்காசு அன்ன மால்நிற இருங்கனி

உகாஅய் மென்சினை உதிர்வன கழியும்” (அகம்., பா.293)

என்று காவன் முல்லைப் பூதனார் கூறுகிறார். மேலும், “ஓமை மரத்தின் அடியில் தெய்வங்கள் உறையும்” (அகம்., பா.293) என்கின்ற செய்தியையும் சங்க இலக்கியங்கள் மூலமாக அறியமுடிகின்றது.

3.39 ஊகு - ஊகம்புல்

சங்க இலக்கியங்களில் ஊகம்புல்லைப் பற்றிய செய்திகள் புறநானூற்றில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. ஊகு என்பது புல்வகையைச் சார்ந்த ஒரு தாவரமாகும். இப்புல்லின் தண்டு வெண்மையான குச்சி போன்று நீண்டு காணப்படும். இதன் தண்டுகளைத் தொகுத்து துடைப்பமாக பயன்படுத்துவர். எனவே இதனைத் ‘துடைப்பம்புல்’ எனவும் வழங்குவர்.

“வெள்வாய் வேட்டுவர் வீழ்துணை மகாஅர்

சிறியிலை உடையின் சுரையுடை வால்முள்

ஊக நுண்கோல் செறிந்த அம்பின்

வலாஅர் வல்லில் குலாவரக் கோலி

பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்” (புறம்., பா.324)

என்று வேட்டுவக்குலச் சிறுவர்கள் இதன் குச்சியை எடுத்து அதன் முனையில் உடை மரத்தின் முள்ளைச் சொருகி அம்பு போல் செய்து எலிகளை வேட்டையாடுவார்கள் என்பதை ஆலந்தூர்கிழார் பாடியதன் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

3.40 எறுழம்

எறுழம் என்பது அழகிய மலர்களை உடைய ஒரு வகை மரமாகும்.

குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவி எறுழம் பூவைப் பறித்து பாறை மீது வைத்திருந்ததை “எரிபுரை எறுழம் கள்ளி கூவிரம்” (குறிஞ்., அ.66) என்று கபிலர் கூறுகின்றார். “எறுழ மர மலர்கள் மழைக் காலம் நீங்கியதால் தன் நிறம் மாறி வெண்மையாயிற்று” (நற்., பா.302) என்று நற்றிணை கூறுகின்றது. இம்மரத்தின் மலர்கள் சிறியதாக யானையின் கண்களைப் போன்று காணப்படும் என்பதை,

“களிற்று முகவரியிற் தெறுழ்வீ பூப்ப” (புறம்., பா.119)

என்று கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார். முருகன் அமர்ந்த மலைகளில் எறுழ மரத்தின் மலர்கள் கிடந்ததை,

“..... விவரியிணர்க்

கால் எறுழ ஒள்வீ தா அய

முருகமர் மாமலை பிரிந்தெனப் பிரிமே” (ஐங்., பா.308)

என்று ஓதலாந்தையார் கூறுவதன் மூலம் எறுழமரம் பற்றிய தகவல்களை நாம் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

3.41 எள் - எண்

எள் செடியில் உண்டாகும் விதைக்கு எள் என்று பெயர் இது நெய் புடிப்புள்ளது. எள் எனப்படும் எண்ணின் நெய் தான் எண்ணெய் எனப்பட்டது. இதன் இளங்காயினை கவ்வை - கௌவை என்றும் அழைப்பர். இதன் இளங்காய் முற்றியவுடன் நெய்யை உள்ளே சேர்த்துக் கருநிறமாக மாறும். இந்தச் செடியினை மக்கள் கொல்லைப் பக்கத்தில் விதைத்துப் பயன் ஈட்டினர் என்பதை,

“மகுளி பாயாது மலிதுளி தழாலின்

அகலத்து அன்ன நிறைசனைப் புறவின்

கௌவை போகிய கருங்காய் பிடி ஏழ்

நெய் கொள ஒழுகின் பல்கவர் ஈர்எண்” (ம.கடாம்., அ.103-106)

என்று பெருங்கௌசிகனார் கூறுகிறார். “எண்பிழி நெய்யொடு வெண்கிழி வேண்டாது” (நற்., பா.128) என்று விறலியர்கள் எள்ளில் இருந்து பிழிந்து எடுக்கப்பட்ட எண்ணெயினையும், வெண்மையான ஆடையினையும் விரும்பாமல் இருந்தார்கள் என்று கூறுவதன் மூலம் எள்ளிலிருந்து பிழிந்து எடுக்கப்பட்ட எண்ணெயினைப் பயன்படுத்தும் வழக்கம் சங்ககாலம் முதல் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பது தெரியவருகிறது.

3.42 எருவை - கோரை

இது புல் இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தாவரமாகும். எருவை எனப்படும் கோரையின் கிழங்குகளைக் காட்டும் பன்றிகள் தன் நீண்ட பற்களினால் தோண்டி உண்ணும். அப்போது அந்த நிலமானது நெல் அறுவடை முடிந்த பின்பு உழுத நிலம் எவ்வாறு தோண்டப்பட்டு காணப்படுமோ அதைப்போல் காணப்படும் என்பதை,

“கேழல் உழுதெனக் கிளர்ந்த எருவை

விளைந்த செறுவில் தோன்றும் நாடன்” (ஐங்., பா.269)

என்று கபிலர் கூறுகிறார். ஓரம்போகியார், “பைஞ்சாய்க் கோதை மகளிர்” (ஐங்., பா.54) என்று சங்க காலப் பெண்கள் இக்கோரையைக் கொண்டு மலர்களைத் தொடுத்து சூடியமையும் இக்கோரையைக் கொண்டு பாவை செய்து விளையாடியதையும் அறியமுடிகிறது. “எருவை செருவிளை மணிப்பூங் கருவிளை” (குறிஞ்., அ.68) என்று கபிலர் குறிப்பிடுகின்ற ‘எருவை’ என்பதற்கு ‘பஞ்சாய்க் கோரை’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியுள்ளார்.

3.43 எருக்கு

எருக்கு என்பது புதர்ச் செடியாக வளரும் ஒரு தாவரமாகும். இதன் மலரை சிவபெருமான் விரும்பிச் சூடுவார் என்கிறார் கம்பர். இதன் மலரின் நிறத்திற்கேற்ப வெள்ளெருக்கு என்றும் நீல எருக்கு என்றும் இரு வகைகள் காணப்படுகின்றது. வெள்ளெருக்கு மலர் எல்லா இடங்களிலும் காணப்படுவதில்லை. இறைவன் மணமற்ற எருக்கம் பூவை ஏற்றுக் கொள்வான் என்பதை,

“புல்லிலை எருக்கம் ஆயினும் உடையவை

கடவுள் பேணேம் என்னா” (புறம்., பா.106)

என்று கபிலர் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மடலேறுவதற்காக தலைவன் எருக்கம் பூவாலான மாலையை சூடியதை,

“மா என மடலும் ஊர்ப்பூ எனக்

குவி முகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் சூடுப” (குறுந்., பா.17)

என்று கூறுகின்றது.

மேலும் மலர் கிடைக்காத காலங்களில் மணமற்ற எருக்கம் பூவைச் சூடி பாலைநில வழியில் கூத்தர்கள் ஆடுவார்கள் என்பதை,

“குவியிணர் எருக்கின் ததர் பூங்கண்ணி

ஆடு உச் சென்னி தகைப்ப” (அகம்., பா.301)

என்றும், மேலும் நீலநிற எருக்கு பயன்பாடற்ற இடங்களில் அதிகமாக வளரும் தன்மை கொண்டது இந்த எருக்கம் பூவின் மொட்டினை குவிந்த முகிழ் எனவும் வழங்கினர் என்பதை, “குறுமுகிழ் எருக்கங்கண்ணி” (நற்., பா.220), “குவிமுகிழ் எருக்கங்கண்ணியும்” (குறுந்., பா.17) என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவதன் மூலம் எருக்குச் செடியின் தன்மைகளைப் பற்றி அறியமுடிகிறது.

3.44 ஏனல் - தின்ன

சங்க இலக்கியங்களில் ஏனல் என்ற சொல் தினைப்புனத்தையும் தினையையும் குறிப்பிடுகிறது. வேலன் வெறியாட்டுக் காலங்களில் தினை அரியை பூக்களோடு கலந்து பிறப்பரிசியாக வைத்து ஆட்டினை அறுத்து அதன் உதிரத்தினை அரியுடன் கலந்து இறைவனுக்கு படைத்து வழிபடும் மரபு காணப்பட்டதை,

“சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறி அறுத்து

வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ” (திருமுரு., அ.218-219)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். முற்றிய தினையை அறுக்கும் போது பெண்கள் பாடல்கள் பாடுவார்கள். இதை,

“தினைகுறு மகளிர் இசைபடு வள்ளையும்” (ம.கடாம்., அ.342)

“ஏனல் காவலர் கவண்ஒலி வெரீஇக்

கான யானை கைவிடு பசங்கழை” (குறுந்., பா.54)

என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

மகளிர் பகல் நேரத்தில் தினைப்புனம் காத்து வந்தனர். கிளிகள் தினைக் கதிர்களில் உள்ள தினையை கவர்ந்து உண்ணும். தினைப்புனத்தினை யானைகளும் இரவு நேரத்தில் மேய்ந்து அழிப்பது உண்டு. இத்தகைய வன விலங்குகளிடமிருந்து தினைப்புனத்தினை காப்பதற்கு மலையின் உச்சியில் சிறு இதனம் அமைத்தும் உயர்ந்த மரங்களில் பரண் அமைத்தும் அவற்றின் மேல் ஏறி இருந்து கவண், தொண்டக சிறுபறை, தட்டை முதலியவற்றால் கிளிகளை விரட்டுவார்கள் போன்ற செய்தியை சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.45 ஐவனம் - நெல்

சங்க இலக்கியங்கள் நெல்லை ஐவனம், செந்நெல், வெண்ணெல், தோரை என்ற சொற்களால் குறிப்பிடுகின்றன.

“தோரை என்ற ஒரு வகையான நெல்லை பயிர் செய்வதற்காக மேடான நிலங்களில் வளர்ந்த சந்தனம், அகில் முதலிய மரங்களை வெட்டி நிலத்தினை சரி செய்தனர்” (ம.காஞ்சி, அ.338) என்று மாங்குடி மருதனார் கூறுகின்றார். இதன் மூலம் நிலத்திற்கு தழை உரம் இடும் வழக்கம் சங்க காலம் முதலே இருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. “சங்க கால மகளிர் வெண்ணெல்லை உரலிலிட்டு உலக்கையால் குத்தி அரிசியாக்கி சோறாக்குவார்கள்” (புறம்., பா.339) என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. “மாலைப் பொழுதில் மதுரை நகரிலுள்ள பெண்கள் இரும்பினால் செய்த விளக்கில் நெய்யில் தோய்த்த திரியினை வைத்து விளக்கேற்றி அதற்கு முன் மலரும் நெல்லும் தூவி வணங்கினார்கள்” (நெ.வாடை, அ.40-43) என்று கூறுகின்றது. ஐவனம், வெண்ணெல் இரண்டும் ஒன்றே என்பதை “ஐவன வெண்ணெல்லொடு அரில்

கொள்பு நீடி” (ம.காஞ்சி, அ.338) கூறுகிறது. “அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்ற மன்னன் பாணர்களுக்கு உழுது விளைவித்த செந்நெல்லை நெற்போரோடு கொடுத்ததாக ஓளவையார் கூறுகின்றார்.” (புறம்., பா.385) இதிலிருந்து நெற்போர் அடிக்கும் பழக்கம் சங்க கால மக்களிடம் வழக்கத்தில் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

செந்நெல் அறுத்த பின் கிடைக்கும் தானைக் கொண்டு கூரை வேய்ந்ததை,

“அலங்கு செந்நெற் கதிர் வேய்ந்த

ஆய் கரும்பின் கொடிக் கூரை” (புறம்., பா.22)

என்ற பாடல் மூலம் அறியமுடிகிறது. வயலில் விளைந்த செந்நெல்லை மயில் உண்ணும் என்பதனை, “செந்நெல் உண்ட பைந்தோட்டு மஞ்ஞை” (புறம்., பா.344) என்று அண்டர் நடும் கல்லினார் கூறுகின்றார். “சங்க காலத்தில் ‘சாலி’ என்ற சிறப்பு மிக்க நெல்வகை பயிரிடப்பட்டதாக (பொருந., அ.246-248) கூறுகின்றது”. போந்தை என்ற ஊரின் சிறப்பினை குன்றார்க்கிழார் மகனார்,

“ஏர் பரந்த வயல்; நீர் பரந்த செறுவின்

நெல் மலிந்த மனை; பொன் மலிந்த மறுகின்” (புறம்., பா.338)

என்று கூறுகின்றார். இதன் மூலம் வீடுகளில் நெல் மணிகள் மிகுதியாக சேர்த்து வைக்கப்பட்டிருந்ததை அறியலாம். காவிரி நாட்டின் நெல் மிகுதியாக விளைந்ததாக” (புறம்., பா.385) கல்லாடர் கூறுகிறார்.

3.46 ஐயவி - வெண்கடுகு

வெண்கடுகு ஐயவி இரண்டடி மட்டுமே வளரக் கூடிய சிறு செடி வகையைச் சார்ந்தது. “ஐயவி ஆரல் மீனின் முட்டை” (புறம்., பா.342) போன்று

மிகச் சிறியது. தவ வாழ்க்கையையும், உலகத்தையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் தவத்திற்கு இவ்வுலகம் சிறுகடுகு போன்றது என்பதை,

“வையமும் தவமும் தூக்கின் தவத்துக்கு

ஐயவி அனைத்தும் ஆற்றாது ஆகலின்” (புறம்., பா.358)

என்று வான்மீகியார் கூறுகின்றார். இச்செடி ஐவன வெண்ணெல் விளைந்த கொல்லையில் அதன் கதிர்களோடு இணைந்து வளரும் என்பதை,

“..... நெடுங்கால் ஐயவி

ஐவன வெண்ணெலொடு அரில் கொள்பு நீடி”

(ம.காஞ்சி, அ.287-288)

என்று மாங்குடி மருதனார் கூறுகின்றார். மேலும்,

“வேம்பு மனை ஒடிப்பவும், காஞ்சிப் பாடவும்

நெய்யுடைக்கையர் ஐயவி புகைக்கவும்” (புறம்., பா.296)

“ஐயவி சிதறி ஆம்பல் ஊதி

இசைமணி எறிந்து, காஞ்சிபாடி

.....காக்கம் வம்மோ”

(புறம்., பா.281)

என்ற பாடல் வரிகள் போரில் புண்பட்ட வீரர்களை பேய்க்கணம் தீண்டாதிருக்க ‘ஐயவி’யை புகைத்தும், வீரர்கள் இருக்கும் குடிசையைச் சுற்றி ஐயவியை சிதறியும் வைத்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

3.47 ஒடுமரம்

இம்மரம் மனையின் முற்றத்தில் வளர்க்கப்படக் கூடியது. ஒடு

மரத்தின் கம்புகள் மிகவும் வலிமை வாய்ந்தவை. இக்கம்புகளைக் கொண்டு

செய்யப்பட்ட படலையின் மீது உடும்பினை அறுத்து கூறிடுவார்கள் என்பதை,

“.....ஆடவர்

உடம்பு இழுது அறுத்த ஒடுங்காழ்ப் படலைச்

சீறில் முன்றில் கூறு செய்திடுமார்” (புறம்., பா.325)

என்று உறையூர் முதுக்கண்ணன் சாத்தனார் கூறுகின்றார். ஒடுமரத்தினைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

3.48 கறிவேப்பிலை - கஞ்சக நறுமுறி

இந்த சிறு மரத்தினைப் பற்றியக் குறிப்பு சங்க இலக்கியமாகிய பெரும்பாணாற்றுப்படையில் மட்டுமே காணப்படுகிறது. இதன் இலையின் புறத்தோற்றம் வேம்பின் இலையைப் போன்று காணப்படுவதால் இது கறிவேம்பு என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இதன் இலை தற்போதும் உணவில் சுவைக்காகவும் நறுமணத்திற்காகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கஞ்சக நறுமுறி என்று கூறப்படுவது கறிவேப்பிலையின் கறிவேம்பாகும்.

“சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்து

உருப்புறு பதங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து

கஞ்சக நறுமுறி அளைஇப் பைந்துணர்

நெடுமரக் கொக்கின் நறுவடி விதிர்த்த

தகைமாண் காடியின் வகைபடப் பெறுகுவீர்”(பெரும்., அ.306-310)

என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுவதன் மூலம் அந்தணர் வீட்டில் நெற்சோற்றையும், பசுவெண்ணெயில் வெந்த மாதுளங்காய் துண்டங்களையும் மிளகுப் பொடி கலந்து கறிவேப்பிலைப் போடப்பட்ட மாவடுவையும் பெறுவீர்கள் என்று கூறுவதால் சமையலுக்கு வாசனைப் பொருளாக கறிவேப்பிலைப் பயன்பட்டதை அறியமுடிகிறது.

3.49 கறி - மிளகு

மிளகு உயர்ந்த மலைச்சாரல்களில் பற்றுக் கொடியாக வளரும் தன்மை உடையது. கறி எனப்படும் தாவரம் மிளகாகும். இதனை 'மிரியல்' எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படைக் கூறுகின்றது. மிளகுக் கொடி கரும்பச்சை நிறமுடையதாகவும் இதன் காய்கள் பசுமையான நிறத்திலும் காணப்படும் என்பதால் “கருங்கொடி மிளகின் காய்த்துணர்ப் பசுங்கறி” (ம.கடாம், அ.521) என்று பெருங்கௌசிகனார் கூறுகின்றார். மிளகுக் கொடிகள் பலா மரத்திலும் சந்தன மரத்திலும் படர்ந்து வளரும் என்பதை (சிறு.படை., அ.43) மற்றும் (அகம்., பா.2) கூறுகின்றன.

3.50 களாச்செடி

களாச்செடியும், விளாமரமும் ஒரே காலத்தில் காய்த்துக் கனியும் தன்மை கொண்டது என்று “களவும் புளித்தன விளவும் பழுநின்” (அகம்., பா.394) என்று சிறுமேதாவியார் கூறுகின்றார். “களவுப் புளியன்ன விளை” (புறம்., பா.328) என்று களாச்செடியின் பழம் புளிப்பானது என்பதை கூறுகின்றது. களாச்செடியின் இலை கூர்மையாகக் காணப்படுவதுடன் கார்காலத்தில் பிடவத்தோடு மலர்ந்து மணம் வீசும் என்பதை, “வைந்துதிர் களவுடன் கமழ பிடவத்தளை அவிழ” (நற்., பா.256) என்று பெருங்கடுங்கோ கூறியுள்ளார்.

3.51 கள்ளி

நீர் வறண்ட பாலை நிலங்களில் கள்ளிச் செடிகள் அதிகமாகக் காணப்படும். கள்ளிச் செடி காடுகளில் வளரும் தன்மை கொண்டது. முட்களை உடைய கள்ளிச் செடியின் மேல் முல்லைக் கொடி படர்ந்து வளர்ந்ததை,

“குண்டைக் கோட்ட குறுமுள் கள்ளிப்

புந்தலை புதைத்த கொழுங்கொடி முல்லை” (அகம்., பா.184)

என்று மதுரை மருதன் இளநாகனார் கூறுகிறார்.

கள்ளிச் செடி அதிகமாகக் காணப்பட்ட இடங்களை

“கள்ளியங்காடு” (அகம்., பா.53) எனவும் வழங்கினர். “கள்ளிச் செடியில் பல்லிகள்

இருந்து ஒலி எழுப்பும். அவ்வொலியினை நல்ல சகுனமாக வழிப்போக்கர்கள்

கருதினார்கள்” (அகம்., பா.151) என்பதை கூறுகின்றது. “கள்ளிச் செடிகளின்

மேல் சுள்ளிகளை அடுக்கி புறாக்கள் கூடும் கட்டும்” (நற்., பா.384) என்று

பாலைப் பாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறியுள்ளார். கள்ளிச் செடியில் காணப்படும்

முட்கள் “காளை மாட்டின் கொம்புகள்” (புறம்., பா.322) போன்று காணப்படும்

என்று கூறுகின்றது. மேலும் பாலை நில வழியில் பயணம் செய்யும் பாணர்கள்

கள்ளிச் செடியின் நிழலில் உள்ளத் தெய்வத்தினை வாழ்த்தினார்கள் என்பதை

“கள்ளி நீழல் கடவுள் வாழ்த்தி” (புறம்., பா.260) என்று கூறுகின்றது.

3.52 கழல்

சங்க காலத்தில் தலைவி விரும்பி விளையாடும் பொருளாக பந்தும்

கழங்கும் காணப்பட்டது. கழற்சிக் கொடியினை சீறார்கள் வேலியாகக் கொண்டு

இருந்தன என்பதை,

“களிறு பொரக் கழங்கு கழல் முள்வேலி

அரிது உண் கூவல் அம்குடிச் சீறார்” (புறம்., பா.306)

என்று அள்ளூர் நன்முல்லையார் கூறுகிறார். கழற்சிக்கொடியின் காயினைக்

கொண்டு பெண்கள் கழங்கு விளையாடுவார்கள் என்பதை,

“கிளியும் பந்தும் கழங்கும் வெய்யோள்

அளியும் அன்பும் சாயலும் இயல்பும்

முன்நாள் போலாள் இறீஇயர் என்னுயிர் என” (அகம்., பா.49)

என்று கூறுகின்றது.

3.53 கருவினை

கொடி இனத்தினைச் சார்ந்த இத்தாவரத்தின் மலர்கள் நீல நிறத்தில் காணப்படும். இதனை தற்போது சங்கு புஷ்பம் எனவும் வழங்குகிறார்கள். சங்க இலக்கியங்களில் கருவினைப்பூவை கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளார்கள். “கண்ணெனக் கருவினை மலர்” (ஐங்., பா.464), “கருவினை கண்போன் மாமலர்” (நற்., பா.262) என்று கூறப்பட்டுள்ளது. கருவினையின் மலர் நீலமணி போன்று காணப்படுவதை,

“மணிகண்டன்ன மாநிறக் கருவினை

ஒன்பூத தோன்றியொடு தண்புதல் அணிய” (நற்., பா.221)

என்று கூறுகின்றது. மலரின் நிறத்தின் அடிப்படையில் இரண்டு தாவரங்களும் வேறுபடுகின்றன. கருவினை, செருவினை என்ற இரண்டு தாவரங்களும் ஒரே குடும்பத்தைச் சார்ந்த வெவ்வேறு தாவரங்களாகும். “எருவை செருவினை, மணிப்பூங் கருவினை” (குறிஞ்., அ.68) என்று இரண்டு தாவரங்களையும் வேறுவேறாகக் காட்டுகிறார் கபிலர்.

3.54 கரும்பு

“கரும்பினை அதியமானின் முன்னோர்கள் கொண்டு வந்து பயிரிட்டதாக” ஒளவையார் (புறம்., பா.99) கூறியுள்ளார். கரும்பு மூங்கில் போன்று கணுக்கள் பெற்றுக் காணப்படுவதால் கழை என்ற சொல்லால்

கரும்பினை அழைத்தார்கள். மருத நிலத்தில் கரும்பு ஆலைகளில் இருந்து எழும் ஒலி இடைவிடாது கேட்டுக் கொண்டு இருக்கும் என்பதை, “கரும்பின் எந்திரம் கட்பின் ஓதை” (ம.காஞ்சி, அ.258) என்று மாங்குடி மருதனார் கூறியுள்ளதன் மூலம் சங்க காலத்தில் இயந்திரங்கள் மூலம் கரும்புச் சாறு பிழியப்பட்டச் செய்தியை அறியமுடிகிறது. கரும்பிற்கு பிற்காலத்தில் வேழம், கன்னல் என்ற பெயர்கள் வழங்கப்பட்டது. ஆனால் “கரைசேர் வேழம் கரும்பின் பூக்கும்” (ஐங்., பா.12) பாடல் வேழம் வேறு, கரும்பு வேறு என்று கூறுகிறது. ஆற்றின் கரைகளில் கரும்பு பூத்துக் காற்றில் அசைந்தாடுகிறது என்பதை, “காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் கடைவீதியில் இரு மருங்கிலும் உயர்த்தப்பட்டு அசைந்தாடும் துணிக்கொடிகளைப் போன்றுள்ளது என்று பட்டினப்பாலையில் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறியுள்ளார். மருத நில வயல்களில் பயிரிடப்படுவதால் “பழனவெதிர்” (அகம்., பா.235) என கூறுவதோடு “அகல் வயல் நீடு கழைக் கரும்பு” (அகம்., பா.217), “அகல் வயல் கிளை விரி கரும்பின்” (அகம்., பா.235) என்றும் கூறுகிறது. கரும்பின் பொதி அவிழ்ந்த பூ கவரி போன்று காட்சியளித்ததை “கனைத்த கரும்பின் கூம்பு பொதி அவிழ்” (குறுந்., பா.35) என்று கூறியுள்ளதன் மூலம் கரும்பின் பயன்பாட்டினை பழந்தமிழர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர் என்பது தெரிய வருகிறது.

3.55 கரந்தை

கரந்தைக் கொடியின் மலர்கள் சிறுமுட்டை வடிவினதாகவும், செம்மை, நீலம், இளம்சிவப்பு, நீலம் கலந்த சிவப்பு போன்ற நிறங்களை உடையதாக இருக்கும். மலர்கள் நறுமணம் உடையதாக காணப்படுவதால் “நறும்பூங்கரந்தை” (புறம்., பா.261) என ஆவூர் மூலங்கிழார் கூறுகின்றார்.

கரந்தைக் கொடி வயல் பகுதிகளில் அதிகமாகக் காணப்படும். இதனை “கரந்தை அம் செறுவின் பெயர்க்கும்” (புறம்., பா.340), “கரந்தை அம்செறுவின் வெண்குருகு ஒப்பும்” (அகம்., பா.226) எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகின்றது. “காய்ந்த கரந்தை மாக்கொடி விளைவயல்” (ப.பத்து, பா.40) என்று காப்பியாற்று கப்பியனார் கூறுவதன் மூலம் கரந்தை, கொடி வகையினைச் சார்ந்த தாவரம் என்பது தெரியவருகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் ஆநிறை மீட்கச் செல்லும் வீரர்கள் கரந்தை மலரைச் சூடிச் சென்றதாக கூறப்படுகிறது. இதனை ஆயூர் மூலங்கிழார்.

“நாகுமுலை அன்ன நறும்பூங்கரந்தை

விரகறி யாளர் மரபின் சூட்ட” (புறம்., பா.261)

என்று கூறுகிறார்.

3.56 கமுகு

பாக்குமரம் என்று அழைக்கப்படும் கமுகு மரத்தின் தண்டுகள் நீளமானதாக இருக்கும் அது, “பகற்பொழுதிலே பெய் தலையுடைய மழை கால் விழந்தாலொத்த பெரிய தண்டினையுடையது கமுகு” (பெரும்., அ.362) என்று கூறுகின்றது. “கமுகு மரத்தில் பாளை உண்டாவதிலிருந்து, இளம்பாக்குப் பிஞ்சில் உண்டாகும் சுவையான நீர் வரையில்” மதுரைத்தத்தங்கண்ணனார் (அகம்., பா.315) தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். “யாழில் காணப்படும் துளைகள், விரியாத கமுகம் பாளையின் பூவைப் போன்று காணப்பட்டன” (பெரும்., அ.7-8).

“முழு முதல் கமுகின் மணி உறழ் எருத்தின்

கொழுமடல் அவிழ்ந்த குழு உக்கொள் பெருங்குலை

நுண்நீர் தெவிள வீங்கிப் புடை திரண்டு

தெண்ணீர்ப் பசங்காய் சேறு கொள முற்ற” (நெ.வாடை., அ.23-27)

என்று கமுகு மரத்தின் காய்கள் மழைக்காலங்களில் முற்றிக் காணப்பட்டதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

3.57 கண்பு

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான பெரும்பாணாற்றுப்படையில் சிறு குழந்தைகள் காண்பின் கதிரை முறித்து, அக்கதிரில் தோன்றிய தாதுவை மார்பில் அடித்து விளையாடியதை,

“பொன்காண் கட்டளை கடுப்ப கண்பின்

புன்காய்ச் சுண்ணம் புடைத்த மார்பின்” (பெரும்., அ.220-221)

என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுகின்றார். வலைவீசி மீன் பிடிப்பவர்கள் கண்பு நிறைந்த மருத நிலம் முழுவதும் மணம் வீசுகின்ற வாளை மீனைக் கொண்டு வந்து சமைத்து உண்டனர்” (ம.கடாம், அ.454-455) கூறுவதன் மூலம் மருத நிலத்தில் கண்பு என்னும் தாவரம் காணப்பட்டதை அறியமுடிகிறது. மேலும் “தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பகைவர்களின் நாடுகளை அழித்தமையால் செங்கழுநீர் பொலிந்த பொய்கைகளிடத்தே களிறு மறையும் செருத்தியொடு கண்பு நெருங்கி வளர்ந்தன” (ம.காஞ்சி, அ.170-172) என்று கூறுகின்றது.

3.58 கண்ணி - குன்றி

குன்றி அளவில் சிறியதாக இருப்பதால் சங்க இலக்கியங்களில் குன்றி என்ற சொல் சிறிய அளவினைக் குறிக்கப்பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வீரர்களின் சிவந்த கண்கள் குன்றி மணியினைப் போன்று காணப்பட்டதை,

“அகற்பெய் குன்றியிற் சுழலுங்கண்ணன்” (புறம்., பா.300) என்று அரிசில் கிழார் கூறியுள்ளார். குன்றிச் செடியின் விதையினைக் ‘குன்றிமணி’ என்பார்கள். இது சிறிய அளவில் காணப்படும். சிவப்பு நிறைமுடையது. முருகக் கடவுளின் ஆடை குன்றியைப் போன்று சிவந்த நிறத்தில் தோற்றமளித்ததை, “குன்றி எய்க்கும் உடுக்கை” (குறுந்., பா.1) என்று பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மென்மையான தண்டுடைய கொடியாகப் படரும் தன்மை கொண்ட கண்ணியினைக் கபிலர். “குரீஇப் பூளை குறுநறுங்கண்ணி” (குறிஞ்., அ.72) என்று குன்றியைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். மேலும் குமண வள்ளலிடம் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் அகமகிழ்ச்சியோடு குன்றிமணி அளவு கொடுத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்வேன்” (புறம்., பா.159) என்றும், “வெள்ளெலியின் கண்கள் குன்றி மணியினைப் போன்றுள்ளன” (அகம்., பா.133) என்றும் கூறுவதன் மூலம் இது அளவுக்குறியீட்டுச் சொல்லாகவும் பயன்படுத்தப்-பட்டு வந்துள்ளதை அறியலாம்.

3.59 கடுமரம் - கடுக்காய்

கடுமரம் பற்றிய செய்தி மலைபடுகடாம் நூலில் மட்டும் காணப்படுகிறது. கடுமரம் என்பது கடுக்காய் விளையும் மரமாகும். “கடுகலித்து எழுந்த கண் அகழ் சிலம்பில்” (ம.கடாம், அ.14) என்ற பாடல்வரிகள் மூலம் கடுமரங்கள் மலைப்பாங்கான குறிஞ்சி நிலத்தில் வளரும் தன்மை கொண்டவை என்பதை அறியமுடிகிறது.

3.60 கடலைச் செடி

சங்க காலத்தில் கடலைச்செடியின் விதைகள் உணவுத் தானியங்களாக பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. நெய்ச்சோறு சமைக்கும் போது

கடலைப் பருப்புகளை அதனுள் போட்டு சமைத்து உண்டதை, “நறுநெய்க் கடலை விசைப்ப சோறு அட்கு” (புறம்., பா.120) என்று கபிலர் பாடிய பாடல் மூலம் தெரியவருகிறது.

3.61 காவி - செங்குவளை

நீர்த் தாவரமாகிய குவளை சங்க இலக்கியங்களில் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றது. பெண்களின் கண்களுக்கு குவளை மலரை பொதுவாக உவமையாகக் கூறுவது உண்டு. “பசலையார்ந்தம் குவளையங் கண்ணே” (குறுந். பா.13) என்று பாடல் கூறுகிறது. “குவளை மலர்களோடு வேறு மலர்களையும் சேர்த்து பெண்கள் தலையில் சூடியதாக” (பரி., பா.11) நல்லந்துவனார் கூறுகின்றார். மேலும் பெண்கள் குவளை மலர்களை விரும்பிச் சூடியதால் அவர்களின் கூந்தல் குவளை மலரின் வாசம் வீசியது என்பதனை, “குவளை நாறுங்குவையிருங் கூந்தல்” (குறுந்., பா.300) என்று கூறுகிறார். குவளைச் செடியின் அடியில் வேருடன் கூடிய கிழங்கு காணப்படும். நீர் வற்றிப் போனாலும் கிழங்கின் துணை கொண்டு இச்செடி அழியாமல் வாழும் தன்மை கொண்டது. இதை,

“நீர்கால் யாத்த நிறை இதழ் குவளை

கோடை ஒற்றினும் வாடாதாகும்” (குறுந்., பா.300)

என்று கூறியுள்ளதன் மூலம் கோடைகாலத்திலும் இத்தாவரம் அழியாத தன்மை உடையது என்பதை அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் இம்மலர் செங்குவளை, காவி என்னும் பெயர்களில் காணப்படுகிறது. முருகனுக்கு விருப்பமானது இக்குவளை மலராகும். “அதனை அறியாது தொட்டால் நடுங்கு துயர் உண்டாகும்” (ம.கடாம், அ. 189 - 192) என்று

கூறுகின்றது. கபிலர் “தண்கயக்குவனை” (குறிஞ்., அ.63) என்று கூறியுள்ளார். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘குளிர்ந்த குளத்தில் பூத்த செங்கழுநீர்பூ’ என்று விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

3.62 காரை

காரை என்பது ஒரு வகை முட்செடியாகும். சங்க இலக்கியமாகிய புறநானூற்றில் மட்டுமே காரையினைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சிறு முட்களையுடைய காரையின் முதிர்ந்த பழங்கள் புளிப்பேறி விளைந்திருந்தது என்பதை உலோச்சனார்.

“முட்கால் காரை முதுபழன் எய்ப்பத்

தெறிப்ப விளைந்த தீம்கந் தாரம்” (புறம்., பா.258)

எனப் பாடியுள்ளார்.

3.63 காயா

காயா சிறுசெடி வகையைச் சார்ந்தது. இதன் பூக்கள் அழகிய பளப்பளப்பான நீல நிறத்தில் காணப்படும். இது கொத்து கொத்தாக பூக்கும் தன்மை கொண்டது. காயாவை “பூவை” (அகம்., பா.134) என்று சீத்தலைச் சாத்தனாரும் “பறவாப்பூ” (பரி., பா.3) என கடுவன் இளவெயினனாரும் உரைக்கின்றனர். காயா மலரின் தோற்றத்தினை,

“கார் மலர்ப்பூவை கடலை இருள்மணி

அவை ஐந்தும் உறமும் அணிகளர் மேனியை” (பரி., பா.13)

என்ற பாடல் திருமாலின் நிறத்திற்கு உவமையாக கூறுகிறது. காயா மலர்கள் ஆண்மயிலின் கழுத்து போன்று பிரகாசமாக காணப்படும் என்பதை,

“புல்லென் காயப் பூங்கெழு பெருஞ்சினை

மென்மயில் எருத்தின் தோன்றும்” (குறுந்., பா.183)

என்று கூறுகின்றது. காயா பூச்செடியில் செங்காந்தள் ஏறிப் படர்ந்திருப்பதை,

“காயா மென்சினை தேடிய சூடிப்

பல் துடுப் பெடுத்த அலங்கு குலைக் காந்தள்

அணிமலர் நறுந்தாது ஊதும் தும்பி” (அகம்., பா.108)

என்று தங்கால் பொற்கொல்லனார் கூறியுள்ளார். காயா எனப்படும் பூவை கபிலர் “பசும்பிடி வகுளம் பல்லிணர்க்காயா” (குறிஞ்., அ.70) என்று கூறுகிறார். ‘பல்லிணர்க்காயா’ என்பதற்கு பல கொத்துகளையுடைய “காயாம்பூ” என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியுள்ளார். காயாப்பூ பூத்திருக்கும் காட்சி மயிலின் கழுத்து போன்று காணப்படும். காயா மலரின் அழகிய தோற்றத்தினை இடைக்காடனார் கூறும்பொழுது, “பெயல் பெய்து கழிந்த வைகறைப் பொழுதில் முந்தின நாள் பூத்த மலர்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும் மழையின் தன்மை கண்டு வெளிப்படும் ‘தம்பலப் பூச்சி’ எனப்படும் செந்நிறமான ‘மூதாய்ப் பூச்சி’ குறுகுறுவென அங்குமிங்கும் ஓடித்திரியும் காட்சி ‘மணிமிடை பவளம்’ போல் உள்ளது” (அகம்., பா.374) என்று கூறியுள்ளார்.

3.64 காந்தள் - தோன்றி

சங்க இலக்கியங்களில் காந்தள் மலரைப் பற்றிய செய்திகள் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. “பாடினியின் விரல்கள் மலையின் உச்சியில் உள்ள காந்தள் மலரைப் போன்றன” (பொருந்., அ.33-47) என்று முருகப்பெருமானுக்கு “சூட்டப்பட்ட மலர்மலையில் வண்டுகள் மொய்த்ததாக” (திருமுரு., அ.43-44) நக்கீரரும் கூறியுள்ளனர். “செழுங்குலையினையுடைய காந்தள் கைவிரல் போலப் பூத்தது” (சிறு.படை, அ.167) என்று கூறுகின்றது.

காந்தள் மலர் பெண்களின் விரல்களுக்கு இணையாகப் பல பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளது. “பேகன் மனைவி காந்தள் மொட்டுப் போன்ற தன் விரல்களால் கண்ணீரைத் துடைத்தாள்” (புறம்., பா.144) என்று கூறுகின்றது. காந்தள் கொடிக்கு கோடல், தோன்றி, போன்ற வேறு பெயர்கள் கூறப்படுகிறது. நச்சினார்க்கினியர் தன்னுடைய உரைகளிலெல்லாம் ‘காந்தள்’ என்பதற்கு “காந்தள்பூ” (கலி., பா.45) என்றும் ‘வெண்கோடல்’ என்றும் செங்காந்தள் என்பதற்கு ‘சிவந்தகோடற்பூ’ என்றும், ‘கோடல்’ என்பதற்கு ‘செங்காந்தள்’ என்றும், ‘கோடற்பூ’ என்றும், ‘வெண்கோடற்பூ’ என்றும் தோன்றி என்பதற்கு ‘தோன்றிப்பூ’ என்றும் உரை எழுதியுள்ளார். ஆனால் கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டில் ‘ஒண் செங்காந்தள்’ ‘கோடல்’, ‘தோன்றி’ என்று தனித்தனியே பிரித்துப்பாடியுள்ளார்.

“..... கணவிரி காந்தள்

தூய தோன்றி தீயென மலரா” (பரி., பா.11)

என்று நல்லந்துவனார் காந்தளையும் தோன்றியையும் தனித்தனியே பாடியுள்ளார் “முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்” (குறுந்., பா.167) என்று கூறுகின்றது.

“கோடற் குவிமுகை அங்கை அவிழத்

தோடார் தோன்றி குருதி பூப்ப” (முல்லை., அ.95)

என்று நப்பூதனார் கோடல், தோன்றி போன்றவற்றை தனித்தனியே கூறியுள்ளார். காந்தள் மலர் நறுமணமுடையது. அதன் மணம் போன்று தலைவியின் நுதல் மணம் வீசியது என்று “சினை ஒண்காந்தள் நாளும் நறுநுதல்” (அகம்., பா.338) என்றும்,

“..... காந்தள் நாளும்

வண்டு இமிர் சுடர் நுதல் குறுமகள்” (ஐங்., பா.254)

என்றும் காந்தள் மலரின் நறுமணத்தினைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

3.65 காஞ்சி

இது ஒரு குறுமரம் ஆகும். இதன் மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாகக் காணப்படும். நீலநிறமான இம்மலர் சுகந்த மணம் வீசுவதாகும். நீர்ப்பகுதிகளில் அதிகமாக வளரும் இம்மரம் மருத நிலத்தில் அதிகமாகக் காணப்படும் என்பதை, “குறுங்காற் காஞ்சிக் கொம்பர் ஏறி” (சிறு.படை, அ.179) என்று கூறுவதன் மூலம் இது குறுமர வகையை சார்ந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது. பண்டைய போர் மரபில் எதிரியுடன் போர் புரியும் வீரர்கள் தலையில் காஞ்சிப் பூவைச் சூடி போர் புரிவார்கள். மேலும், “நறுமணமிக்க இம்மலர்களை பெண்கள் தங்கள் கூந்தலில் சூடி மகிழ்வார்கள்” (அகம்., பா.296) என்று கூறுகின்றது. மேலும்,

“காஞ்சி நீழல் குரவை அயரும்

தீம்பெரும் பொய்கைத் துறைகேழ் ஊரன்” (அகம்., பா.336)

என்று பாவைக் கொட்டிலார் கூறுவதன் மூலம் காஞ்சி மர நிழலில் குறவர்கள் குரவைக் கூத்தாடியதாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

3.66 குறிஞ்சி

சங்க காலப்புலவர்கள் குறிஞ்சி நிலம், குறிஞ்சி மலர், குறிஞ்சி ஒழுக்கம், குறிஞ்சிப் பண் போன்றவற்றை சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்கள் நீலகிரி மலையில் வாழும் ‘தோதுவர்’ இனத்தைச் சார்ந்த பழங்குடி மக்கள் குறிஞ்சி மலர் மலர்வதைக் கணக்கில் கொண்டு தங்கள் வயதினைக் கணிப்பார்கள் என்று குறுந்தொகையில் கூறப்பட்டுள்ளதாக உ.வே. சாமிநாதய்யர் குறுந்தொகை உரையில் கூறியுள்ளார்.

குறிஞ்சி மலரில் காணப்படும் தேன் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். எனவே மலை நாட்டின் சிறப்பினை தலைவி கூறும் போது,

“கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடன்” (குறுந்., பா.3)

என்று தேவகுலத்தார் கூறியுள்ளார். உயரமான மலையில் 6000-ம் அடி உயரத்திற்கு மேல் வளரும் குறிஞ்சியைப் பற்றி, “தூண்கயக் குவளைக் குறிஞ்சி வெட்சி” (குறிஞ்., அ.63) என்று கபிலர் கூறுகின்றார். இச்செடி பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை பூக்கும் தன்மை கொண்டது. இதன் மலர்கள் நீலநிறமுடையது. குறிஞ்சி மலர் கார்காலத்தில் மலரும் தன்மை கொண்டது. “கார் மலர் குறிஞ்சி” (ம.காஞ்சி, அ.613) என்று கூறுவதன் மூலம் இது உறுதிப்படுகிறது. உயர்ந்த மலைகளில், உறுதி வாய்ந்த கிளைகளில் பூக்கும் மெல்லிய பூவாக குறிஞ்சிப்பூ காணப்படுவதோடல்லாமல் பெண்களின் மேனியின் நிறத்தைப் போன்றும் காணப்படுகிறது என்பதை,

“நீள் மலை கலித்த பெருங்கோல் குறிஞ்சி

நாள் மலர் புரையும் மேனி” (நற்., பா.301)

என்று பாண்டியன் மாறன்வழுதி கூறியுள்ளதன் மூலம் குறிஞ்சி மலரின் சிறப்பை அறியமுடிகிறது.

3.67 குளவி

குளவி என்னும் புதர்க்கொடி மல்லிகை வகையைச் சார்ந்தது.

“இக்கொடி மலையில் வளரும் ‘இற்றி’ மரத்தின் மேல் படரும்” (ஐங்., பா.279)

என்று கூறுகின்றது. காட்டில் எழும் குருதிப்புலால் நாற்றத்தினை மாற்றும் அளவிற்கு குளவியின் வாசனை காணப்பட்டது என்பதை,

“குருதிச் செங்களம் புலவு அற வேங்கை

உருகெழு நாற்றம் குளவியோடு விலங்கும்

மாமலை நாடனொடு மாறு இன்றாகிய” (அகம்., பா.268)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதன் இலைகள் அகன்று பெரிதாக இருக்கும் என்பதை, “பருஇலைக் குளவியோடு” (குறுந்., பா.100) என்று கபிலர் கூறுகின்றார். இது மல்லிகை மலர் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. “கரந்தைக் குளவி கடி கமழ் கலிமா” (குறிஞ்., அ.76) என்றும், ‘குளவியோடு’ என்று திருமுருகாற்றுப்படையும் கூறும் இத்தாவரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியார் ‘காட்டுமல்லிகை’ என்று உரை கூறுகிறார். அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்த புதர்க்கொடிக்குள் முள்ளம் பன்றி பதுங்கி இருக்கும்” (அகம்., பா.182) என்று கூறுகின்றது. குளவியின் மலர்கள் மிகுந்த நறுமணமிக்கதாகக் காணப்படும் என்பதை “நாறிதழ்க்குளவி” (புறம்., பா.380), “கமழுங்குளவி” (ப.பத்து, பா.12), “குளவி நாறு நறு நூதல்” (குறுந்., பா.59) என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.68 குல்லை

மருத்துவ நூலார் இதனை ‘நாய் துளசி’ என்று அழைக்கிறார்கள். சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் ‘குல்லை’ என்பதற்கு ‘கஞ்சங்குல்லை’ என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருகிறார். “வடுகர் இனமக்கள் குல்லை மலரினை தலையில் சூடினார்கள்” (குறுந்., பா.11) என்று மாமூலனார் கூறுகிறார். இது தழைத்துக் கிளைத்து வளரும் ஒருவகைச் செடியாகும். “குல்லை பிடவம் சிறுமா ரோடம்” (குறிஞ்., அ.78) என்று கபிலரும், “குல்லையம் புறவில் குவி முகை அவிழ்ந்த” (சிறு.படை, அ.79) என்றும் கூறுகின்றது. மேலும் இச்செடி துளசிச்

செடியைப் போன்று காணப்படுவதால் இதனை நாய்த்துளசி என்றும் புனத் துளசி என்றும் கூறுவர்.

3.69 குருகிலை

சங்க இலக்கியங்களில் குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே குருகிலை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றது. ஆனால் குருந்தினைப் பற்றிய செய்திகள் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. குருந்து ஒரு வகை மரமாகும். அதன் மலர்கள் குரவம், முல்லை, தளவு ஆகிய மலர்களுக்கு நிகரான மணம் கொண்டது என்பதை,

“..... குருந்தே முல்லை என்று

இந்நான்கு அல்லது பூவும் இல்லை” (புறம்., பா.335)

என்று மாங்குடிக்கிழார் பாடியுள்ளார். குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவி சேகரித்த மலர் வகைகளுள் ஒன்றாகக் குருகிலை காணப்பட்டது. இதனை “குருகிலை மருதம் விரிபூங் கோங்கம்” (குறிஞ்., அ.73) என்று கபிலர் கூறியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் குருகிலை என்பதற்கு ‘முருக்கின் இலை’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். “குருத்த மரத்தின் பசுமையான கிளைகளில் இருந்து கொண்டு மயில் தன் இணையினை அழைக்கும்” (அகம்., பா.85) “பொதுவர்கள் என்று அழைக்கப்படும் மலைவாழ் மக்கள் குருந்தம் பூவால் செய்த கண்ணியைச் சூடி மகிழ்ந்தார்கள்” (கலி., பா.111) என்று கூறுகின்றது. கொன்றை மரங்களும் குருந்த மரங்களும் இணைந்து காணப்பட்டதை” (குறுந்., பா.148) கூறுகின்றது.

3.70 குருக்கத்தி

குருக்கத்தி கொடியினத்தைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் மலர்கள் வெண்ணிறமானது. இதனை ‘பைங்குருக்கத்தி’ என்று அழைத்தனர். வாசனையுடைய இம்மலரை பித்திகை மலருடன் விரவித் தொடுத்து பெண்கள் தெருவில் விற்பனை செய்ததை,

“தூய்த்தலை இதழ்பைங் குருக்கத்தி யொடு

பித்திகை விரவு மலர் கொள்ளீரோ என

வண்டு சூழ் வட்டியன் திருதரும்

தண்தலை உழவர் தனி மடமகள்” (நற்., பா.97)

என்று மாறன் வழுதியார் கூறுகின்றார். வெண்மையான பூக்களையுடைய கருக்கத்தி கொடியை கபிலர், “பாரம் பீரம் பைங்குருக்கத்தி” (குறிஞ்., அ.93) என்று கூறியுள்ளார். சீவக சிந்தாமணியில் திருத்தக்கதேவர் ‘மாதவி’⁶, ‘கத்திகை’⁷ என்ற இரு பெயர்களில் குருக்கத்தியை அழைக்கிறார். எனவே கருக்கத்தி எனவும், குருகு எனவும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறிய தாவரத்தினை பிற்கால இலக்கியங்கள் ‘மாதவி’ என்றும் ‘கத்திகை’ என்றும் வழங்கியதை அறியமுடிகிறது. “வைகையாற்றின் இருகரைகளிலும் பாதிரி, குருக்கத்தி முதலிய மரங்கள் மலர்ந்து மணம் வீசியதை” (பரி., பா.12) கூறுகிறது. மாறன் வழுதி “பைங்குருக்கத்தி” (நற்., பா.97) என்று கூறியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் ‘பசிய குருக்கத்திப் பூ’ என்று உரையெழுதியுள்ளார். கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் இதனை ‘குருகு’ என்று கூறுகிறார்.

3.71 குரீஇப்பூளை

இது ஒரு புதர்ச் செடியாகும். பூளையின் பூங்கொத்து நீளமானது. இது வறண்ட இடங்களில் வளர்கிறது. இது கோடை காலத்தில் வளரும்

என்பதனை, “பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை” (புறம்., பா.23), “கோடைப் பூளையின் வாயையொடு துயல்வர்” (அகம்., பா.217), “குறுந்தாள் வரகின் குறள் அவிழ்ச் சொன்றி” (பெரும்., அ.192) என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவதை அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் பூனைப் பூக்களை “சூரீஇப் பூளை” என்று கூறியுள்ளது. பட்டினப்பாலையில் கோடை மதிலைத் தாக்க எழுந்த களிறு பூளையொடு உழிஞைப் பூவையும் சூடிச் சென்றதை, “வெறுபல் பூளையொடு உழிஞை சூடி” (பட்டினப்., அ.235) என்று கூறியுள்ளதன் மூலம் உழிஞை வேறு பூளை வேறு என்று அறியமுடிகிறது. கபிலர், “சூரீஇப் பூளை குறுநறுங் கண்ணி” (குறிஞ்., அ.72) என்று கூறியுள்ளார். இதற்கு சிறு பூளை என்ற வேறு பெயரும் உண்டு.

3.72 குரவம்

குரவ மரம் தனியாகவும் புன்கு, கோங்கு, மரவம் போன்ற மரங்களுடனும் வளரும் தன்மை கொண்டது. இளவேனிற் காலத்தில் நறுமணம் மிக்க மலர்களை பூக்கும் குரவம் ஒரு சிறு மரமாகும். இதை குரவு, குரா, குருந்தம், குருத்து என்றும் வழங்குவர்.

“கொல்லைக் கோவலர் குறும்புனம் சேர்ந்த

குறுங்காற் குரவின் குவியினார் வான்பூ” (நற்., பா.265)

என்று கூறுகின்றது. இதன் மூலம் இந்த மரமானது கோவலர்களின் வீட்டின் கொல்லைப் புறத்தில் வளர்கிறது என்றும், இதன் அடிமரம் குட்டையானது என்றும், வெண்மையான பூக்களைக் கொண்டது என்றும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. குரவு எனவும் குரா எனவும் அழைக்கப்படும் குரவ மரத்தினை கபிலர், “பயினி வானி பல்லிணர்க் குரவம்” (குறிஞ்., அ.86) என்று கூறுகின்றார்.

“கண்பனி நிறுத்தல் எளிதோ - குரவு மலர்ந்தது” (அகம்., பா.97) என்று மாமூலனார் கூறுவதால், இளவேனிற் காலத்தில் குரவம் பூ பூக்கும் என்ற செய்தியை அறியலாம்.

3.73 குமிழம்

குமிழம் என்பது ஒரு சிறு மரமாகும். பல ஆண்டுகள் உயிர் வாழும் தன்மை கொண்ட இம்மரம் மலைப்பகுதிகளில் வளருகிறது. மஞ்சள் நிறம் கொண்ட இதன் மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாக பூக்கும் தன்மை கொண்டது. சங்க இலக்கியங்களில் நற்றிணையில் மட்டுமே குமிழம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகிறது. மலைப்பகுதியில் வளரும் குமிழ் மரத்தின் பழங்கள் பொற்காசு போன்று மஞ்சள் நிறமாக காணப்படும். இம்மரத்தின் அடிப்பகுதியில் உடல் எரிச்சலை போக்குவதற்காக பெண்மான்கள் உராய்வதால் இதன் கனிகள் உதிரும் என்றும் அக்கனிகளை மான்கள் உணவாக உட்கொள்ளும் என்பதை,

“படுமழை பொழிந்த பகுவாய்க் குன்றத்து

உழைபடு மான்பினை தீண்டலின் இழைமகள்

பொன்செய் காசின் ஒண்பழம் தாஅம்

குமிழ்த்தலை மயங்கிய குறும்பல் அத்தம்” (நற்., பா.274)

என்று கூறுகிறது. குமிழம்பூங்கொத்து குழைபோன்று அசைந்தாடும் என்பதை,

“ஊசல் ஒண்குழை உடைவாய்த் தன்ன

அத்தக் குமிழின் ஆய் இதழ் அலரி

கல் அறை வரிக்கும் புல்லென குன்றம்” (நற்., பா.286)

என்று கூறுவதன் மூலம் குமிழ் மரத்தின் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது.

3.74 குப்பைக் கீரை

சங்க காலமக்கள் வறுமையான சூழ்நிலையில் குப்பைக் கீரையை பறித்து சமைத்து உண்டதாக சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. வறுமையின் காரணமாக உப்பில்லாமல் வேகவைக்கப்பட்ட குப்பைக் கீரையினை தலைவாசலை அடைத்துவிட்டு தலைவி தன் குழந்தைகளோடு உண்டாள் என்பதை,

“குப்பை வேளை உப்பிலி வெந்ததை

மடவோர் காட்சி நாணிக் கடையடைத்து” (சிறு.படை, அ.137)

என்று கூறுகிறது. காட்டு விலங்குகளும் குப்பைக் கீரையை ஆர்வமுடன் உண்ணும். ஆண்மாணைப் பறிகொடுத்த பெண்மான். தன் குட்டியுடன் வேளைப் பூவினை உண்டதாக புறநானூற்றில் கல்லாடனார் கூறுகிறார். குப்பைக்கீரை குப்பை வேளை என்னும் கீரை வகையைச் சார்ந்த தாவரம் ஆகும். குமணவள்ளலிடம் பெருஞ்சித்திரனார். தன் மனைவி குப்பைக் கீரையின் தனிரைப் பறித்து உப்பின்றி சமைத்து உண்டாள் என்பதை,

“குப்பைக் கீரை கொய்கண் அகைத்த

முற்றா இளந்தளிர் கொய்து கொண்டு” (புறம்., பா.265)

என்ற பாடல் வரிமூலம் தெளிவுறுத்துகிறார்.

3.75 குடசம்

சங்க இலக்கியங்களில் குடசம் பற்றிய குறிப்பு குறிஞ்சிப்பாட்டைத் தவிர வேறு எதிலும் காணப்படவில்லை. குடசம் என்பது வெட்பாலை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் புறஞ்சேரியிறுத்த காதையில் வரும் ‘குடசம்’ என்பது வெட்பாலையாகும் என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை

எழுதியுள்ளார். குடசமலர் அழகாகக் காணப்படுவதால் அதை பெண்கள் தலையில் சூடினார்கள் என்பதை, “குரற்றலைக் கூந்தல் குடசம் பொருந்தி”⁸ என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது. கபிலர் “வடவனம் வாகை வான்பூங் கடசம்” (குறிஞ்., அ.67) என்று கூறுகிறார். அதற்கு வெள்ளிய பூவினையுடைய வெட்பாலை என்று நச்சினார்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

3.76 கூவைச் செடி

கூவை எனப்படுவது ஒரு சிறிய வகைத் தாவரமாகும். இதிலிருந்து கிடைக்கும் கிழங்கானது உணவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. கூவைக் கிழங்குகள் நீரேற்று திரண்டு காணப்பட்டன என்று, “நாறொடு குழீஇயின் கூவை சேறு சிறந்து” (ம.கடாம், அ.137) என்று கூறுகிறது. கூவைச் செடியினைக் கொண்டு நாற்றங்கால் பந்தல் வேய்ந்ததாக “கூவை துற்ற நாற்கால் பந்தர்” (புறம்., பா.29) என்று உறையூர்க் கண்ணனார் கூறுகின்றார். தென் பரதவர்கள் புலால் நாற்றம் கொண்ட வில்லையும், கூவைக் கிழங்கையும் கையில் வைத்திருந்தனர் என்பதை, “புலவு வில் பொலி கூவை” (ம.காஞ்சி, அ.142) என்று கூறுகின்றது.

3.77 கூவிளம் - வில்வம்

கூவிளம் என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் தாவரம் வில்வமரமாகும். “தலைவன் காட்டு மல்லிகை மலருடன் வில்வ மலரையும் சேர்த்து தொடுத்து மாலையாக கழுத்தில் அணிந்து கொள்வான்” (நற்., பா.119) என்று பெருங்குன்றார்க்கிழார் கூறியுள்ளார். “கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவனான ‘எழினி’ மன்னன் தனது அடையாளப் பூவாக வில்வமரத்தின்

மலரைச் சூடினான்” (புறம்., பா.158) என்று கூறுகின்றது. பகைவர்களின் தலைகளால் உருவாக்கப்பட்ட அடுப்பில் கூவிளமரத்தின் விறகை வைத்து எரிப்பார்கள் இதை,

“பொருந்தாந் தெய்வர் அரிந்த தலை அடுப்பில்

கூவிள விறகின் ஆக்குவரி துடங்கல்” (புறம்., பா.372)

என்று கூறுகிறது. மேலும், “உரிது நாறு அவிழ் தொத்து உந்தாழ் கூவிளம்” (குறிஞ்., அ.65) என்று கபிலர் கூறும், ‘கூவிளம்’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘வில்வப்பூ’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். மேலும், வில்வமலரை சிவபெருமான் சூடும் மலராக சுந்தரர் பாடியுள்ளார். இதன் மூலம் கூவிளம் என்ற வில்வமரத்தின் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது.

3.78 கூவிரம்

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் குறிஞ்சிப்பாட்டைத் தவிர வேறு எங்கும் ‘கூவிரம்’ பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை. “எரிபுழை எறுழம் சுள்ளி கூவிரம்” (குறிஞ்., அ.66) என்று கபிலர் கூறியுள்ள ‘கூவிரம்’ என்பதற்கு ‘கூவிரப்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

3.79 கூதளம்

கூதளம் என்ற தாவரம் கொடி வகையைச் சார்ந்ததாகும். இதன் மலர்கள் வெண்ணிறமாகக் காணப்படும். இது கூதாளம், கூதாளி, கூதளி என்று வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டாலும் இலக்கியங்களில் ‘கூதளம்’ என்ற பெயரே அதிகமாகக் காணப்படுகிறது. வானத்தில் வெண்குருகுகள் சிறகை விரித்துப் பறக்கும் காட்சி கூதளம் பூவால் கட்டிய மாலையை வானத்தில் வீசி எறிந்ததைப் போன்று காணப்படுகிறது என்ற காட்சியை,

“விசும்பு விசைத்து எழுந்த கூதளங் கோதையின்

பசங்கால் வெண்குருகு வாப்பறை வனைசி” (அகம்., பா.273)

என்று ஓளவையார் பாடலில் கூறுகின்றார். குறுகிய தாளையுடைய இந்த மலர் மிகுந்த மணமுடையது இதை வேறு மலர்களுடன் தொடுத்து தெய்வத்திற்கு சூட்டுவர் மேலும் இதை ஆண்களும் சூடிக் கொள்வார்கள் என்பதை,

“குல்லை குளவி கூதளம் குவளை

இல்லமொடு மிடைந்த ஈர்ந்தன் கண்ணியன்” (நற்., பா.376)

என்று கூறுகிறது. “மேலும் புதராய்ப் படர்ந்திருக்கும் கூதளக்கொடியின் மேல் குருகுகள் அமர்ந்திருக்கும்” (அகம்., பா.178) என்று கூறுகின்றது. மேலும்,

“..... குளவியொடு

வெண் கூதளன் தொடுத்த கண்ணியன்”³ (திருமுரு., அ.192)

என்று கூறுவதன் மூலம் கூதளத்தின் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது. கூதளம் என்னும் இக்கொடி மலைப்பகுதியில் வளரும் குளவியோடு சேர்ந்து படர்ந்திருப்பதை, “நாறிதழ்க் குளவியோடு கூதளங் குழைய” (அகம்., பா.255) என்று கூறுகின்றது.

3.80 கைதை - தாழை

சங்க இலக்கியங்கள் தாழையைக் கண்டல் என்று வழங்குகின்றன.

தாழை நெய்தல் நிலத்தில் வளரும் என்றாலும் நீர்நிலைகளில் அருகிலும் வளரும் தன்மை கொண்டது. “கோடல் கைதை கொங்கு முதிர் நறுவழை” (குறிஞ்., அ.83) என்று கபிலர் குறிப்பிடும் ‘கைதை’ என்பதற்கு ‘தாழம்பூ’ என்று நச்சினார்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். பெரிய மடலையுடைய தாழம்பூவை “தடமலர்த் தாழை” (கலி., பா.131) என்று கூறுகின்றது. நறுமணம் கொண்ட தாழம்பூவை பெண்கள்

தலையில் சூடினர் என்பதை, “தாதுகள் உதிர்த்த தாழையங் கூந்தல்” (அகம்., பா.353) என்று கூறுகிறது. மேலும், தென்னையைத் தாழை என்றும் வழங்கி வந்துள்ளனர். “தாழை தளவம் முட்டாள் தாமரை” (குறிஞ்., அ.80) என்ற அடியில் ‘தாழை’ என்பதற்கு ‘தெங்கின் பாளை’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை கூறியுள்ளார். இதை நிரூபிக்கும் வகையில்,

“வாழை முழுமுதல் துமியத் தாழை

இளநீர் விழுக்குலை உதிர” (திருமுரு., அ.307-308)

என்று நக்கீரரின் பாடலுக்கு ‘தெங்கினது இளநீரையுடைய சீரிய குலை உதிர’ என்று உரையாசிரியர் உரை எழுதியதன் மூலம் தென்னையைத் தாழை என வழங்கியதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தாழையின் தோற்றம் பற்றி நற்றிணையில் வெண்கண்ணனார் கூறும் பொழுது “தாழையின் அடிப்பகுதி பருத்தது. செதில் செதிலாக இரால் மீனின் முதுகினைப் போன்ற தோற்றமுடையது, தாழை இலைகளின் புறப்பகுதியில் முட்கள் காணப்படும். “யானையின் கொம்புகளைப் போன்ற வெண்மையான அரும்புகளைக் கொண்டது. நறுமணமிக்க பூக்களைக் கொண்டது” (நற்., பா.19) என்று தாழையின் தோற்றத்தினைக் காட்டுகிறார்.

3.81 கொன்றை

கொன்றை மரம் சிறிய மரவகையைச் சார்ந்தது. இம்மரம் கார்காலத்தில் பூக்கும் தன்மை கொண்டது சங்க இலக்கியங்களில் சங்கப் புலவர்கள் கொன்னை மலரைப் பொன்னுக்கு உவமைப்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை, “சுடுபொன் அன்ன கொன்றைசூடி” (ஐங்., பா.432), “பொன் கொன்னறி” (பொருந்., அ.201) என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். கொன்றை

மலர் சிவபெருமானுக்குரியதாகக் கருதப்படுகிறது. கீழ் நோக்கித் தொங்கும் இயல்பையுடைய கொன்றை மலரினை கபிலர் “தூங்கிளர்க் கொன்றை” (குறிஞ்., அ.86) என்று கூறுகிறார். இதற்கு சரக்கொன்றை என்ற வேறு பெயரும் உண்டு. இளங்கீரனார் கொன்றை மலர்கள் “கிண்கிணிக்காசு” (குறுந்., பா.2-3) போன்று காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், “கொன்றை மலர் மலர்வதைக் கொண்டு காலத்தினை சங்க கால மக்கள் கணித்ததை” (நற்., பா.246) கூறுகின்றது.

3.82 கொள்- தானியம்

கொள் தானிய வகையைச் சார்ந்தது. சங்க கால மக்கள் உண்டு வந்த உணவு வகைகளுள் இதுவும் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது. சங்க கால மக்கள் கொள்ளுடன் பாலும், பயிறும் சேர்த்து சமைத்து உண்டார்கள் இதை,

“கொள்ளொடு பயறு பால் விரைஇ வெள்ளிக்

கோல் வரைந்தன்ன வால் அவிழ் மிதவை” (அகம்., பா.37)

என்று கூறுகின்றது.

அவரை, கொள், வரகு, தினை இந்த நான்கும் உணவுப் பொருட்கள் என்பதனை,

“இருங்கால் வரகே இருங்கதிர் தினையே

சிறுகொடிக் கொள்ளே, பொறிகளிர் அவரையோடு

இந்நான் கல்லாது உணவும் இல்லை” (புறம்., பா.335)

என்று மாங்குடிக்கிழார் தன்னுடைய பாடல் வரிகளில் குறிப்பிடுகிறார். குதிரைக்குக் கொள் நல்ல உணவாகப் பயன்படுகிறது. கொள்ளு முதலில் செடி போன்று வளர்ந்து பின்னர் கொடியாக படரும் தன்மைக் கொண்டது. இதை

“வரகு விதைப்பதற்காக கரம்பையாகக் கிடந்த நிலத்தை உழுகிறார்கள் அங்கே கொள்ளுக்கொடி முளைத்திருக்கிறது” (ப.பத்து., பா.75) என்று கூறுவதன் மூலம் கொள்ளுக்கொடியின் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது.

3.83 கொள் - குடைவேல் மரம்

கொள் என்று அழைக்கப்படும் தாவரப் பெயர் ‘கொள்’ என்ற தானியத்தையும், ‘கொள்’ என்று அழைக்கப்படும் குடைவேல் மரத்தினையும் குறிக்கிறது. அதியமான் பொருட்டெழினி மன்னன் தனது பகை நாட்டை வென்று பகை நாட்டு போர் வீரர்களைக் கொண்டு கழுதை ஏர்பூட்டி உழுது குடைவேல் மரத்தின் விதைகளை விதைத்தான். இதை,

“வெள்வாய்க் கழுதைப் புல் இனம் பூட்டி

வெள்ளை வரகும் கொள்ளும் வித்தும்

வைகல் உழவ வாழிய பெரிது” (புறம்., பா.392)

என்று ஒளவையார் பாடியதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் புறநானூற்றில் கூறப்பட்டுள்ள ‘கொள்’ என்ற தாவரப் பெயர் குடைவேல் மரத்தினைக் குறிக்கிறது என்று சங்க இலக்கிய பொருட்களஞ்சியம் கூறுகிறது.

3.84 கொகுடி

‘கொகுடி’ காட்டுக் கொடி போன்று படர்ந்து காணப்படும் தாவரமாகும். இதன் மலர்கள் நறுமணம் கொண்டதாக வெண்மை நிறத்துடன் காணப்படும். கொகுடி முல்லை இனத்தைச் சார்ந்தது. இது அதிரல், குளவி, முல்லை, தளவம், மௌவல், செம்மல் என்று வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் “நறுந்தண் கொகுடி” (குறிஞ்., அ.81) என்று குறிப்பிடுவது கொடி முல்லை என்ற தாவரமாகும்.

3.85 கொக்கு - மாமரம்

முக்கனிகளில் ஒன்றான மாமரம் பெரிய மரவகையைச் சார்ந்தது.

இது மருத நிலத்திலும் மலைப்பாங்கான பகுதிகளிலும் செழித்து வளரும் தன்மை கொண்டது. சங்க இலக்கியங்கள் இதனை, மா, கொக்கு என்று கூறுகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் மாவினை தேமா என்றும் கலிமா என்றும் சுட்டுகின்றது. கபிலர் “தேமா மணிச்சிகை” (குறிஞ்., அ.64), “கரந்தைக் குளவி கடி கமழ் கலிமா” (குறிஞ்., அ.76) என்று இருமலர்களைப் பற்றிக் கூறுகிறார். நச்சினார்க்கினியர் இதற்கு, ‘தேமாம்பூ’, ‘மாம்பூ’ என்று இதற்கு உரை எழுதியுள்ளார். மாமரத்தின் பூக்கள் சிறியதாகக் காணப்படும் அவை மழைத்துளி வீழ்வது போல் உதிரும் என்பதை,

“..... கழனிக்

கருங்கோட்டு மா அத்த அலங்குசினைப் புதுப்பூ

மயங்கு மழைத் துவலையின் தா அம்” (அகம்., பா.236)

என்றும், “மழைத்துளி மலர்”⁹ என்று கோவை இளஞ்சேரனும் கூறுகின்றனர். “மருத நிலத்திலுள்ள வயல் வரப்புகளில் மாமரங்கள் நிற்கும்” (குறுந்., பா.8) என்று கூறுகின்றது. சூரப்பதுமன் மாமரமாக மாறி நின்ற போது முருகனின் வேல்படை அதன் வேரைவெட்டி அழித்ததை பரிபாடலில் குன்றம்பூதனார், “கடுஞ்சூர் மாமுதல் தடிந்தறுத்த வேல்” (பரி., பா.9) என்று கூறுகிறார்.

மாமரத்தின் இளஞ்சிவப்பு நிறமுடைய தளிரை பெண்களின் உடல் வனப்புக்கு ஒப்புமையிட்டு சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதை, “மா அத்து அம் தளிர் அன்ன நன்மா மேனி” (குறுந்., பா.331) என்றும், “மாவின் தளிர் புரை மேனியர்” (திருமுரு., அ.144) என்றும் கூறுகின்றன. “மாமரத்தின் பசுமையான

அரும்புகளை குயில்கள் விரும்பி உண்ணும் என்றும் பின்பு அம்மரத்திலிருந்து இனிமையாக கூவும்” (நற்., பா.9) என்று கூறுகின்றது. “தேமாங்கனிகளை குரங்குகள் விரும்பி உண்ணும்” (குறுந்., பா.26) எனக் கூறுகிறது. மேலும் “புளிப்புச் சுவையுடைய மாங்கனிகளைக் கொண்டு சுவைமிக்க புளிக்குழம்பு வைத்ததாக” (புறம்., பா.399) கூறுவதன் மூலமும் மாமரத்தின் சிறப்புகளை அறியலாம்.

3.86 கோங்கம்

இது மலைப்பகுதிகளில் அதிகமாக வளரக் கூடிய தன்மை வாய்ந்த மரமாகும். சங்க இலக்கியங்களில் இம்மரம் கோங்கு என்று அழைக்கப்படுகிறது. கோங்க மலர்கள் மலர்ந்து வானத்து விண்மீன்களை ஒத்துக் காணப்படுகின்ற காட்சியை,

“புல்லிதழுக் கோங்கின் மெல்லிதழ்க் குடைப்பூ

வைகுறு மீனின் நினையத் தோன்றி” (நற்., பா.48)

என்று பாலைப்பாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறியுள்ளார்.

“மணிபொரு பசும்பொன் கொல் மா ஈன்ற தளிரின் மேல்

கணிகாரம் கொட்டும் கொல் என்றான்கு

அணிசெல மேனி மறைத்த பசலையன்” (கலி., பா.143)

என்று கோங்க மரத்தின் பொன்னிறமான தாதுக்களைப் பசலை நோய் கண்ட பெண்களுக்கு உவமையாக கூறுவதைக் காணலாம். இந்தப் பாடலில் கோங்கமரம் ‘கணிகாரம்’ என்ற பெயரிலும் வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும், கோங்கமரத்தின் மலர்கள் பொன்னிறத்தில் காணப்படும் என்பதை, “பொரியரைக் கோங்கின் பொன்மருள் பாவீ” (ஐங்., பா.367) என்று

ஓதலாந்தையாரும், “கோங்க மரத்தின் நடுவில் காணப்படும் பொருட்டு என்னும் பகுதி எலியின் வளைந்த காது போன்று காணப்படுவதாக” (புறம்., பா.321) மருத்துவர் தாமோதரனாரும் கூறுகிறார்.

3.87 சண்பகம்

மலைப்பாங்கான பகுதியில் வளருகின்ற சண்பக மரம் சிறுமரவகையைச் சார்ந்தது. இதன் மலர்கள் சிவபெருமானின் பூஜைக்குரிய எண் வகை மலர்களில் ஒன்றாகும். சண்பகமரத்தின் மலர்கள் பெரியதாகவும், குளிர்ச்சி மிகுந்ததாகவும் விளங்குவதால் கபிலர், நக்கீரர், நல்லந்துவனார் போன்றோர் இதனை ‘பெருந்தண் சண்பகம்’ என்றே அழைக்கின்றனர். இம்மரத்தின் மலர் சாம்பல் பூசிய சிவபெருமானின் நிறத்தினை ஒத்து காணப்படுகிறது என்பதை,

“அரும்பெறல் ஆதிரையான் அணிபெற

பெருந்தண் சண்பகம் போல” (கலி., பா.150)

என்று நல்லந்துவனார் பாடியுள்ள தன் மூலம் அறியலாம்.

3.88 சிறுமாரோடம் - செங்கருங்காலி

‘கருங்காலி’ என்று அழைக்கப்படும் இம்மரம் மலைப்பகுதிகளில் வளரும் பெரிய வகை மரமாகும். இதன் மலர்கள் மிகுந்த மணம் வீசக் கூடியவை இதனை,

“நறுமா ரோடமொடு உடனெறிந்து அடைச்சிய

செப்பு இடத்தன்ன நாற்றம்” (நற்., பா.337)

என்று பாலைப்பாடிய பெருங்கோ தன் பாடலில் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் கபிலர் கூறுகின்ற ‘சிறுமாரோடம்’ (குறி., அ.78)

என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் 'செங்கருங்காலி' என்று உரை எழுதியுள்ளார். “கருங்காலியின் மலர்களை தலைவி தலையில் சூடியிருந்ததாகவும், அம்மலரைச் சுற்றி வண்டுகள் வட்டமிட்டதாகவும்” (ஐங்., பா.93) ஓரம்போகியார் தன் பாடலில் கூறியுள்ளார்.

3.89 சிலை மரம்

இது பெரிய மரவகையைச் சார்ந்தது. “பாலைநிலத்து எயினர்கள் சிலை மரத்தால் செய்யப்பட்ட பெரிய வில்லைக் கொண்டு பெரும்படையுடைய அரசர்களுக்கும் எதிர்கொள்வர்” (கலி., பா.15) என்று கூறுகின்றது. சங்க காலத்தில் வேட்டையாடுவதற்குரிய வில்லை சிலைமரத்தில் செய்ததாக சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“சிலை விற் பகழிச் செந்துவர் ஆடைக்

கொலைவில் எயினர் தங்கை” (ஐங்., பா.363)

என்று கூறுவதன் மூலம் சங்க கால மக்கள் சிலை மரத்தால் ஆன கருவிகளைப் பயன்படுத்தியதை அறியமுடிகிறது.

3.90 சுள்ளி

‘சுள்ளி’ என்பதற்கு நிகண்டுகள் ‘மராம்’ என்று விளக்கம் கூறுகின்றன. சேந்தன் திவாகரம் ‘மரா வெண் கடம்பின் பெயராகும்மே’ என்று கூறுகின்றது. எனவே மராமரம், மரா அம், சுள்ளி போன்றவை ஒன்றே என்று கருதப்படுகிறது. “எரிபுரை எறு பழம் சுள்ளி கூவிரம்” (குறிஞ்., அ.66) என்று கபிலர் கூறும் ‘சுள்ளி’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘மராமரப்பூ’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் குறிஞ்சிப்பாட்டில் மட்டுமே ‘சுள்ளி’ என்ற சொல்லைக் காணமுடிகிறது.

3.91 சுரை

இது கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். படர்ந்து வளரும் தன்மை கொண்ட சுரைக் கொடி வெண்ணிற பூக்களையுடைய பீர்க்கங் கொடியுடனும், வேளைக் கொடியுடனும் இணைந்து தழைத்து வளரும் இதை, “வெண்பூ வேளையொடு பைஞ்சுரை கலித்து” (ப.பத்து, பா.15) என்று கூறுகின்றது. பீர்க்கங் கொடிகள் நிறைந்த இடத்தில் சூரைக் கொடி படர்ந்திருப்பதை, “பீரை நாறிய சுரை இவர் மருங்கில்” (புறம்., பா.116) என்று கபிலர் கூறுகிறார்.

3.92 சுரபுன்னை

சுரபுன்னை வாழை, மூங்கில் போன்ற மரங்களின் நடுவிலும், மலைப்பாங்கான பகுதிகளிலும், அடர்ந்த காடுகளிலும் வளரும் இயல்புடையது. ஆய் அண்டிரன் என்னும் குறுநில மன்னன் சுரபுன்னை மலரை தன் முடிப்பூவாகச் சூடியிருந்தான் இதை,

“ஒளி திகழ் உத்தி உரு கெரு நாகம்

அகரு வழை ஞெமை ஆரம் இனைய” (பரி., பா.12)

என்று கூறுகிறது. “கோடல் கைதை கொங்குமுதிர் நறுவழை” (குறிஞ்., அ.83) என்று கபிலர் கூறும் வழை என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘சுரபுன்னை என்று உரை எழுதியுள்ளார். வழை என்பது ஒரு பெரிய மரமாகும். இதன் இலைகள் அடர்ந்து காணப்படும், வெண்ணிற மலர்களைக் கொண்ட இம்மரத்தினை ‘புன்னாகம்’, ‘நாகம்’ என்றும் வழங்குவர். சுரபுன்னை, வாழை, மூங்கில் போன்ற மரங்களின் நடுவில் வளரும் என்பதை, “வாழை ஓங்கிய வழைஅமை சிலம்பில்” (நற்., பா.222) என்றும், “கழைவளர் சிலம்பில் வழையோடு நீடி” (புறம், பா.158) என்றும் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.93 சூரல்

இது கொடி வகையைச் சார்ந்தது. மிக நீளமாக வளரும் தன்மை கொண்டது. சூரல் என்பதற்கு சூரை சூரற்கொடி, பிரம்பு என்றும் உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் கூறுகின்றனர். குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக சூரல் மலர் குறிப்பிடப்படுகிறது. கபிலர் இதனை, “விரிமலர் ஆவிரை வேரல் சூரல்” (குறிஞ்., அ.71) என்று கூறியுள்ளார். சூரல் ஆற்றங்கரைகளிலும் மலைச்சாரல்களிலும் வளரும் ‘ஈங்கை’ என்னும் தாவரத்தோடு சேர்ந்து வளரும் என்பதை, “சூரல் மிளை இய சாரல் ஆர் ஆற்று” (அகம்., பா.228), “கொடுமுள் ஈங்கை சூரலொடு மிடைந்த” (அகம்., பா.357) என்றும் கூறுவதன் மூலம் சூரற்கொடியின் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது.

3.94 செருந்தி - வாட்கோரை

செருந்தி என்பது ஒரு வகை கோரைப்புல் வகையைச் சார்ந்தது. சங்க இலக்கியங்களில் செருந்தி மலர், மொட்டு மற்றும் அரும்புகளைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. “களிறு மாய் செருந்தி” (ம.காஞ்சி, அ.172) என்று கூறுவதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘யானை நின்றால் மறையும் வாட்கோரை’ என்று உரை கூறியுள்ளார்.

“..... கடுஞ்செலல்

வாள் சுறா வழங்கும் வளையெய் பெருந்துறை

நனைத்த நெய்தற் கண்போல் மாமலர்

நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவிழ்” (அகம்., பா.150)

என்னும் குறுவழுதியாரின் பாடல் கூறும் செருந்தி ஒரு நெய்தல் நிலத் தாவரம் என்பதும் நெய்தல் நிலத்தை ஒட்டியுள்ள கழனிகளில் வளருகின்ற தன்மை உடையது என்பதையும் அறியமுடிகிறது. மேலும்,

“இருஞ்சாய் அன்ன செருந்தியோடு வேழம்

கரும்பின் அலமரும் கழனி ஊரன்” (ஐங்., பா.13)

என்று ஓரம்போகியார் கூறுகின்ற “சாய்” என்னும் செருந்தியோடு கரும்பும் வளர்ந்திருந்தது. இதனை உண்பதற்கு யானைகள் வரும் என்பதால் ‘செருந்தி’ என்பது ஒரு வகை கோரை என்பதை தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

3.95 செருந்தி மரம்

செருந்தி சிறு மர வகையைச் சார்ந்தது. செருந்தியின் மலர்கள் அதிகாலை மலரும் தன்மை கொண்டவை. நறுமணம் வீசும் இத்தகைய மலர்கள் குறிஞ்சிப் பாட்டில் தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாகும். சங்க இலக்கியங்களில் செருந்தி என்ற பெயரில் இரண்டு தாவரங்கள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று வாட்கோரை எனப்படும் நெட்டிக்கோரை, மற்றொன்று செருந்தி மரமாகும். அகநானூற்றுத் தலைவி செருந்தி மலரைத் தலையில் சூடி மகிழ்ந்தாள்” (அகம்., பா.280), “அரண்மனை முற்றத்தில் செருந்தி மரங்கள் காணப்பட்டதாகவும், அம்மரங்களில் நீண்ட காம்பினை உடைய மலர்கள் மலர்ந்து மணம் வீசியதாகவும்” (புறம்., பா.390) கூறுகின்றது. தலைவன் நெய்தல் மலருடன் செருந்தி மலரையும் கலந்து தொடுத்த மாலையினை அணிந்திருப்பான் என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. மேலும், “செருந்தி மரத்தின் பூக்கள் பொன் நிறமுடையவை” (சிறு.படை., அ.179) என்று கூறுவதன் மூலம் செருந்தி மலரின் தன்மைகளை அறிய முடிகிறது.

3.96 செம்மல்

தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் இம்மலரைக் கூறுகின்றார் செம்மலைப் பற்றிய செய்திகள் குறிஞ்சிப்பாட்டில்

மட்டுமே காணப்படுகிறது. ‘செம்மல் என்பதற்கு ‘சாதிப்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் “சேடல் செம்மல்” (குறிஞ்., அ.82) என்று கூறுகிறார். இது உலக வழக்கில் சாதிப்பூ என்றும், சாதி முல்லை என்றும் வழங்கப்படுகிறது.

3.97 செங்கொடு வேரி

தற்போது ‘கொடிவேலி’, கொடுவேலி என்றும் பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்படும் இத்தாவரம் சிறு செடி வகையைச் சார்ந்ததாகும். செங்கொடு வேரி என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘செங்கொடு வேரிப்பூ’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். “செங்கோடு வேரி தேமா மணிச்சிகை” (குறிஞ்., அ.64) என்று கபிலர் கூறுகின்றார். செங்கொடு வேரியைப் பற்றிய செய்திகள் குறிஞ்சிப் பாட்டைத் தவிர சங்க இலக்கியங்களில் வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

3.98 செங்குரலி

செங்குரலி என்பது குளத்தில் படர்ந்திருக்கும் ஒரு வகையான கொடியாகும். குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவி சேர்த்த பூக்களில் ஒன்றாக செங்குரலிப் பூவினை கபிலர் கூறுகின்றார்.

“ஒண் செங்குரலி தண் கயங் கலங்கி

வாளை நீர் நாய் நளிரை பெறா உம்” (புறம்., பா.283)

என்ற பாடல் நீர்நாய் ஒன்று வாழை மீனை இரையாகப் பெறுவதற்கு செங்குரலி படர்ந்த குளத்தைக் கலக்கியது என்று கூறுவதன் மூலம் இது ஒரு நீர்வாழ் தாவரம் என்பதை அறியமுடிகிறது. “சேடல் செம்மல் சிறு

செங்குரலி” (குறிஞ்., அ.82) என்று குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் கூறுகிறார். செங்குரலி என்பது கருந்தாமக் கொடியாகும். நச்சினார்க்கினியரும் சிற செங்குரலி என்பதற்கு ‘கருந்தாமக் கொடிப்பூ’ என்று உரை எழுதியுள்ளார்.

3.99 சேம்பு

சேம்பு எனப்படும் தாவரம் தரைகீழ் தண்டு இனத்தினைச் சேர்ந்த செடி வகையைச் சார்ந்ததாகும். சேம்பின் கிழங்கு உணவாகப் பயன்படுகிறது. சேம்பின் அகன்ற இலைகள் நீலமணியின் நிறத்தினைப் போன்று காணப்படும். “சேம்பின் கிழங்குகளை பெண் யானைகள் விரும்பி உண்ணும்” (அகம்., பா.178) என்று பரணர் கூறுகின்றார். சேம்பின் தண்டுகள் குழல் போன்று காணப்படுவதோடு அதன் இலைகளும் அகன்றதாகக் காணப்படும் என்பதை பாவைக் கொட்டிலார், “குழற்கால் சேம்பின் கொழுமடல் அகல் இலை” (அகம்., பா.336) என்று கூறுகிறார்.

3.100 சேடல்

குறிஞ்சிப்பாட்டில் தலைவி சேர்த்த மலர்களில் சேடல் மலரும் ஒன்று என்று கபிலர் கூறுகிறார். சேடல் என்பதற்கு ‘பவழக்கால் மல்லிகை’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். “சேடல் செம்மல் சிறு செங்குரலி” (குறிஞ்., அ.82) என்று கபிலர் கூறுகிறார். உ.வெ.ச. அவர்கள் சேடல் என்பதை ‘பவழ மல்லிகை’ எனவும் ‘பாரி சாதம்’ எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். முல்லை இனத்தைச் சார்ந்த சேடல் கொடி பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் குறிஞ்சிப்பாட்டைத் தவிர வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

3.101 ஞாழல்

தற்போது பொன்னாவாரை என்று வழங்கப்படும் ஞாழல் ஒரு பெரிய புதர் செடியாகும். இதன் தழைகள் பசுமையானவை. இதன் மலர்கள் பொன் நிறத்தில் காணப்படும். “கடற்கரை மணல் மேட்டில் ஞாழல் செடியின் மலர்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும். அம்மலர்களினுடே நண்டுகள் கூட்டமாக ஓடுகின்ற காட்சி பார்ப்பதற்கு கோலமிட்டது போன்று காணப்பட்டது” (நற்., பா.267) என்று கூறுகிறது.

“ஊர்க்கால் நிலந்த பொதும்பருள் நீர்க்கால்

கொழுநிழல் முதிர் இணர் கொண்டு

கழும முடித்து” (கலி., பா.56)

என்று மணமிக்க ஞாழல் மலர்க் கொத்தினைத் தலையில் சூடுவார்கள் என கலித்தொகை கூறுகிறது. மேலும் “குமரி ஞாழல்” (நற்., பா.54) என்று கூறுவதன் மூலம் ஞாழலின் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது.

3.102 ஞெமை

அது பெரிய மரவகையைச் சார்ந்தது சுரபுன்னை, சந்தனம் போன்ற மரங்களைப் போன்ற இயல்பு கொண்ட ஞெமை மரம் பாலை நிலத்தில் வளரும் தன்மை கொண்டது. பரந்து விரிந்த கிளைகளைக் கொண்ட ஞெமை மரம் மலைகளின் உச்சியிலும் காணப்பட்டது. இதை, “ஞெமை ஓங்கு உயர்வரை இமையத்து உச்சி” (நற்., பா.369) என்றும் “பாலை நிலப் பகுதியில் ஞெமை மரத்தின் கிளைகளில் தழையும், குழையும் இன்றி வெறும் கம்புகள் மட்டுமே காணப்பட்டன, அந்தக் கம்புகளின் மேல் ஆந்தைகள் இருந்து ஒலி எழுப்பும்” (நற்., பா.394) என்றும் கூறுகின்றது. ஞெமை மரங்கள் அகில், சந்தனம்,

சுரப்புன்னையுடன் சேர்ந்து வளர்ந்திருந்ததை, “அகரு வழை ஞெமை ஆரம் இணைய” (பரி., பா.12) என்று நல்வழுதியார் கூறியுள்ளார். “மக்கள் நடமாட்டம் இல்லாத பாலை நிலத்தில் இலை. தழைகளற்ற ஞெமை மரங்கள் மலையின் அடிவாரத்தில் உள்ள சிற்றூர்களில் செல்லும் வழியில் காணப்பட்டன (அகம்., பா.171)”. மேலும், இலைகளற்ற ஞெமை மரத்தின் காய்ந்த கிளைகளில் சிலந்தி வலை பின்னியது” (அகம்., பா.111) என்று கூறுகின்றது. தலைவன் வினைமுற்றி மீண்டு வர காலம் தாழ்ந்ததை எண்ணி வருந்திய தலைவி, தலைவன் வரும் வழியின் கடுமையைக் கூறும்போது “ஞெமை மரத்தின் உச்சியில் இறந்தவர்களின் உடலைத் தின்ன விரும்பி பருந்துகள் காத்திருக்கும்” (குறுந்., பா.285) என்று கூறுவதாக பூதத்தேவன் கூறியுள்ளார்.

3.103 தளவம்

தளவம் ஒரு படர்க்கொடி ஆகும். தளவம் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘செம்முல்லை’ என்று உரை கூறியுள்ளார். “தளவ மலர்க்கொடி திருக்கடவூர் சிவன் கோவிலில் தல விருட்சமாக வளர்க்கப்படுகிறது. இக்கொடி ஆண்டு முழுவதும் மலர் தருகிறது. இதனை ‘பிச்சிப் பூங்கொடி’”¹⁰ என்று கூறுவர். தளவத்தின் செம்முளையானது சிரல் பறவையின் வாயைப் போல சிவப்பாக இருக்கும் என்பதை, “பனி வளர் தளவின் சிரல் வாய்ச் செம்முகை” (ஐங்., பா.447) என்று பேயனார் கூறுகிறார். “தளவ மலர் கார் காலத்தில் மலரும். இதன் கொடிகளில் ஏராளமான மலர்கள் காணப்படும்” (குறுந்., பா.382) என்று கூறுகின்றது. குறிஞ்சிப்பாட்டில், “தாழை தளவம் முட்டாள் தாமரை” (குறிஞ்., அ.80) என்று கபிலர் கூறும் தளவம் வேறு, முல்லை வேறு என்பதை,

“தளவின் பைங்கொடி தழீஇப் பையென,

நிலவின் அன்ன நேர் அரும்பு பேணி

கார் நயந்து எய்தும் முல்லை” (ஐங்., பா.454)

என்று பேயனார் எடுத்துரைக்கிறார். மேலும் தளவின் பசிய கொடியைத் தழுவி முல்லை படரும் என்று கூறுவதன் மூலம் தளவம் ஒரு படர்க்கொடி என்பதை அறியமுடிகிறது.

3.104 தருப்பை

தருப்பை என்பது ஒரு வகைப்புல் இது நீண்டு வளரும் தன்மை கொண்டது.

“வேழம் நிரைத்து வெண்கோடு விரை இத்

தாழை முடித்து தருப்பை வேய்ந்த

குறியிறைக் குரம்பைப் பறியுடை மூன்றில்” (பெரும்., அ.263-265)

என்று உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுவதன் மூலம் தருப்பைப் புல்லைக் கொண்டு குடிசைகளில் கூரை வேயப்பட்ட செய்தியை அறியமுடிகின்றது.

3.105 தமாலக்கொடி

தமாலக்கொடி, பசுமையான நிறத்தில் பெரிய மரங்களின் மீது படர்ந்து வளரும் தன்மை கொண்டது. சங்க இலக்கியங்களில் நற்றிணை தவிர வேறு எதிலும் தமாலம் என்ற தாவரம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை. “சந்தன மரக் கிளைகளில் படர்ந்து வளர்ந்த தமாலக் கொடிகளைத் தேன் எடுக்கும் வேடர்கள் அறுத்தெறிந்ததாக” (நற்., பா.292) கூறுகின்றது.

3.106 தணக்கம் - நுணவம்

சங்க இலக்கியங்களில், நுணா, நுணவு, நுணவம் என்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இம்மரம் கருமையான அடிப்பகுதியை உடையது.

“பாங்கர் மரா அம் பல் பூந் தணக்கம்” (குறிஞ்., அ.85)

என்று கபிலர் கூறியுள்ளார். இதனை தணக்கம் என்றும் ‘மஞ்சவட்டி’ என்றும், ‘மஞ்ச நத்தி’ என்றும் கூறுவர்.

“நறவுவாய் உறைக்கும் நாகு முதிர் நுணவத்து” (சிறு.படை., அ.51)

என்று கூறுவதன் மூலம் நுணாவின் மலர்களில் இருந்து தேன் சிந்தும் என்பதை அறியலாம்.

3.107 தடவுமரம்

தடவுமரம் உயர்ந்து வளரும் பெரிய மரவகையைச் சார்ந்ததாகும். சங்க இலக்கியங்களில் குறுந்தொகையில் மட்டுமே தடவு மரம் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றது.

“நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்

இறவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு

தடவின் ஓங்கு சினைக் கட்சியில் பிரிந்தோர்”

(குறுந்., பா.160)

என்று தடவு மரத்தின் உயர்ந்த கிளைகளில் அன்றில் பறவைகள் கூடுகட்டி வாழ்ந்தது என்பதை மதுரை மருதனிளநாகனார் கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.108 தகரம்

தகரம் என்பது ஒரு பெரிய மரவகையைச் சார்ந்தது. வைகையாற்றுப் பெருவெள்ளம் தகரமரம், ஞாழல்மரம், தேவதாரமரம் போன்ற மரங்களை இழுத்துக் கொண்டுச் சென்றதை, “தகரமும் ஞாழலும் தாரமும் தாங்கி” (பரி., பா.12) என்று நல்வழுதியார் கூறியுள்ளார். தகரமரம் பற்றியக் குறிப்புகள் சங்க இலக்கியங்களான புறநானூற்றிலும், பரிபாடலிலும் காணப்படுகிறது.

“குவளைப் பைஞ்சுனை பருகி அயல

தகரத் தண்ணிழல் பிணையொடு வதியும்” (புறம்., பா.132)

என்று முடமோசியார் கூறுவதன் மூலம் இம்மரம் நீர்நிலைகளில் வளரும் என்பதும் மான்கள் தங்கள் பிணையொடு வந்து நீர்நிலைகளில் நீரருந்திய பின் தகர மரத்தின் நிழலில் ஓய்வெடுக்கும் என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

3.109 தாளி

தாளி என்பது ஒரு கொடி வகைத் தாவரமாகும். “தாளி என்னும் தாவரத்தின் அடியில் முன்னைக் கொடிகள் படர்ந்திருக்கும் என்று புறநானூறு கூறுகின்றது” (புறம்., பா.328). மேலும் அதிகாலையில் பசுக்கள் தாளியின் குளிர்த் கொடியினை மேய்ந்தன என்பதை, “தாளித் தண்பவர் நாள் ஆ மேயும்” (குறுந்., பா.104) என்றும் கூறுவதன் மூலம் இதன் சிறப்புகளை அறியமுடிகிறது.

3.110 தாமரை

சங்க இலக்கியங்கள் “தாழை தளவம் முட்டாள் தாமரை” (குறிஞ்., அ.50), “முள் அரைத் தாமரை” (சிறு.படை., அ.144), “முட்டாட்டாமரை துஞ்சி” (திருமுரு., அ.73) என்று கூறும் தாமரை நன்னீரில் வாழும் ஒரு கொடி

வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் இலைகளும் மலர்களும் நீண்ட கம்பினையுடையதாய் நீரின் மேற்பரப்பில் மிதந்து காணப்படும். “தாமரை மலரின் இதழ்களை முயலின் காதுக்கு” (பெரும்., அ,114-115). ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுகிறது. தாமரை மலர் விரியும் போது மலரின் உட்புறத்தில் சிறிதளவு வெப்பம் உண்டாகும் என்பதை மோசிக் கொற்றனார்.

“..... பனியே

வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி ஐயென

அலங்கு வெயிற் பொதித்த தாமரை

உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம் மையளே” (குறுந்., பா.376)

என்று கூறுகிறார். தாமரை மலரின் நூற்றுக்கணக்கான இதழ்கள் காணப்படும் இதை “நூற்றிதழ் தாமரை” (ஐங்., பா.20) என்று கூறுகின்றது.

3.111 திலகம்

திலகம் என்பது மஞ்சாடி மரமாகும். திலகம் என்பதை ‘மஞ்சாடி’ என்று அடியார்க்கு நல்லார் உரை கூறியுள்ளார். நிகண்டுகளும் இதனை ‘திலகம் மஞ்சாடி’ என்று கூறுவதன் மூலம் இது மஞ்சாடி மரம் என்பது தெளிவாகிறது. நன்னன் சேய் தனது கோபுரவாசலில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த கையுறைப் பொருட்களில் திலகமலரும் இருந்தது “நாகம் திலகம் நறுங்காழ் ஆரம்” (ம.கடாம், அ.520) என்று கூறுவதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. மேலும் தலைவி சேர்த்த மலர்களில் திலகமும் ஒன்று என்று “போங்கம், திலகம், தேங்கமழ் பாதிரி” (குறிஞ்., அ.74) என்று கபிலர் கூறுவதன் மூலம் திலகம் பற்றிய செய்திகளைத் தெளிவாக தெரிந்து கொள்ளலாம்.

3.112 தில்லை

தில்லை ஒரு நெய்தல் நில மரமாகும். இது கடற்கரையை ஒட்டியுள்ள உப்பளங்களில் வளரும் தன்மை கொண்டது. தில்லை தரம் தாழை மரங்களுடன் சேர்ந்து வளரும். நீர்நாய் குருளைகள் உப்பளங்களில் உள்ள பெரிய மீன்களை உண்டு தில்லைமர நிழலில் ஓய்வெடுத்ததை,

“..... இருங்கழிக்

குருளை நீர்நாய் கொழுமீன் மாந்தி

தில்லை அம்பொதும்பில் பள்ளி கொள்ளும்” (நற்., பா.195)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். இது முண்டகம் எனப்படும் கழிமுள்ளியுடன் சேர்ந்து வளரக் கூடியவை என்பதை,

“மாமலர் முண்டகம் தில்லையோடு ஒருங்குடன்

கானல் அணிந்த உயிர்மணல் எக்கர்மேல்” (கலி., பா.133)

என்று கூறுகிறது. இம்மரங்கள் வேலியாக பயன்பட்டதாக ஐங்குறுநாறும் இம்மரம் மானின் கொம்புக்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டதை “தில்லை யன்ன புல்லென் சடையொடு” (புறம்., பா.252) என்று கூறுகிறது.

“தில்லை பாலை கல்லிவர் முல்லை” (குறிஞ்., அ.77)

என்று கபிலர் தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக தில்லையை குறிப்பிடுகிறார்.

3.113 துழாய்

திருமாலுக்கு உரியதென போற்றப்படும் இச்செடி வீடுகளில் பூஜைக்காக வளர்க்கப்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்கள் துழாய், துளவு, துளவம் என்று குறிப்பிடும் செடி தற்போதைய துளசிச்செடியாகும். துழாய் செடியினைப் பற்றி,

“நக்கலர் துழாஅய் நாறு இணர்க் கண்ணியை” (பரி., பா.4)

என்று துழாய் இலைகளை கண்ணியாக்கி இறைவனுக்கு சூட்டினர் என்று கூறுகின்றது. மேலும், திருமால் “துழாயோன்” (பரி., பா.15) என்று வழங்கப்பட்டதன் காரணம் துழாய் மாலை சூடியதே ஆகும் என்றும் பரிபாடல் கூறுகிறது. மேலும் கபிலர், “தும்பை துழா அய் சுடர்ப்பூந் தோன்றி” (குறிஞ்., அ.90) என்று கூறியுள்ளதற்கு ‘திருத்துழாய்ப்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

“கண்போடு திகிரி கமழ்சூரற் துழா அய்

அலங்கலல் செல்வன் சேவடி பரவி” (ப.பத்து, பா.31)

என்று திருமால் துளசி மாலையைச் சூடியிருந்த காட்சியைக் காட்டுகிறது.

3.114 தும்பை

வெற்றிடங்களில் தழைத்து வளரும் தன்மை கொண்ட தும்பை ஒரு செடி வகையை சார்ந்ததாகும். இதன் மலர்கள் தூய வெண்மை நிறத்தில் காணப்படும். படைகள் எதிர்த்து நின்று போரிடும் போது தும்பைப் பூவைச் சூடியதாக புறப்பொருள் வெண்பாமாலை கூறுகின்றது. ‘தும்பை துழாஅய் சுடர்ப்பூந் தோன்றி’ என்று கபிலர் குறிஞ்சிப்பாட்டில் கூறுவதன் மூலம் தலைவி சேர்த்த மலர்களுள் தும்பைப்பூவும் ஒன்று என்பது தெரியவருகிறது. தும்பைப்பூவைச் சூடி போரில் வெற்றிபெற்ற ஒருவரை புகழ்ந்து பாடும் புலவர் ‘தும்பைப் புலவர்’ என்று அழைக்கப்பட்டார். இதை, “ஆடுகொளக் குழைந்த தும்பைப் புலவர்” (புறம்., பா.21) என்று ஐயூர் மூலங்கிழார் கூறியுள்ளார். தும்பை மலரை கோவை இளஞ்சேரனார் “போர்மலர்”¹¹ என்று கூறுகிறார். மேலும்,

‘போரின் போது எதிர்த்துப் போரிடும் பகைவர்கள் தூயவர்களாக வேண்டும் என்ற நோக்கில் தும்பைப்பூ சூடப்படுவது மட்டுமல்லாமல்’ போரில் விழுப்புண் பெற்ற வீரர்களை எதிர்த்து தும்பைப் பூவை சூடமாட்டார்கள் என்றும் பதிற்றுப்பத்து கூறுகிறது.

3.115 நொய்யில் கொடி

நொய்யில் என்பது ஒரு வகையான நீரில் வளரும் கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இது நெய்தல் கொடியுடன் வளரும் தன்மை கொண்டது. இதை,

“மணிமருள் நெய்தல் உறழக் காமர்

துணி நீர் மெல்அவல் தொய்யிலோடு மலர்” (ம.காஞ்சி, அ.282-283)

என்று கூறுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் தொய்யில் என்பது மேனியில் சந்தனக்குழம்பால் எழுதப்படும் கோலத்தினையும், நீரில் வளரும் ஒரு வகை கொடியையும் குறிக்கிறது. சங்க காலத்தில் “பெண்களின் தோள்களிலும்” (கலி., பா.76), “மார்பகங்களிலும்” (ம.காஞ்சி, அ.416) நொய்யில் கோலங்கள் எழுதப்பட்டதாக கூறுகிறது.

3.116 தொடரி

‘தொடரி’ என்பது ஒரு சிறிய வகை முட்செடியாகும். இதன் கனிகள் உருண்டையாக சிவப்பு நிறத்தில் காணப்படும். “சங்க கால மக்கள் தொடரி பழத்தை உணவாக உண்டனர். மேலும் கள் உண்ட ஆடவர்கள் களனப்பழத்துடன் நாவல் பழத்தையும், தொடரிப்பழத்தையும் உண்டனர்” (புறம்., பா.107) என்ற செய்தியைக் கூறுகின்றது. தொடரி என்பதனை புலித்தொடக்கி என்றும் அழைப்பர்.

3.117 தேக்கு

தேக்கு என்பது உயரமாக வளரும் உறுதியான மரவகையைச் சார்ந்தது. “தேக்கு மரங்கள் மலைப்பகுதியில் செழித்து வளரும் தன்மை கொண்டது” என்பதை (அகம்., பா.143) ஆலம்பேரி சாத்தனார் கூறுகிறார். சங்க இலக்கியங்களில் தேக்கின் இலையைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. தேக்கினை சாகம், சாதி என்று சூடாமணி நிகண்டு கூறுகின்றது. தெய்வங்களுக்குப் படைக்கப்படும் பலியினைத் தேக்கிலையில் குவித்து வைப்பார்கள் என்பதை, “தெய்வ மடையின் தேக்கிலைக் குவை, இநும்” (பெரும்., அ.104) என்று கூறுகின்றது. காற்றினால் பறிக்கப்பட்ட காம்புகள் அற்ற தேக்கிலைகள் வானத்தில் பருந்துகள் கூட்டமாக பறந்து செல்வது போன்று காணப்பட்டதை,

“கருவாரி எடுத்த கால்கழி தேக்கிலை

நெடுவிளிப் பருந்தின் வெறியெழுந்தாங்கு” (அகம்., பா.229)

என்று இளங்கீரனார் பாடியுள்ளார். மேலும், “தேக்கு மரத்தில் வெண்புள்ளிகள் காணப்படும். அவ்விலைகளில் உணவு உண்பார்கள்” (அகம்., பா.107) என்று கூறுகின்றது. “சீறாரில் உள்ள புதல் போன்ற குடிசையின் முற்றத்தில் தேக்கின் அகன்ற இலைகள் குவிக்கப்பட்டிருந்தன” (அகம்., பா.315) என்று குடவாயிற் கீரந்தனார் கூறியுள்ளார்.

3.118 தெறுழுவீ - தெறுழுகொடி

தெறுழுவீ என்னும் தாவரம் கார்காலத்தில் காலை நேரத்தில் பூக்கும் தன்மை கொண்ட தாவரமாகும். இம்மரத்தின் பூக்கள் வெண்மையான நிறம்

கொண்டவை, கார்காலத்தில் வளர்ந்திருக்கும் மணி போன்ற நிறத்தினைக் கொண்ட பெரிய புதர்களிடையே இம்மரம் வளர்ந்து பூத்துக் குலுங்கும் என்ற காட்சியை,

“வருமழைக் கெதிரிய மணிநிற இரும்புதல்

நரை நிறம் படுத்த நல்லிணர்த் தெறுழ்வீ” (நற்., பா.302)

என்று மருதன் இளநாகனார் கூறியுள்ளார். தெறுழ்வீ என்னும் தாவரத்தைப் பற்றி சங்க இலக்கியங்களான நற்றிணையும், புறநானூறும் கூறுகின்றன. இதன் மலர்கள் யானையின் நெற்றியில் காணப்படும் வெண்புள்ளிகள் போன்று காணப்பட்டதை கபிலர்.

“கார் பெயல் தலைஇய காண்பின் காலை

களிற்றுமுக வரியில் தெறுழ்வீ பூப்ப” (புறம்., பா.119)

என்று கூறுகிறார்.

3.119 தெங்கு - தென்னை

தென்னை மரத்தை ‘தெங்கு’ என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. தென்னையின் அடிமரம் யானையின் தும்பிக்கையைப் போன்று பருத்து காணப்படும். இதன் பழுத்த ஓலையை கூரையாக வேய்ந்ததை,

“குன்றுறழ் யானை மருங்குல் ஏய்க்கும்

வண்தோட்டுத் தெங்கின் வாருமடல் வேய்ந்த”

(பெரும்., அ.352-353)

என்று கூறுகின்றது. இதற்கு ‘தாழை’ என்ற பெயரும் உண்டு. “தாழை தளவம் முட்டாள் தாமரை” (குறிஞ்., அ.80) என்று கபிலர் கூறும் ‘தாழை’ என்பதற்கு

நச்சினார்க்கினியர் 'தெங்கிற்பாளை' என்று உரை கூறியுள்ளார். “தென்னையில் விளையும் தேங்காய் மூன்று படைப்பினை உடையதென்றும், வழிப்போக்கர்கள் தெங்கின் காயை பறித்து உண்பார்கள்” (பெரும்., அ.363-366) என்றும் கூறியுள்ளது. தென்னையில் தேங்காய் குலைகள் காணப்படுவதை, “கொள் தெங்கின் குலை வாழை” (பட்டினப்., அ.16) என்று உருந்திரங்கண்ணனார் கூறியுள்ளார். ஆனால் சூடாமணி நிகண்டு “தெங்கினை 'தாழை' தென், நாளிகேரம், இலாங்கலி”¹² என்று கூறுகிறது. தெங்கின் ஓலைகள் அசையும் போது ஒலி எழும் என்பதை, “ஒலி தெங்கின் இமிழ் மருதின்” (ப.பத்து., பா.13) என்று கூறுகின்றது.

3.120 நறவம்

நறவம் என்பது ஒரு கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். “சங்க காலப் புலவர்கள் நறவ மலர்களை தங்கள் பாடல்களில் பெண்களின் கண்களுக்கும்” (பெரும்., அ.386), “நறவ மலரின் இதழ்களை அவர்களின் விரல்களுக்கும்” (கலி., பா.87), உவமைப்படுத்தியுள்ளதை அறிய முடிகிறது. “நந்தி நறவம் நறும் புன்னாகம்” (குறிஞ்., அ.91) என்று கபிலர் கூறுகிறார். கபிலர் கூறும் நறவம் என்பதை 'நறைக்கொடி' என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். “நறைக்கொடி கொத்து கொத்தாக பூக்கும்” (பரி., பா.19) என்பதை கூறுகிறது. மேலும் “நறைக் கொடி வாசனை வீசும் தன்மை கொண்டது” (ஐங்., பா.276) என்று கபிலர் கூறியுள்ளார். “நறை நார்த்தொடுத்த வேங்கையால் கண்ணி” (புறம்., பா.84) என்று கூறுவதன் மூலம் நறைக்கொடியின் நார் உரித்து வேங்கை மலர் தொடுத்ததை அறியமுடிகிறது.

3.121 நள்ளிருள் நாறி - இருவாச்சி

நள்ளிருள் நாறி என்று அழைக்கப்படும் இருவாச்சி, சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில் மயிலை என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ‘மயிலை’ மலர்களால் ஆன கோதையை தன் கூந்தலின் இரு புறமும் சூடியிருந்தாள் இந்த காட்சியானது காகத்தின் தழைத்த சிறகுக்கு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. “கானக் காக்கையின் சிறகின் பக்கங்கள் வெண்மையாகக் காணப்படுவது போல அக்கோதை காணப்பட்டது” (புறம்., பா.342) என்று கூறுகின்றது. “நரந்தம் நாகம் நள்ளிருள் நாறி” (குறிஞ்., அ.94) என்று கபிலர் கூறும் நள்ளிருள் நாறி என்பதற்கு “இருவாட்சிப்பூ” என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். எனவே ‘மயிலை’ என்பதும் இருவாட்சி என்பதும் ஒன்று என்பது அறியமுடிகிறது.

3.122 நரந்தம்புல்

நரந்தம் என்பது ஒரு வகையான புல் வகை தாவரமாகும். இதிலிருந்து ஒரு வகையான நரந்த மணம் வீசும். நரந்தம் புல்லிலிருந்து நறுமணம் வீசும் நீர் வடித்தெடுக்கப்படுகிறது. நரந்தம் என்பதும் நரந்தம்புல் என்பதும் வேறு வேறு, நரந்தம் என்பது நரந்த மரமாகும். “பரந்து இலங்கு அருவியொரு நரந்தம் கனவும்” (ப.பத்து, பா.11) என்னும் பாடலில் வரும் நரந்தம் என்பதற்கு நரந்தம் புல் என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். “நரந்தை நறும்புல் மேய்ந்த கவரி” (புறம்., பா.132) என்னும் பாடல் வரிகள் கவரி மான்கள் நரந்தம் புல்லை விரும்பி உண்டதாகக் கூறுகிறது.

3.123 நந்தி - நந்தியாவட்டம்

நந்தி என்று அழைக்கப்படும் நந்தியாவட்டம் என்பது ஒரு பல்லாண்டு வாழும் புதர்ச் செடியாகும். இது வெண்ணிறமான மலர்களைக்

கொண்டு கொத்து கொத்தாக பூக்கும் பண்பு கொண்டது. இம்மலர் சிவபெருமானுக்கு பூசை செய்விக்கக் கூடிய மலர்களுள் ஒன்றாகும். சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் நந்தி என்ற தாவரத்தினை கபிலர், “நந்தி நறவம் நறும்பூன் னாகம்” (குறிஞ்., அ.91) என்று கூறுகிறார். கபிலர் கூறும் ‘நந்தி’ என்பதற்கு ‘நந்தியாவட்டப் பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். பிங்கல நிகண்டு, நந்தியா வட்டத்தினை “வலம்புரி நந்தியா வர்த்தமாகும்”¹³ என்று கூறுவதன் மூலம் நந்தியாவட்டத்தை ‘வலம்புரி’ என்றும் அழைத்தது அறியவருகிறது. மேலும், குறிஞ்சிப்பாட்டைத் தவிர சங்க இலக்கியங்கள் வேறு எதிலும் ‘நந்தி’ பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

3.124 நாவல்

நாவல் என்பது மரவகையைச் சார்ந்தது. இது கிளை பரப்பி வளரும் பெரிய மரமாகும். நீர்த்துறை அருகில் நாவல் மரங்கள் செழித்து வளரும். மருதன் இளநாகனார் “நாவல் மரங்களில் இருந்து உதிரும் கனிகளை ஆண் நண்டுகள் இழுத்துச் சென்று பெண் நண்டுகளுக்கு கொடுக்கும்” (அகம்., பா.380) என்று கூறுவதன் மூலம் நாவல்கனியை நண்டுகள் விரும்பி உண்டதை அறியமுடிகிறது. நாவல் பழச்சாற்றில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்களை ஊற வைத்தால் அணிகலன்கள் ஊதா நிறமாக மாறும் என்றும் அதனை சங்க கால மகளிர் அணிவார்கள் என்றும் அதை, “நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை அவிரிழை” (திருமுரு., அ.18) என்று நக்கீரர் கூறுகிறார். “காலின் உதிர்ந்த கருங்கனி நாவல்” (ம.கடாம், அ.135) என்று நன்றாக கனிந்த நாவல் பழம் காற்று வீசும் போது உதிர்ந்து விழும் தன்மை உடையது என்பதை மலைபடுகடாம் கூறுகின்றது. நாவல் மரத்தில் விளையும் கனிகள் கருமை நிறமுடையதாக காணப்படும் என்பதை,

“கடற்கரை மணலில் உதிர்ந்த புல்லிய

காம்புடைய நாவலின் கரிய கனியைத்

தம்மினமென்று கருதி வண்டுகள் மொய்த்தன” (நற்., பா.35)

என்று கூறுகின்றதன் மூலம் நாவல் மரத்தின் தன்மைகளை அறியமுடிகின்றது.

3.125 நாரத்தை

நாரத்தை என்பது ஒரு சிறு மர வகையைச் சார்ந்தது. இம்மரம் சோலைகளில் வளர்கிறது. குறிஞ்சிப்பாட்டில் “நரத்தம் நாகம் நள்ளிருள் நாறி” என்று கபிலர் கூறும் ‘நரத்தம்’ என்பதற்கு ‘நாரத்தம்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

“புலிக்கேழ் உற்ற பூவிடைப் பெருஞ்சினை

நரந்த நறும்பூ நாள் மலர் உதிர” (அகம்., பா.141)

என்ற பாடல் வரிகள் செறிந்த மரங்களைக் கொண்ட காவில் வேங்கையின் மலர்கள் உதிர்ந்து கிடந்தது அவற்றுடன் நரந்தம் பூவும் உதிர்ந்து கிடந்தது என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் இம்மரம் வேங்கைமரத்தின் அருகில் வளரும் தன்மை கொண்டது என்று கூறுகிறது. மேலும்,

“நளிஇரும் சோலை நரந்தம் தா அய்

ஒளிர் சினை வேங்கை விரிந்த இணர் உதிர்லோடு” (பரி., பா.7)

என்று கூறுகிறது. “பெண்கள் நரந்தம் பூவைச் சூடுவதால் அவர்களின் கூந்தல் நரந்தம்பூ வாசனை வீசியது” (அகம்., பா.266) என்று பரணரும் இசைக் கருவியான யாழிற்கு நரந்தமாலை சூட்டப்பட்டதாக (புறம்., பா.302) கூறுகின்றது.

“நரந்தம் நாளும் தன் கையால்

புலவுநாளும் எந்தலை தைவருமன்னே”

என்று புறநானூற்றில் ஓளவையார், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி தன்னுடைய நரந்தம் பூ மணம் வீசும் கைகளால் தன் தலையை நீவி, அன்பு காட்டினான் என்று கூறுவதன் மூலம் நரந்தம் மரத்தின் தன்மைகளை அறியமுடிகிறது.

3.126 நாணல்

நாணல் என்பது கோரை இனத்தைச் சார்ந்த தாவரமாகும்.

“கிளை அரில் நாணற்கிழங்கு மணற்கு ஈன்ற

முனைஓ ரன்ன முள் எயிற்றுத் துவர்வாய்” (அகம்., பா.212)

என்று பரணர் தலைவியின் பற்கள் நாணல் கிழங்கு மணலில் முளைத்து இருப்பதைப் போன்று உள்ளதாக உவமித்துக் கூறுகிறார். சங்க இலக்கியங்களில் நாணல் பற்றிய செய்திகள் அகநானூற்றைத் தவிர வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

3.127 நாகம்

நாகம் என்பது மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் மலர்கள் நாகம் போன்று தோற்றமளிப்பதால் இதனை நாகமரம் என்று அழைத்தார்கள். நாகமரமானது திலகமரம், சந்தனமரம் போன்று உயரமாக வளர்ந்து காணப்பட்டது என்று மலைபடுகடாம் கூறுகின்றது. “நறுவீ நாகமும் அகிலும் ஆரமும்” (சிறு.படை., அ.116) என்று நத்தத்தனார், நாகமரத்தின் மலர்கள் நறுமணம் வீசும் என்பதை அகில் மற்றும் ஆரத்தோடு இணைத்துக் கூறுகின்றார். உயரமாக வளர்ந்து இருக்கும் நாகமரங்கள் நிறைந்துள்ள காட்டுவழி அச்சத்தை

கொடுப்பதாக இருக்கும் என்று நற்றிணையும் “வைகை ஆற்றின் கரையில் நாகமரமும் சுரப்புன்னையும் காணப்பட்டதாக பரிபாடலும்” (பரி., பா.12) கூறுகின்றது. “நரந்தம் நாகம் நள்ளிருள் நாறி” (குறிஞ்., அ.94) என்று கபிலர் கூறியுள்ள நாகம் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் நாகப்பூ என்று உரை எழுதியுள்ளார்.

3.128 நீர்ப்பாசி

நீர்ப்பாசி என்பது நீர் நிறைந்த பகுதிகளில் காணப்படும் ஒரு தாவரமாகும். சங்க இலக்கியமாகிய புறநானூறு, பொருநராற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை போன்ற இலக்கியங்கள் பாணர்களின் கந்தல் ஆடைக்கு உவமையாக நீர்ப்பாசியை கூறியுள்ளன.

“சூர்ச்சனை துழைஇ நீர்ப்பயம் காணாது

பாசி தின்ற பைங்கண் யானை” (அகம்., பா.91)

என்று மாமூலனார் நீர் வற்றிய சுனையில் போதிய நீர் இல்லாததால் யானைகள் அங்கு காணப்பட்ட பாசியை உண்டதாக கூறுகிறார். நீர் மிகுந்து காணப்பட்ட குளத்தின் கரையில் பாசிகள் அதிகமாக படர்ந்து காணப்படும். இது வழுக்கும் தன்மை கொண்டது என்பதால் குளத்தின் வழிச் சொல்வோர் கையில் மூங்கில் அல்லது வேழம் போன்ற கோல்களை கையில் கொண்டு சென்றதை,

“விழுந்தோர் மாய்க்கும் குண்டு கயத்து அருகா

வழம்பு கண் புதைத்த நிண்நீர்ப் பாசி” (ம.கடாம், அ.220-221)

என்று கூறுகின்றது.

3.129 நூறை

நூறை என்பது சிறு செடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் கிழங்கு மரவள்ளிக் கிழங்கைப் போன்று உணவாகப் பயன்படுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் மலைபடுகடாம் தவிர வேறு எந்த இலக்கியங்களிலும் நூறை பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை. இதன் கிழங்குகள் நுகத்தடியைப் போன்று பெரிதாகக் காணப்படும் இதை, “காஅய்க் கொண்ட நுகம்மருள் நூறை” (ம.கடாம், அ.515) என்று கூறுகிறது.

3.130 நொய்மரம்

நொய்மரம் என்பது ஒரு பெரிய மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் விறகுகள் எரிப்பதற்கு பயன்படுகிறது. குளிர் காலத்தில் மக்கள் குளிரின் வாட்டத்தைப் போக்குவதற்காக நொய்மரத்தின் விறகுகளை எரித்து உடற்கூடேற்றினர். இதை,

“நொய்மர விறகின் ஞெகிழி மாட்டில்

பனிசேண் நீங்க இனிதுடன் துஞ்சி” (ம.கடாம், அ.444-445)

என்று கூறுகிறது. குறிஞ்சி நில மக்கள் பயன்படுத்தும் இம்மரம் பற்றிய செய்திகள் மலைபடுகடாம் தவிர வேறு எதிலும் காணப்படவில்லை.

3.131 நொச்சி

நொச்சி என்பது சிறு மரவகையினைச் சார்ந்த தாவரமாகும். உழவர்கள் நாற்று நடும் போது நொச்சித்தழையை மாலையாக அணிந்து கொள்வர். “விழாக்காலங்களில் காக்கைக்கு படையலிடும் போதும் நொச்சி மலர்களை குயவர்கள் மாலையாக அணிவர்” (நற்., பா.293) என்று கூறுகின்றது.

மேலும், “காதல் நன் மரம்” (புறம்., பா.272) என்று மோசி சாத்தனார் கூறியுள்ளார். நொச்சி மலர்கள் கார்காலத்தில் கொத்து கொத்தாகப் பூக்கும் இதனை,

“மயிலடி இலைய மாக்குரல் நொச்சி
மனைநடு மௌவலொடு ஊழ்முகை யலிழ
கார் எதிர்ந் தன்றால்” (நற்., பா.115)

என்று கூறுவதன் மூலம் நொச்சி இலையின் தோற்றத்தையும், அது கார்காலத்தில் பூப்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது. நொச்சியில் மனை நொச்சி, கரு நொச்சி, மலை நொச்சி, வெண்ணொச்சி என்று பல வகைகள் உள்ளன. கபிலர் கூறும் “சிந்துவாரம்” (குறிஞ்., அ.89) என்பதற்கு கருநொச்சி என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

3.132 நெல்லி

நெல்லி என்பது மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். பெரும்பாலும் இது மலைப்பகுதிகளில் வளரும் தன்மை கொண்டது. இதன் இலைகள் மிகவும் சிறியதாகக் காணப்படும். இது மிகுந்த சத்துள்ள ஒரு கனியாகக் கருதப்படுகிறது. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, பெறுவதற்கு அரிய நெல்லிக்கனியைப் பெற்று அதனை ஒளவையாருக்குக் கொடுத்தான். அக்கனியை உண்டால் சாவைத் தடுக்கலாம். இதை,

“சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கீந் தனையே” (புறம்., பா.91)

என்று ஒளவையார் பாடியுள்ளார்.

நெல்லிக்கனி அமிழ்தம் போன்ற தன்மை கொண்டது. அப்படிப் பட்ட நெல்லிக்கனியை அதிகன் ஒளவைக்கு கொடுத்து மகிழ்ந்தான் என்பதை,

“.....மால்வரைக்

கமழ்பூஞ் சாரல் கவினிய நெல்லி

அமிழ்து வினை தீங்கனி ஒளவைக் கீந்த

உரவுச் சினங்கணலும் ஒளி திகழ் நெடுவேல்

அரவக்கடல் தானை அதிகனும்” (சிறு.படை, அ.99-103)

என்று கூறுகின்றது. “நெல்லியின் இலைகள் மிகச் சிறியவை” (அகம்., பா.284)

என்று கூறுகின்றது. “சுவை மிகுந்த நெல்லிக்கனிகள் உதிர்ந்து விழும். அதனை வழிப்போக்கர்கள் தாகம் தீர்ப்பதற்காக எடுத்துச் சுவைப்பார்கள்” (அகம்., பா.291) என்று கூறுகின்றது.

3.133 நெருஞ்சி

நெருஞ்சிச் செடி என்பது தரைமட்டத்தில் வளரும் சிறுவகைச் செடியாகும். பொன்னிறத்தில் மஞ்சள் நிறப்பூக்களைக் கொடுக்கக் கூடியது. நெருஞ்சிப் பூக்கள் சூரியனை நோக்கி திரும்பி வளரக் கூடியவை. நெருஞ்சிச் செடியின் பழத்தை நெருஞ்சி முள் என்று அழைத்தனர். பெருவிழா மன்றம் பாழ்படுத்தப்பட்ட பின் அந்த இடங்களில் அருகம் புல்லுடன் நெருஞ்சியும் பூத்துக் காணப்பட்டதாக உருத்திரங்கண்ணனார் பட்டினப்பாலையில் பாடியுள்ளார். “வாவிடைச் சுடரொடு திரிதரும் நெருஞ்சி போல” (அகம்., பா.336) என்ற நெருஞ்சியின் மலர் கதிரவனை நோக்கி வளரும் தன்மை கொண்டது என்பதை அகநானூறு கூறுகின்றது. மேலும்,

“பாமூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ

ஏர் தரு சுடரின் எதிர் கொண்டாங்கு”

என்று மோசிக்கீரனாரும் புறநானூற்றில் பாடியுள்ளார்.

“நோமென் நெஞ்சே நோமென் நெஞ்சே

புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்கின் புதுமலர் முட்பயத் தாங்கு

இனிய செய்த நம் காதலர்

இன்னா செய்தல் நோமென் நெஞ்சே” (குறுந்., பா.202)

என்று சேர்ந்திருந்த நாட்களில் இன்பம் தந்த காதலர், பிரிந்து சென்று துன்பம் தந்தார். எனவே இந்த இன்பமும் துன்பமும் நெருஞ்சியின் மலருக்கும் முள்ளுக்கும் உவமையாக அள்ளூர் நன்முல்லையார் குறுந்தொகைப் பாடலில் பாடுவதன் மூலம் நெருஞ்சியின் சிறப்புகள் தெரியவருகிறது.

3.134 நெய்தல்

நெய்தல் என்பது கடல் சார்ந்த பகுதிகளிலும் நன்னீர் நிலைகளிலும் வளரக் கூடிய ஒரு தாவரமாகும். நெய்தல் அதிகாலையில் மலரும் தன்மை கொண்டது. “நெய்தல் நறுமலர் செருந்தியொடு விறைஇ” (ஐங்., பா.182) என்ற பாடல் நெய்தல் நில ஆடவர்கள் நெய்தல் மலரோடு செருந்தி மலரையும் சேர்த்துக் கட்டிய மாலையை அணிந்தனர் என்பதை குறிப்பிடுகிறது. “நீர் நறு நெய்தல்” (குறிஞ்., அ.79), “கட் கமழ் நெய்தல்” (குறிஞ்., அ.84) என்று இரண்டு இடங்களில் நெய்தல் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. ‘நீர் நறு நெய்தல்’ என்பதற்கு நீண்ட நறிய நெய்தல் என்றும், ‘கட் கமழ் நெய்தல்’ என்பதற்கு தேன்

நாறும் கருங்குவளை என்றும் உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் கூறியுள்ளனர். “மாயிதழ்க் குவளையொடு நெய்தலும் மயங்கி” (பட்டினப்., அ.249) என்று பாடல் வரிகள் கூறுவதன் மூலம் குவளை என்பது செங்கழுநீர் என்றும், நெய்தல் என்பது கருங்குவளை என்றும் இவை இரண்டும் வெவ்வேறான தாவரங்கள் என்பதும் தெரியவருகிறது. நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த பெண்களும் நெய்தல் மலரை மாலையாக தொடுத்து கூந்தலில் சூடியதாக அம்மூவனார் குறுந்தொகையில் பாடியுள்ளார். “காஞ்சி மணிக்குலைக் கட்கமழ் நெய்தல்” (குறிஞ்., அ.84) என்று கபிலர் பாடியுள்ளதற்கு நச்சினார்க்கினியர் கருங்குவளை என்று உரை எழுதியுள்ளார். “பெண்கள் உப்பளங்களில் உள்ள நெய்தல் பூக்களைப் பறிப்பார்கள்” (புறம்., பா.339) என்று கூறுகிறது.

“கரும்புத் தோட்டத்தின் பாத்திகளில் நெய்தல் பூத்துக் காணப்பட்டதை” (ப.பத்து, பா.13) கூறுகின்றது. மேலும், “நெய்தல் மலர்கள் கண்கள் போன்று காணப்படும் அதன் நறுமணம் நாடு முழுவதும் வீசும் என்று பதிற்றுப்பத்துப் பாடலில் காக்கைப் பாடினியார்” (ப.பத்து, பா.51) கூறுகிறார். “நெல்லின் செறுவில் நெய்தல் பூப்ப” (ப.பத்து, பா.19) என்று நெல் வயல்களிலும் நெய்தல் மலர் பூத்துக் காணப்படும் என்பதை குமட்டுர் கண்ணனார் தன் பாடலில் கூறுவதன் மூலம் நெய்தல் தாவரத்தைப் பற்றிய செய்திகளை அறியமுடிகிறது.

3.135 பனை - பெண்ணை

பனை என்பது பெரிய மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். சங்க இலக்கியங்களில் பனை என்பதற்கு பெண்ணை என்ற பெயரும் காணப்படுகின்றது. சங்க இலக்கியமாகிய அகநானூற்றில்,

“அத்த நடுகல் ஆள் என உதைத்த

கான யானைக் கதிவாய் வள் உகிர்

இரும்பனை இதக்கையின் ஒடியும் ஆங்கண்” (அகம்., பா.365)

என்று யானை நடுகல்லை ஆள் என்று நினைத்து உதைக்கிறது. உதைத்த வேகத்தில் அதன் கால் நகம் பனை நுங்கின் தோடு போன்று கழன்று விழுந்தது என்று யானையின் நகத்துக்கு பனைநுங்கின் தோடு உவமையாக்கப்பட்டுள்ளது. சேர மன்னனின் குடிப்பூவாக ‘பனம்பூ’ கருதப்பட்டது. தொல்காப்பியம் பனைமரத்துக்கு போந்தை என்று வேறு பெயரைக் குறிப்பிடுகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் பனையின் நுங்கு பனையோலை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

“இரும்பனையின் குரும்பை நீரும்

பூங்கரும்பின் தீம்சாறும்

ஒங்குமணற் குவவுத் தாழைத்

தீம் நீரோடு உடன் விரா அய்

முந்நீர் உண்டு முந்நீர்ப் பாயும்” (புறம்., பா.24)

என்ற பாடல் வரிகளில் சங்க காலப் பெண்கள், பனை நுங்கின் நீரும், கரும்பின் சாறும், தெங்கின் நீரும் ஆகிய முந்நீரையுண்டு முந்நீரில் பாய்ந்தாடுவர் என்பதை குறிப்பிடுகிறது. மேலும், நுங்கினை ‘குறுங்காய்’ என்று திரையன் குறிப்பிடுகின்றார்.

3.136 பலாசம்

பலாசம் என்பது மலைப்பகுதியில் வளரும் மர வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் அடிப்பகுதி பருத்துக் காணப்படும். “பகன்றை பலாசம்

புல்பூம் பிண்டி” (குறிஞ்., அ.88) என்று கபிலர் கூறும் பலாசம் என்பதற்கு ‘பலாசம்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். பலாசம் மரத்தின் பூக்கள் செந்தீயைப் போன்ற சிவந்த நிறத்தில் காணப்படும் இதை,

“கருநனை அவிழ்ந்த ஊழுறு முருக்கின்

எரிமருள் பூஞ்சினை இனச்சிதர் ஆர்ப்ப” (அகம்., பா.41)

என்று கூறுகின்றது. மேலும் “பலாசமரத்தின் அரும்பின் புறவிதழ் பசிய நிறமுடையது” (அகம்., பா.229) என்று கூறுகிறது. மேலும், “முருக்கு அரும்பன்ன வள்ளுகிர் வயப்பிணவு” (அகம்., பா.362) என்ற பாடல் பலாசமரத்தின் அரும்பு புலியின் நகத்தினைப் போன்று உள்ளது என்பதைக் காட்டுகின்றது. பலாசமரம் உறுதியற்றது. அதன் அடிமரம் பருத்துக் காணப்படும் எனவே இம்மரத்தின் மேல் “வேல் வீசியும், அம்பெய்தும் பயிற்சி பெறுவார்கள்” (புறம்., பா.169) என்று காரிக் கண்ணனார் கூறுகிறார்.

3.137 பலவு

முக்கனிகளில் ஒன்றான பலாப்பழம், பெரிய மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். வள்ளல் பாரியின் பறம்பு மலையில் பலாமரங்கள் தானாக வளர்ந்ததாக கபிலர் கூறியுள்ளார். சங்க இலக்கியங்கள், பலாமரத்தினை ‘பலவு’ என்று குறிப்பிடுகின்றன. “பலாப்பழம் முதிர்ந்தவுடன் மலர் மணம் போன்று மணம் வீசும், நன்கு முற்றிய பலாச்சுளையில் தேன்வடியும்” (குறுந்., பா.373) என்று கூறுகிறது.

“தீம்பழம் பலவின் சுளை விளை - தேறல்

வீளை அம்பின் இளைய ரொடு மாந்தி” (அகம்., பா.182)

என்று பலாப்பழத்தின் சுளைகளை அனைவரும் விரும்பி உண்பர் என்பது தெளிவாகிறது.

“தடவு நிலைப் பலவின் முழு முதல் கொண்ட

சிறுசுளைப் பெரும்பழம் கடுப்ப மிரியல்

புணர்ப் பொறை தாங்கிய” (பெரும்., அ.77-79)

என்ற பாடல் வரிகள் வணிகர்கள் கழுதைகளின் மேல் எற்றிச் செல்லும் மிளகுப் பொதிகள் போல் பலாப்பழம் காணப்பட்டது என்று கூறுகிறது. பலாமரம் குறிஞ்சி நிலப் பகுதியின் மரமாக உள்ளது. இதை, “நெடுவரை முடவு முதிர் பலவு” (நற்., பா.353) என்றும், “பனிவரை நிவந்த பாசிலைப் பலவு” (புறம்., பா.200) என்றும் கூறுகிறது. பலாமரத்தின் காய்கள் வேரில் தோன்றினால் ‘வேர்ப்பலா’, அடிமரத்தில் தோன்றினால் ‘சூலடிப்பலா’ கிளைகளில் தோன்றினால் ‘கோட்டுப்பலா’ என்றும் பலவகைகளில் அழைக்கப்படுகிறது. “முதிர்ச்சியடைந்த பலாப்பழம் மத்தளம் போன்று பெரிதாக காணப்படும்” (ம.கடாம்., அ.43) என்று கூறுகிறது. பலா மரங்கள் வீடுகளின் முன்பு வளர்க்கப்பட்டது. இம்மரம் பருத்து தடித்து கிளைத்து வளரும் தன்மை கொண்டது. இதன் மேல் மிளகுக் கொடிகள் படர்ந்து வளரும் இதை, “முன்றில் நீடிய முழவு உறழ் பலவின்” (அகம்., பா.172) என்றும், “பைங்கறி நிவந்த பலவின் நீழல்” (சிறு.படை., அ.43) என்றும் கூறுவதன் மூலம் பலாமரத்தின் சிறப்புகளை சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

3.138 பருத்தி - பாரம்

பருத்தி என்பது ஒரு சிறு செடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் விதைகளில் இருந்து பெறப்படும் பஞ்சில் இருந்து ஆடைகள் நெய்வதற்கான நூல் தயாரிக்கப்படுகிறது. “பாரம் பீரம் பைங்குருக்கத்தி” (குறிஞ்., அ.92) என்று கபிலர் பருத்தியை பாரம் என்று கூறுகிறார். சங்க காலப் பெண்கள்

பருத்திப் பஞ்சைக் கொண்டு நூல் நூற்ற செய்தியை புறநானூறு கூறுகின்றது.

இதை பேரி சாத்தன் என்னும் புலவர்,

“பருத்திப் பெண்டின் பனுவ லன்ன

நெருப்புச் சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு பெருங்குறை”

(புறம்., பா.125)

என்று கூறுகிறார். கோடை காலத்தில் பருத்திப் பஞ்சு மூட்டைகளை வீட்டில்

சேர்த்து வைத்திருந்த காட்சிகளை,

“கோடைப் பருத்தி வீடு நிறைபெய்த

மூடைப் பண்டம் மிடை நிறைந்தன்ன” (புறம்., பா.193)

என்று கூறுவதன் மூலம் பருத்தியின் சிறப்புகளைப் பற்றி அறியலாம்.

3.139 பயினி

பயினி என்பது மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். சங்க இலக்கியமாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டில், “பயினி வானி பல் இணர்க் குரவம்” (குறிஞ்., அ.69) என்று கபிலர் கூறுகிறார். வானி, குரவம் போன்ற மரங்களோடு இணைத்துக் கூறப்படுவதால் இது பெரிய மரவகையைச் சார்ந்ததாகும். குறிஞ்சிப்பாட்டைத் தவிர சங்க இலக்கியங்கள் வேறு எதிலும் பயினி பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

3.140 பாசிப் பயிறு

பயிறு என்று அழைக்கப்படும் இத்தாவரம் புதர்க்கொடி வகையைச் சார்ந்தது. இது பாசிப் பயிறு என்றும் செழும்பயிறு என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. “பெரும்பயிற்றின் முற்றிய காய்கள் கைவிரல்கள் போன்று காணப்பட்டது என்று அகநானூற்றில் நரைமுடி நெட்டையார் கூறியுள்ளார்.

சங்க காலத்தில் மக்கள் கொள்ளும், பயிறும், பாலும் கலந்து
கஞ்சியாக உண்டார்கள் என்பதை,

“கய மண்டு பகட்டிற் பருகின் காண்வரக்

கொள்ளொடு பயறு பால்விரைஇ வெள்ளிக்

கோல்வரைந் தன்ன வாலவிழ் மிதவை” (அகம்., பா.37)

என்று கூறுகின்றது. மேலும், “சங்க கால மக்கள் பெரும் பயிறை மாலை
நேரத்தில் வறுத்து உண்டார்கள்” (குறுந்., பா.338) என்று பெருங்குன்றுர்க்கிழார்
கூறுகிறார். சிறுபயிறு கொத்துக் கொத்தாக காய்க்கும் தன்மை உடையது.
தலைவி பயிறு போன்று கொத்துக் கொத்தாக மலர்களைச் சூடினாள் என்று சங்க
இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

3.141 பஞ்சாய்க் கோரை

இது தண்டான் கோரை என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. இது மிகவும்
நீண்டதாக வளரும் தன்மை கொண்ட தாவரமாகும். இதிலிருந்து பல
கைவினைப் பொருட்களைச் செய்வர். “பஞ்சாய்க் கோரையிலிருந்து
எடுக்கப்படும் நாரினால் பொம்மைகள் செய்வர், இந்த பொம்மைகளை
'பஞ்சாய்ப்பாவை' (ஐங்., பா.383) என்று கூறுகின்றது. மேலும்,

“கொடுங்கால் மாமலர் கொய்து கொண்டு; அவண

பஞ்சாய் கோரை புல்லின் சவட்டிப்

புணர் நார்ப் பெய்த் புனைவு இன் கண்ணி” (பெரும்., அ.217)

என்ற பாடல் பஞ்சாய்க் கோரையிலிருந்து எடுக்கப்படும் நாரைக் கொண்டு
மலர்மாலைகள் தொடுப்பதைக் கூறுகிறது.

3.142 பசும்பிடி

பசும்பிடி என்பது ஒரு மரவகையைச் சார்ந்த தாவரம் ஆகும்.

“கரும்பார் சோலைப் பெரும்பெயர் கொல்லிப்

பெருவாய் மலரொடு பசும்பிடி மகிழ்ந்து” (ப.பத்து, பா.81)

என்று பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் கொல்லி மலையில் பெருஞ்சோலையில் பசும்பிடி வளருகின்றது என்று இம்மரம் வளரும் இடத்தைக் கூறுகின்றது. “பசும்பிடி இளமுகிழ் நெகிழ்ந்த வாய் ஆம்பல்” (பரி., பா.19) என்று பசும்பிடியைப் பற்றி கூறும் பாடலுக்கு ‘பச்சிலையது இளைய கொழுந்து’ என்று பரிமேலழகர் உரை எழுதியுள்ளார். “பசும்பிடி வகுளம் பல்லிணர்க் காயா” (குறிஞ்., அ.70) என்று கபிலர் கூறுவதற்கு ‘பச்சிலைப்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

3.143 பகன்றை

பகன்றை என்பது ஒரு கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும்.

“பகன்றை மலருக்கு மணம் இல்லை, இதன் இலைகள் பெரிதாக காணப்படும்” (குறுந்., பா.330) என்று கூறுகின்றது. பகன்றைக் கொடியில் பூக்கும் மலர்களுக்கு மணம் இல்லை என்றாலும் அதன் அழகிய நிறம் கருதி பெண்கள் அதனை தலையில் சூடியதாக வரும் காட்சியை, “பகன்றைக் கண்ணிப் பழையர் மகளிர்” (ம.கடாம், 459) என்று கூறுகின்றது. தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக, “பகன்றைப் பலாசம் பல்பூம் பிண்டி” (குறிஞ்., பா.88) என்று கபிலர் பகன்றைப் பூவையும் குறிப்பிடுகிறார். இதன் மலர்கள் வெண்ணிற புத்தாடை போன்று காணப்படும் இதை,

“போது விரி பகன்றை புதுமலரன்ன

அகன்று மடி கலிங்கம் உடஇ” (புறம்., பா.393)

என்று கூறுவதன் மூலம் பகன்றையின் தன்மைகளை அறியமுடிகிறது.

3.144 பாலை மரம்

பாலை மரம் என்பது ஒரு பெரிய வகை மரமாகும். பாலை மரத்தினுடைய தன்மைகளை,

“பிடி பிளந்திட்ட நாரில் வெண் கோட்டுக்

கொடிறு போல் காய வாலிணர்ப் பாலை

செல்வளி தூக்கலிள் இலைநீர் நெற்றம்

கல்இழி அருவியின் ஒல்லென ஒலிக்கும்” (நற்., பா.107)

என்று பாலைநிலத்தில் ஓமை மரங்களுடே, பாலை மரங்களும் காணப்படும். அதன் இலைகள் காற்றினால் உதிர்ந்து போகும். அந்த மரத்தின் பட்டைகளை யானை உரித்து தின்னும் பாலை மரத்தின் காய்கள் காற்றில் அசைந்து ஓசை எழுப்பும், அது மலையிலிருந்து விழும் அருவியின் ஓசையைப் போன்று காணப்படும் என்று நற்றிணை கூறுகின்றது. தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் பாலைப்பூவைக் குறிப்பிடுகிறார். இதை, “தில்லை பாலை கல் இவர்முல்லை” என்று கூறுவதன் மூலம் பாலை மரத்தின் இயல்புகளை அறியலாம். மேலும், “குறிஞ்சிப்பாட்டில் பாலைத் தாவரம் ஒரு வகைச் செடி என்றும், நற்றிணையில் பாலைத் தாவரம் ஒருவகை மரம்”¹⁴ என்றும், சங்க இலக்கிய பொருட்களஞ்சியம் கூறுவது சிறப்பிற்குரியதாகும்.

3.145 பாதிரி

பாதிரி என்பது உயரமான மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும்.

கோடைகாலங்களில் பாதிரி மரத்தின் பூக்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பூக்கும்

தன்மை கொண்டவை. பாதிரிப் பூவானது தெருக்களில் கூவிக் கூவி விற்கப்பட்டது என்று சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகிறது. பாதிரி மலரின் வாசம் பற்றிய ஒரு புதுமையான கருத்தை நாலடியார் கூறுகிறது. இம்மலரை மண்பானையில் வைத்துப் பாதுகாத்தால் பாதிரியின் வாசனையை மண்பானை ஏற்றுக் கொள்கிறது பின்பு அந்தப் பானையில் நீர் ஊற்றினால் அந்த நீரில் பாதிரிப்பூவின் வாசம் காணப்படும் என்பதை,

“ஒன்றிறப் பாதிரிப்பூச் சேர்தலால் புத்தோடு

தண்ணீர்க்குத் தான் பயந் தாங்கு” (நாலடி., பா.139)

என்று கூறுகிறது. மேலும், “இம்மலரின் மணமானது பிரிந்த காதலர்கள் உள்ளத்தில் காம உணர்வை உண்டாக்கும் தன்மையுடையது” (நற்.பா.118) என்று பாடல் கூறுகின்றது. “போங்கம், திலகம், தேங்கமழ் பாதிரி” (குறிஞ்., அ.74) என்று கபிலர் கூறும் தேங்கமழ் பாதிரி என்பதற்கு தேன் நாளும் பாதிரிப்பூ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார்.

3.146 பாகல்

பாகல் என்பது கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். பாகல் கொடியைப் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. “பாகல்கனியின் வெளித்தோற்றம் பார்ப்பதற்கு பாலாப்பழம் போன்று காட்சியளிக்கும்” (புறம்., பா.399) என்று கூறுகின்றது. மேலும் இக்கனியானது சிவந்த நிறத்தில் காணப்படும் இதனை மயில்கள் ஆர்வமாய் உண்ணும் இதை,

“மடக்கண்ண மயில் ஆலப்

பைம்பாகற் பழம் துணரிய

செஞ்சுளைய கனி மாந்தி” (பொருந., அ.190-193)

என்று கூறுகிறது.

புறநானூற்றில் ஐயூர் முடவனார் “சமையல் செய்யும் பெண்கள் வெண்ணெல்லின் குற்றரிசியை உலையில் இட்டு மாவின் தீங்கணிப் புளிப்போடு, சுறாமீனின் துண்டுகளோடு வள்ளைக் கீரை, சிறு கொடியில் காய்த்த பாகல்காய் இவையனைத்தும் கொண்டு சமைத்து உண்டார்கள்” (புறம்., பா.399) என்பதைக் கூறுவதன் மூலம் பாகல் கொடியின் சிறப்புகளை அறியலாம்.

3.147 பிரம்பு

பிரம்பு என்பது நீர் நிலைகளின் அருகில் வளருகின்ற ஒரு கொடி வகைத் தாவரமாகும். பிரம்புக் கொடியுடன் ஈங்கையும் நீண்டு வளர்த்திருக்கும் என்பதை,

“பரந்த பொய்கைப் பிரம்பொடு நீடிய

முட் கொம்பு ஈங்கைத் துய்த்தலைப் புதுவி” (அகம்., பா.306)

என்று கூறுகின்றது.

“பொதியிரை கதுவிய போழ்வாய் வாளை

நீர் நணிப் பிரம்பின் நடுங்குநிழல் வெருஉம்”

(பெரும்., அ.287-288)

என்று பிரம்பக் கொடியின் நிழலைக் கண்டு வாளை மீன்கள் அஞ்சும் என்பதை கூறுகிறது. மேலும் அகநானூற்றுல் பரணர் நீர் நிறைந்த குளத்தில் உள்ள வாளை மீன்களை உண்ட நீர் நாய் பிரம்பக் கொடியின் அடியில் தங்கும் என்றும், பிரம்பக் கொடியின் புறத்தே முட்கள் காணப்படும் என்பதையும்,

“வாளை மேய்ந்த வள் எயிற்று நீர்நாய்

முள் அரைப் பிரம்பின் மூதரில் செறியும்” (அகம்., பா.6)

என்ற பாடலில் காட்டுகிறார்.

மேலும் “புளிப்பு சுவை கொண்ட பிரம்பின் கனியை சங்க கால மக்கள் உணவாக உண்டார்கள்” (அகம்., பா.6) என்று பரணர் கூறியுள்ளார்.

3.148 பிரண்டை

பிரண்டை என்பது வேலிகளில் படர்ந்து வளரும் கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இது சிறிய சிறிய கணுக்களைக் கொண்டதாகக் காணப்படும்.

“ஆறு செல் மாக்கள் அறுத்த பிரண்டை

ஏறு பெறு பாம்பின் பைந்துணி கடுப்ப” (அகம்., பா.119)

என்ற பாடல் வரிகள் காட்டு வழிச் செல்வோர் அறுந்து கிடந்த பிரண்டைக் கொடியானது, இடியோசையைக் கேட்டு பயந்து இறந்த பாம்பின் சிறு துண்டுபோல் வழிப்பாதையில் வாடிக் கிடக்கின்றது என்று கூறுகிறது. இந்த பிரண்டை பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியமாகிய அகநானூறு தவிர வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

3.149 பித்திகம்

பித்திகம் என்பது ஒரு கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இது முல்லை இனத்தைச் சார்ந்தது. பித்திகத்தின் முனை சிவந்த நிறம் உடையது. இது மழைக்காலங்களில் அதிகமாக பூக்கும். இது நீராடிச் சிவந்த பெண்களின் கண்களை போன்று காணப்படும். இதை,

“மாரிப்பித் திகத்து ஈர்இதழ் புரையும்

அம்கலுழ் கொண்ட செங்கடை மழைக்கண்” (அகம்., பா.295)

என்று கூறுகிறது.

பித்திகத்தின் முனை கூர்மை கொண்டிருப்பதால் காதல் மடல் வரைவோர் இதனை எழுத்தாணியாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். மாதவி கோவலனுக்கு எழுதிய கடிதத்தை பித்திகத்தின் அரும்பை செம்பஞ்சுக் குழம்பில் தோய்த்து அதை எழுத்தாணியாகப் பயன்படுத்தினாள் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பித்திகம் என்ற பெயர் பல இடங்களில் காணப்படுகிறது. இது பசுமையான அடிப்பகுதியை உடைய மலர் என்பதை, “செல்வி அரும்பின் பைங்காற் பித்துகத்து” (நெ.வாடை, அ.39) என்று கூறுகின்றது. “வஞ்சி பித்திகம் சிந்து வாரம்” (குறிஞ்., அ.89) என்று பித்திகம் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகிறது. பித்திகம் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் ‘பிச்சிப்பூ’ என்று உரை எழுதியுள்ளார்.

3.150 பிடவம்

பிடவம் என்பது புதர் செடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். கோடை காலத்தில் பிடவம் மலர்கள் கொத்துக் கொத்தாகப் பூக்கும். பிடவம் செடியின் அடிப்பாகத்தில் முட்கள் காணப்படும் இதனை,

“தளி பெறு துன்புலத்துத் தலைப்பெயற்கு அரும்பீன்று

முளிமுதற் பொதுளிய முட்புறப் பிடவம்” (கலி., பா.101)

என்று கூறுகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பிடவம் பிடா, பிடவு என்று கூறப்பட்டுள்ளது. “குறும்புதற் பிடவின் நெடுங்கால் அலரி” (அகம்., பா.154) என்று கூறும் ‘குறும்புதல்’ பிடவமாகும். பிடவம் மலர் நறுமணம் வீசக் கூடியது. இதன் மணம் கானகம் முழுவதையும் நிறைந்து காணப்படும். இதை,

“பிடவம் மலரத் தளவம் நணையக்

கார் கவின் கொண்ட கானம்” (ஐங்., பா.499)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். மேலும் கபிலர், “குல்லை பிடவம் சிறுமாரோட்டம்” (குறிஞ்., அ.78) என்று பிடவம் பற்றிக் கூறுவதன் மூலம் இதன் சிறப்புகளை அறிய முடிகிறது.

3.151 பீரம் - பீர்க்கு

பீரம் என்பது ஒரு கொடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இது வேலியிலும், புதர்களிலும் படர்ந்து காணப்படும். பீர்க்கம் பூ சிறியது, பொன் போன்று மஞ்சள் நிறத்தில் புதர்களின் மேல் படர்ந்து காணப்படும் என்பதை, “பொன்போல் பீரமொடு புதல்புதல் மலர” (நெ.வாடை, அ.14) என்று கூறுகின்றது. மேலும்,

“முனை கவர்ந்து கொண்டெனக் கலங்கிப்பீர்

மனைபாழ் பட்ட மரைசேர் மன்றத்தில்” (அகம்., பா.373)

என்ற பாடலில் வேலியிலும், புதரிலும் பீரம் படராமல் வீட்டின் மீது படர்ந்தால் அது பாழ் மனையாகும் என்று ஏலாதி நெடுங்கண்ணனார் கூறியுள்ளார்.

கபிலர், “பாரம் பீரம் பைங்குருக்கத்தி” (குறிஞ்., அ.92)

என்று பாடிய பீரம் என்பதை நச்சினார்க்கினியர் ‘பீர்க்கம் பூ’ என்று உரை கூறுகிறார்.

3.152 புன்னை

புன்னை என்பது பெரிய மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இது நெய்தல் திணைக்குரிய மரமாகும். சங்க இலக்கியங்களில் புன்னை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று புன்னை மரத்தினை தனது தங்கைபோல் கருதி நெய்யும், பாலும் ஊற்றி வளர்க்கிறாள் தலைவி,

எனவே அந்த புன்னை மரத்தின் நிழலில் தலைவனோடு கூடுவதை தவிர்க்கிறாள் என்பதை,

“நெய்பெய் தீம்பால் பெய்தினிது வளர்த்து

நும்மிலும் சிறந்தது நுவ்வை யாகுமென்று

அன்னை கூறினாள், புன்னையாது நலனே” (நற்., பா.172)

என்று கூறுகிறது. புன்னை மரமானது உப்பங்கழிகளிலும், கடற்கரை ஓரங்களிலும் வளரக் கூடியது. இந்தப் புன்னை மரமானது ஞாழல் மரத்தோடு இணைத்துப் பாடப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியமாகிய ஐங்குறுநூற்றில்,

“ புன்னையொரு

ஞாழல் பூக்கும் தண்ணம் துறைவன்” (ஐங்., பா.103)

என்றும், “நறுவீ ஞாழலொடு புன்னை தாஅய்” (குறுந்., பா.318) என்றும் கூறுகின்றது. கபிலர்,

“நந்தி நறவம் நறும் புன்னாகம்

பாரம் பீரம் பைங்குருக் கத்தி

ஆரம் காழ்வை கடியிரும் புன்னை

நரந்தம், நாகம் நள்ளிருள் நாறி” (குறிஞ்., அ.91-94)

என்று பாடும் பாடலில் ‘நறும் புன்னாகம், கடியிரும் புன்னை, நாகம் என்று தனித்தனியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளதற்கு ‘நறிய புன்னாகப் பூ, என்றும்’ ‘மணமுடைய’ பெரிய ‘புன்னைப் பூ’ எனவும் ‘நாகப்பூ’ எனவும் உரையாசிரியர்கள் தனித்தனியாக உரையை எழுதியுள்ளதன் மூலம் புன்னை, புன்னகம், நாகம் இவை மூன்றும் ஒன்றல்ல என்பது தெளிவாகிறது.

“புன்னை அம் பொதும்பில் இன்நிழல் கழிப்பி” (அகம்., பா.340)

என்று புன்னை மரத்தின் அடியில் அமர்ந்து மக்கள் பொழுது போக்கியதைக் கூறுகிறது. மேலும் புன்னையின் இலைகள் மின்னுவதால் “மின் இலைப் புன்னை” (குறுந்., பா.5) என்றும், இதன் மலர்கள் மணம் வீசுவதால் “ஆய்மலர்ப் புன்னை” (கலி., பா.135) என்றும், தேன் சிந்துவதால் இதன் மலர்களை “தேனிமிர் நறுமலர்ப் புன்னை” (அகம்., பா.170) என்றும் கூறுகின்றன.

3.153 புன்கு

புன்கு என்பது சிறு மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும்.

“நனைமுதிர் புன்கின் பூந்தாழ் வெண்மணல்

வேலன் புனைந்த பெறி அயர்களந்தொறும்” (குறுந்., பா.53)

என்று நீர்த்துறையின் அருகில் உள்ள புன்கு மரத்தின் பூக்கள் மணற்பரப்பில் சிதறிக் கிடந்ததையும், அந்த இடம் வேலன் வெறியாட்டுக் களம் போன்று காணப்பட்டதையும் குறிப்பிடுகிறது. புன்கு மரத்தின் மலர்கள் வெள்ளை நிறத்தில் நெற்பொரி போன்றுக் காணப்படும்.

“எழில்தகை இளமுலை பொலியப்

பொரிப்பூம் புன்கின் முறிதிமிர் பொழுதே” (ஐங்., பா.347)

என்ற பாடல் குயில்கள் கூடி அகவும் புன்கு மரத்தில் தளிர்கள் மஞ்சள் கலந்த செந்நிறமாக பளபளப்பாகக் காணப்பட்டது. இதை பெண்கள் தங்கள் மார்பகத்தில் அப்பிக் கொண்டனர் என்று கூறுகிறது. மேலும்,

“பொரிப்பூம் புன்கின் அழந்தகை ஒண்முறி

சுணங்கு அணி வனமுலை அணங்கு கொளத்திமிரி” (நற்., பா.9)

என்று கூறுகின்ற பெண்களின் இந்த காட்சிகளை ‘திமிர்தல்’ என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

3.154 புளி

புளி என்பது ஒரு பெரிய மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் இலைகள் பசுமை நிறத்தில் சிறியதாகக் காணப்படும். இதன் இலை, பூ, பழம், காய் அனைத்தும் புளிப்பு சுவை உடையவை. நெய்தல் நிலத்தின் அருகே காணப்படும் களர் நிலத்தில் புளிய மரங்கள் காணப்படும். உமணர்கள் புளிய மரத்தின் காய்களை உண்டார்கள் என்பதை வன்பரணர்,

“ஓங்கித் தோன்றும் உமண்பொலி சிறுகுடிக்

களரிப் புளியின் காய்பசி பெயர்ப்ப” (நற்., பா.374)

என்று கூறுகிறார். புளியங்காய் மிகவும் புளிப்பாகவும் உண்ண உண்ண உண்ணும் ஆசையைத் தூண்டும் தன்மை கொண்டதாகவும் காணப்படும் இதை, “புளியங்காய் வேட்கைத் தன்று நின்” (ஐங்., பா.57) என்றும்,

“ஓதுங்கல் செல்லாப் பசும்புளி வேட்கைக்

கடுஞ்சூல் மகளிர் போல” (குறுந்., பா.287)

என்று கச்சிப்போட்டு நன்னபுகையார் கருவுற்றிருக்கும் பெண்கள் புளியங்காய்களை விரும்பி உண்பார்கள் என்று கூறுகிறார்.

3.155 பெரும்பயறு

பெரும்பயறு என்பது கொடி இனத்தைச் சார்ந்த தாவரமாகும். சங்க இலக்கியமாகிய ஐங்குறுநாற்றைத் தவிர வேறு எதிலும் இத்தாவரத்தைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை. இது கொடி வீசிப் படரும் தன்மை கொண்டது. பெரும்பாலும் கொடியின் விதை தான் தானியமாகப் பயன்படுகிறது. “அரிகால் பெரும்பயறு நிறைக்கும் ஊர்” (ஐங்., பா.47) என்று பெரும்பயறு கொடியை நெல்

அறுவடை முடிந்த பின் வயல் வெளிகளில் மாற்றுப் பயிராக பயிரிட்டனர் என்று கூறுவதன் மூலம் சங்க காலத்திலேயே மாற்றுப் பயிரிடும் முறை இருந்ததை அறிய முடிகிறது.

3.156 போங்கம்

போங்கம் என்பது சிறு மர வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். “போங்கம் திலகம் தேங்கமழ் பாதிரி” (குறிஞ்சு., அ.74) என்று கபிலர் கூறியுள்ள போங்கம் என்பதற்கு ‘மஞ்சாடிப்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். மேலும் ‘திலகம்’ என்பதற்கு ‘மஞ்சாடி மரப்பூ’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். போங்கம் மரத்தினைப் பற்றிய தகவல்கள் குறிஞ்சிப்பாட்டைத் தவிர வேறு சங்க இலக்கியங்கள் எதிலும் காணப்படவில்லை.

3.157 மல்லிகை

மல்லிகை என்பது புதர்ச்செடி வகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும்.

“நில்லிகா என்பாள் போல் நெய்தல் தொடுத்தாளே

மல்லிகா மாலை வளாய்” (பரி., பா.11)

என்று சங்க கால மக்கள் நெய்தல் மலருடன் மல்லிகை மலரையும் சேர்த்து மாலையாகத் தொடுத்தார்கள் என்று பரிபாடல் கூறுகின்றது. மேலும் வைகையாறு, மல்லிகை, மௌவல், மணங்கமழ் சண்பகம் போன்ற மலர்களை இழுத்துக் கொண்டு வந்ததையும்” (பரி., பா.12) கூறுகின்றது. மல்லிகை முல்லை இனத்தைச் சார்ந்தது என்றாலும் இது முல்லையில் இருந்து மாறுபட்ட பண்பினைக் கொண்டது. சங்க இலக்கியங்களில் பரிபாடல்களை வேறு எதிலும் மல்லிகை பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

3.158 மருதம்

மருதம் என்பது மருத நிலத்தில் வளரும் பெரிய மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இது நீர்நிலைகளின் அருகிலும், ஆற்றின் கரைகளிலும் செழித்து வளரும் தன்மை கொண்டது. சங்க காலத்தில் உயர்ந்த “மருதநிலத்தின் நிழலில் செந்நெல் அடித்துப் போர் போடும் களம் அமைப்பர் அந்த மரங்களில் பாம்புகள் குடியிருக்கும்” (பெரும்., அ.230-233) என்று கூறுகின்றது. “மருத மரத்தின் மலர்கள் சிவந்த நிறமுடையவை என்பதை,

“மருது உயர்ந்து ஓங்கிய விரியும்

பெருந்துறை பெண்டிரோடு ஆடும் என்ப” (குறுந்., பா.50)

என்றும்,

“தொல் நிலை மருதத்துப் பெருந்துறை

நின்னோடு ஆடினன் தண்புன லதுவே” (ஐங்., பா.33)

என்று மருதமரம் சூழ்ந்த நீர்த்துறைகளில் ஆண்களும் பெண்களும் நீராடுவர். அப்போது மருதமரத்தின் கிளைகளில் ஏறி அமர்ந்து நீரில் பாய்ந்து மகிழ்வர் என்று ஐங்குறுநூறும் கூறுகின்றது.

3.159 மராஅம் - மரவம்

மராஅம் என்பது மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். மராஅம் பொய்கைக் கரையில் செழித்து வளரும் என்பதை,

“நறுநீர் பொய்கை அடைகரை நிவந்த

நறுநீர்க் கடம்பின் துணையார் கோதை” (சிறு.படை, அ.69-70)

என்று கூறுகின்றது.

மேலும் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் ‘மராஅம்’ என்ற சொல் ‘செங்கடம்ப’ மரத்தைக் குறிக்கிறது. “எரிகான் றன்ன பூஞ்சினை மராஅத்து” (ம.கடாம், அ.498) என்று செங்கடம்பின் மலர்கள் செந்நிறமானவை என்று கூறுகின்றது. முருகப் பெருமான் கடம்பப்பூவை தலையில் சூடினான் என்பதை,

“கார்நறுங் கடம்பின் கண்ணி சூடி

வேலன் கொண்ட” (நற். பா.34)

என்று பிரம்மசாரி புலவரும், “கடம்பின் சீர்மிகு நெடுவேள் பேணி” (ம.காஞ்சி, அ.613-614) என்று முருகப் பெருமான் கடம்பப்பூவைச் சூடியதால் மேலும் அழகு பெற்றான் என்பதை மதுரைக் காஞ்சியும் கூறுகின்றது. கடம்பின் பூங்கொத்து நீளமானது மரக்கிளைகளில் இருந்து கீழ்நோக்கி தொங்கிக் கொண்டிருக்கும். தலைவன் தம்மை நோக்கி வருவதைக் கண்ட தோழியும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் கை கோர்த்து நின்ற காட்சியை,

“திணிநிலைக் கடம்பின் திரள் அரை வளைஇய

திணையறை மாலையின் கைபிணி விடேஎம்”

(குறிஞ்., அ.166-167)

என்று கபிலரும், “இருள்படப் பொதுனிய பராரை மரா அத்து” (திருமுரு., அ.10) என்று மரா மரம் படர்ந்து கவிழ்ந்து வளர்வதால் அதன் அடிப்பகுதி இருள் நிறைந்திருக்கும் என்று நக்கீரரும் கூறுவதன் மூலம் மராஅம் மரத்தின் சிறப்புகளை அறியலாம்.

3.160 மணிச்சிகை

மணிச்சிகை என்பது ஒரு கொடி வகைத் தாவரமாகும்.

மணிச்சிகையை “நீல கூதாளம்”¹⁵ என்று இரா. பஞ்சவர்ணம் கூறுகின்றார்.

கபிலர், “செங்கொடுவேரி தேமா மணிச்சிகை” (குறிஞ்., அ.64) என்று பாடிய மணிச்சிகை என்பதற்கு ‘செம்மணிப்பூ’ என்று நச்சினார்க்கினியர் உரை எழுதியுள்ளார். சங்க இலக்கியமாகிய குறிஞ்சிப்பாட்டைத் தவிர வேறு எதிலும் மணிச்சிகை பற்றிய செய்திகள் காணப்படவில்லை.

3.161 மஞ்சள்

மஞ்சள் என்பது ஒரு செடி வகைத் தாவரமாகும். இதுஒராண்டுச் செடியாகும். மஞ்சள் செடியின் கிழங்கே மஞ்சள் ஆகும். இது மருந்தாகவும், உணவாகவும் பயன்படுகிறது. மேலும் இது மங்கலப்பொருளாகவும் பயன்படுகிறது. நக்கீரர் “வெறியாட்டு நடைபெறும் போது மஞ்சள் மற்றும் சந்தனம் கலந்த நீரைத் தெளித்து குறமகள் வழிபடுவாள்” (திருமுரு., அ.235) என்கிறார்.

“முற்றா மஞ்சள் பசும்புறம் கடுப்பச்

சுற்றிய பிணர சூழ்கழி இறவின்” (நற்., பா.101)

என்று முதிராத மஞ்சள் கிழங்கின் மேல், செதில்களும் வேர்களும் மூடியிருக்கும் இதனை இறால்மீனின் புறத்தோற்றத்திற்கு உவமையாகக் நற்றிணையில் வெள்ளியத்தின்னார் கூறுகிறார். “சோழ நாட்டின் கழனியில் மஞ்சள் விளைந்ததை” (பட்டினப்., அ.17) கூறுகின்றது

“இஞ்சி மஞ்சள் பைங்கறி பிறவும்

பல்வேறு தாரமொடு கல்லகத்து ஈண்டி” (ம.காஞ்சி, அ.289-290)

என்று கல்லால் ஆன தரையில் மஞ்சள், இஞ்சி, மிளகு போன்றவை குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது என்று கூறுகிறது.

3.162 மாதாளை

மாதாளை என்பது சிறு மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும்.
பெரும்பாணனுக்கு அந்தணர் வீட்டில் கிடைக்கும் உணவுகளில் நெற்சோறும்,
பசுவெண்ணெயில், வெந்த மாதாளைங்காய் துண்டங்களும் அடங்கும் என்பதை,

“சேதா நறுமோர் வெண்ணெயில் மாதாளைத்து

உருப்புறு பசுங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து”

(பெரும்., அ.306-307)

என்று கூறுகிறது.

3.163 முள்ளி

முள்ளி இனத்தாவரம் உப்பங்கழியிலும் கடலோர
மணற்பகுதிகளிலும் செழித்து வளரும் செடியாகும். இதன் முட்கள்
கூர்மையானதாகக் காணப்படும். நீர்முள்ளியின் மலர்களைப் பெண்கள் கொய்து
விழாக்காலங்களில் தங்கள் இல்லங்களை அழகு செய்வர் என்பதை,

“கூன்முன் முள்ளிக் குவிஇலைக் கழன்ற

மீன்முள் ளன்ன வெண்கால் மாமலர்

பொய்தல் மகளிர் விழவு அணிக்கூட்டும்” (அகம்., பா.26)

என்று கூறுகிறது. உப்பங்கழிகளில் வளர்ந்திருக்கும் முள்ளியின் மலர்கள்
நீலமணி போன்று காணப்படும் என்பதை,

“கடுஞ்சூல் முண்டகம் கதிர்மணி கழா அலவும்”

(சிறு.படை., அ.148)

கூறுகிறது.

3.164 முல்லை

இது ஒரு புதர்க்கொடி தாவரமாகும். இதன் மலர்கள் நறுமணம் மிக்கது. முல்லைமலர் கார்காலத்தில் மலரும் தன்மை கொண்டது இதனை “கார் நயந்து எய்தும் முல்லை” (ஐங்., பா. 454) என்று கூறுகிறது. சங்க இலக்கியமான சிறுபாணாற்றுப்படை “முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்” (சிறு.படை., அ.30) என்று கற்பின் அடையாளமாக முல்லையைக் கூறுகின்றது. சங்க காலத்தில் ஊரைச் சுற்றி வேலியாக முல்லைக்கொடி காணப்பட்டது என்பதை, “முல்லை வேலி நல்லாரானே” (புறம்., பா.14) என்று கூறுவதன் மூலம் முல்லை பற்றிய செய்திகளை அறியலாம்.

3.165 முருங்கை

சங்க இலக்கியமாகிய அகநானூற்றுப் பாடல்களில் முருங்கை மரத்தினைப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகிறது. நீரில்லாது வறண்டு போன நிலத்தில் முருங்கை மரங்கள் வெள்ளிய பூக்களோடு நிற்கும் இதை,

“நெடுங்கால் முருங்கை வெண் பூத்தா அய்

நீர் அற வறந்த நிரம்பா நீள்இடை” (அகம்., பா.53)

என்று கூறுகிறது. மேலும் “யானைகள் முருங்கை மரத்தின் இலைகளை விரும்பி உண்ணும்” (அகம்., பா.167) என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறியுள்ள தன் மூலம் முருங்கை பற்றிய செய்திகளை அறியலாம்.

3.166 முஞ்ஞை

முஞ்ஞை என்பது ஒரு புதர்ச்செடி, இதன் தண்டு மிகவும் வலிமையானது. தற்போது இதனை முன்னை என்று கூறுவர். இதன் இலைகள்

முன்னைக் கீரை என்று அழைக்கப்படுகிறது. சங்க கால மக்கள் இதன் இலைகளை உணவாக உண்டார்கள். இதன் பசிய இலைகளை முயல்கள் விரும்பி உண்ணும் இதனை

“தாளி முதல் நீடிய நிறுநறு முஞ்ஞை

முயல் வந்து கறிக்கும் முன்றில்” (புறம்., பா. 328)

என்று கூறுவதன்மூலம் அறியலாம்.

3.167 முசுண்டை

இது ஒருகொடி வகைத் தாவரம். இதன் மலர்கள் வெண்மையானதாகக் காணப்படுவதுடன் குளிர்காலத்தில் மிகுதியாக மலரும் என்பதை,

“குன்று குளிர்ப் பன்ன கூதிர்ப் பானாள்

புன்கொடி முசுண்டை பொதிப்புற வான்பூ” (நெ.வாடை, அ.13-14)

என்று கூறுகிறது. மேலும் முசுண்டை மலர்கள் பூத்துக்குலுங்கும் காட்சி வானத்து விண்மீன்கள் போன்று காணப்படுவதை,

“மழையில் வானம் மீன் அணிந் தன்ன

குழையமல் முசுண்டை வாரிய மலர” (அகம்., பா. 264)

என்று கூறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

3.168 மௌவல்

மௌவல் முல்லை குடும்பத்தைச் சார்ந்த தாவரமாகும். இதன் இலைகள் தனித்துக் காணப்படுவதால் கொடிமுல்லையில் இருந்து

வேறுபட்டதாகும். கபிலர், “ஞாழல் மௌவல் நறுந்தண் கொகுடி” (குறிஞ்., அ.81) என்று கூறுகிறார். மௌவல் மலர்கள் வெண்மையாக பல்லினைப் போன்று காணப்படுகிறது இதனை

“மனைஇள நொச்சி மௌவல் வால்முகைத்

துணை நிரைத் தன்ன மாவீழ் வெண்பல்” (அகம்., பா. 21)

என்று மௌவல் கொடியினைப் பற்றிய செய்திகளை அறியலாம்.

3.169 யா

இது பாலைவனப் பகுதியில் வளரும் மெல்லிய கிளைகளையுடைய மரமாகும். யானை தனது பசியினைப் போக்க தும்பிக்கையால் யாமரத்தின் மெல்லிய கிளைகளை உடைத்து உண்ணும் என்பதை,

“பிடிப்பசி களைஇய பெருங்கை வேழம்

மென் கினையா அம் பொளிக்கும்” (குறுந்., பா.37)

என்று கூறுகிறது. மேலும் ஆண்யானைகள் ‘யா’ மரத்தின் பட்டைகளை குத்திப் பிளந்து பெண் யானைகளுக்குக் கொடுத்து பசி தீர்க்கும்” (குறுந்., பா.255) என்று கூறுவதன் மூலம் ‘யா’ மரத்தினைப் பற்றிய செய்திகளை அறிந்து கொள்ளலாம்.

3.170 வயலைக் கொடி

வயலை என்பது ஒரு கொடி வகைத் தாவரமாகும். உடன்போக்கு மேற்கொண்ட தலைவி சென்ற பாதையில் வாடிக்கிடந்த வயலைக் கொடியை “வரியணி பந்தும் வாடிய வயலையும்” (நற்., பா.305) என்று கயமனார் கூறுகிறார். மேலும் சங்க காலத்தில் ஊரைச் சுற்றி வேலியாக வயலைக் கொடி காணப்பட்டதை “வயலை வேலி வியலூர் அன்ன” (அகம்., பா.97) என்று

மாமூலனார் கூறுவதன் மூலமும் வயலைக் கொடி பற்றிய செய்திகளை அறிந்துகொள்ளலாம்.

3.171 வடவனம்

வடவனம் என்பது ஒரு மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். “வடவனம் வாகை வான்பூங்குடாம்” (குறிஞ்., அ.67) என்று கபிலர் கூறுகிறார். இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் வடவனப்பூ என்று உரை எழுதியுள்ளார். குறிஞ்சிப் பாட்டு தவிர வேறு சங்க இலக்கியம் எதிலும் வடவனம் பற்றிய செய்தி காணப்படவில்லை.

3.172 வஞ்சி

வஞ்சி என்பது நெய்தல் நிலத்திற்குரிய மரமாகும். இது உயர்வாக வளரும் தன்மை கொண்டது என்பதை “வஞ்சி ஓங்கிய யாணர் ஊர்” (ஐங்., பா.50) என்று கூறுகிறது. மேலும் வஞ்சி மரத்தின் கிளைகளில் நாரைகள் தன் பெடையோடு துயில் கொள்ளும் இந்தக் காட்சியை,

“மென்பாலான் உடன் அணைஇ

வஞ்சிக் கோட்டு உறங்கு நாரை” (புறம்., பா. 384)

என்று கூறுவதன் மூலமும் வஞ்சியினைப் பற்றிய செய்திகளை அறியலாம்.

3.173 வரகு

வரகு என்பது புல்வகையைச் சார்ந்த செடியாகும் வரகினை சங்க காலத்திலேயே மக்கள் உணவாக உட்கொண்டனர். வரகு கார் காலத்து மழைக்குப்பின்னர் விதைக்கப்பட்டதை “பழமழைக் கலித்த புதுப்புன வரகின்” (குறுந்., பா. 220) என்று கூறுகிறது. மேலும் “வரகின் அரிசியை சமைத்து தினை,

கொள், அவரையோடும் சேர்த்து உண்டார்கள்” (புறம்., பா.335) என்று மாங்குடிக் கிழார் கூறியுள்ளார்.

3.174 வழுதுணங்காய்

சங்க இலக்கியமாகிய அகநானூறு வழுதுணங்காய் பற்றிக் கூறுகிறது. இது உணவுக்காகப் பயிரிடப் படும் ஒரு தாவரமாகும். இது நீளமாக காணப்படும் தலைவன் உடலில் காணப்பட்ட வீரத் தழும்பு வழுதுணங்காய் போன்று காணப்பட்டது என்பதை,

“தூங்கல் பாடிய ஓங்கு பெரு நல்லிசைப்

பிடிமிதி வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்”

(அகம்., பா.227)

என்ற நக்கீரர் கூறுகிறார்.

3.175 வள்ளி

இது ஒரு கொடிவகைத் தாவரமாகும். வள்ளிக் கிழங்கு நல்ல உணவாகப் பயன்படுகிறது. இதன் மலர்கள் ஊதா நிறத்துடன் காணப்படும் இதனை கடம்ப மலருடன் சேர்த்துக் கட்டினார்கள் என்பதை (பரி., பா.21) கூறுகிறது. மேலும் “வாழை வள்ளி நீள் நறு நெய்தல்” (குறிஞ்., அ.79) என்று கபிலர் கூறுவதன் மூலம் வள்ளியை பற்றிய செய்திகளை தெரிந்துகொள்ளலாம்.

3.176 வள்ளை

வள்ளை என்பது நீர்மேல்படர்ந்து வளரும் தன்மை கொண்ட ஒரு கொடி வகைத் தாவரமாகும். இதன் இலைகளை கொய்து மகளிர் உணவு

சமைப்பர் என்பதை “வளைக்கை மகளிர் வள்ளை கொய்யும்” (ப.பத்து, பா.29) என்று கூறுகிறது. மேலும் இக்கொடியின் தண்டில் சிறு துளை காணப்படும் இதனை “அம்தூம்பு வள்ளை அமுற்கொடி மயக்கி” (அகம்., பா.376) என்று பரணர் கூறியுள்ளார்.

3.177 வன்னி

வன்னி என்பது பெரிய மரவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும். வன்னிமரம் அதிகமாக வளர்ந்து காணப்பட்ட பகுதி வன்னிமன்றம் என்று அழைக்கப்பட்டது என்பதை “வன்னி மன்றத்து விளங்கிய காதே” (ப.பத்து, பா.44) என்று பரணர் கூறியுள்ளார். மேலும் வன்னி பற்றிய செய்தி பதிற்றுப்பத்து தவிர வேறு சங்க இலக்கியம் எதிலும் காணப்படவில்லை.

3.178 வாகை

வாகை என்பது பெரியமரமாக உயர்ந்து படர்ந்த வளரும் தன்மை கொண்டது. இதன் மலர்கள் மங்கிய வெண்ணிறமாக கொத்து கொத்தாகப் பூக்கும் தன்மை கொண்டது. பாலைநில வழியில் வாகை மரங்கள் காணப்பட்டது அதன் நிழலில் வழிப்போக்கர்கள் தங்கிச் செல்வார்கள் என்பதை (குறுந்., பா.369) கூறுகின்றது. மேலும் “வடவனம் வாகை வான்பூங் குடசம்” (குறிஞ்., அ.67) என்று கபிலர் தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக குறிப்பிடுகிறார்.

3.179 வானி - ஓமம்

வானி என்பது ஒரு முள்மரமாகும். இதன் பூ வெண்மையாகக் காணப்படும். “பயினி வானி பல்லிணர்க் குரவம்” (குறிஞ்., அ.68) என்று கபிலர்

தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக வானிப் பூவைக் கூறுகிறார். நச்சினார்க்கினியர் வானிப்பூ என்று உரை கூறினார். அகரமுதலிகள் ஓமம் என்றும் பூண்டு என்றும் கூறுகின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் வானி என்ற சொல் வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

3.180 வாழை

இது முக்கனிகளில் ஒன்றாகும். சங்க இலக்கியங்களில் வாழை பற்றியச் செய்திகள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. “வாழை வள்ளி நீள் நறு நெய்தல்” (குறிஞ்., அ.79) என்று கபிலர் தலைவி சேர்த்த மலர்களில் ஒன்றாக வாழை மலரையும் குறிப்பிடுகிறார். “மலைப்புறத்தில் வளரும் வாழைப் பழங்களை மந்திகள் விரும்பி உண்ணும்” (நற்., பா.251) என்று கூறுகிறது. மேலும் சோழநாட்டின் வளத்தினையும், வனப்பையும் கூறும் முடத்தாமக் கண்ணியார் “கோள் தெங்கின் குலை வாழை” (பட்டினப்., அ.19) என்று கூறுவதன் மூலம் வாழை பற்றிய செய்திகளை அறிந்துகொள்ளலாம்.

3.181 விளா

விளா என்பது சிறுமரவகையைச் சார்ந்தது. இதன் கனி மணமும் சுவையும் கொண்டதாகும். விளாவின் அழகிய தளிரைக் கிள்ளி, மகளிர் ஒருவர் மீது ஒருவர் வீசி மகிழ்வார்கள் (திருமுரு., அ.37) என்று கூறுகிறது. மேலும் விளாமரத்தின் நிழலில் மான்களை கட்டிப் போட்டிருந்ததாகவும், அம்மரத்தின் அடியில் பெண்கள் நில உரலில் புல்லரிசி குற்றினார்கள்” (பெரும்., அ.95-96) என்பதை உருத்திரங்கண்ணனார் கூறுவதன் மூலம் விளா பற்றிய செய்திகளை சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம்.

3.182 வெற்றிலை

இது ஒரு கொடிவகையைச் சார்ந்த தாவரமாகும்.

“தகைசெய் தீம்சேற்று இன்னீர்ப் பசங்காய்

நீடுகொடி இலையினர் கோடு சுடு நூற்றினர்”

(ம.காஞ்சி, அ.400-401)

என்ற பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள ‘நீடுகொடி இலையினர்’ என்பதற்கு ‘வெற்றிலை’ என்று உரையாசிரியர்கள் உரை எழுதியுள்ளனர். சங்ககாலப் பெண்கள் நன்கு இடித்த சுண்ணத்துடன் கழிப்பாக்கும் வெற்றிலையும் சேர்த்து மென்றதாக மதுரைக் காஞ்சி கூறுகிறது.

3.183 வெள்ளோத்திரம்

இது ஒரு மரவகைத் தாவரமாகும். இதன் மலர்கள் வெண்மையாகக் காணப்படும்.

“மால் வெள்ளோத்திரத்து மைஇல் வால் இணர்

அருஞ்சரம் செல்வோர் சென்னிக் கூட்டும்” (ஐங்., பா.301)

என்று கூறுகிறது. வெள்ளோத்திரம் பற்றியச் செய்திகள் ஐங்குறுநூறு தவிர சங்க இலக்கியங்கள் வேறு எதிலும் காணப்படவில்லை.

3.184 வெள்ளரிக்காய்

இது ஒரு கொடி வகைத் தாவரமாகும். இதன் பூக்கள் மஞ்சள் நிறமாகவும், காய்கள் நீண்டும் காணப்படும்.

“அணில்வரிக் கொடுங்காய் வான்பேரழந் திட்ட

காழ்போய் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது” (புறம்., பா.246)

என்று வெள்ளரிக்காயின் மேல் அணிலின் முதுகில் காணப்படும் வரிகள் போன்று காணப்படுவதையும் அதன் விதைகளை வெண்மையான நெய்க்கும் உவமையாக பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு கூறுவதன் மூலம் வெள்ளரிக்காய் பற்றிய செய்திகளை சங்க இலக்கியத்தில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

3.185 வெட்சி

வெட்சி ஒரு புதர்ச் செடியாகும். காடுகளில் இச்செடி கிளைத்து வளரும். ஆநிறை கவரும்போது வீரர்கள் வெட்சிப்பூவைச் சூடிச்செல்வர். வெட்சிப்பூ செந்நிறமானது, இதனை வேங்கை மலருடன் சேர்த்து தலையில் சூடினர் என்பதை “செங்கால் வெட்சிச் சீறிதழ் இடையிடுபு” (திருமுரு., அ.21) என்றும், இதன் மலர்களை சங்ககால மகளிர் தலையில் சூடி மகிழ்வர் என்பதை, “வெட்சிக் கானத்து வேட்டுவர் ஆட்ட” (புறம்., பா.202) என்று கூறுவதன்மூலமும் வெட்சிபற்றிய செய்திகளை அறியலாம்.

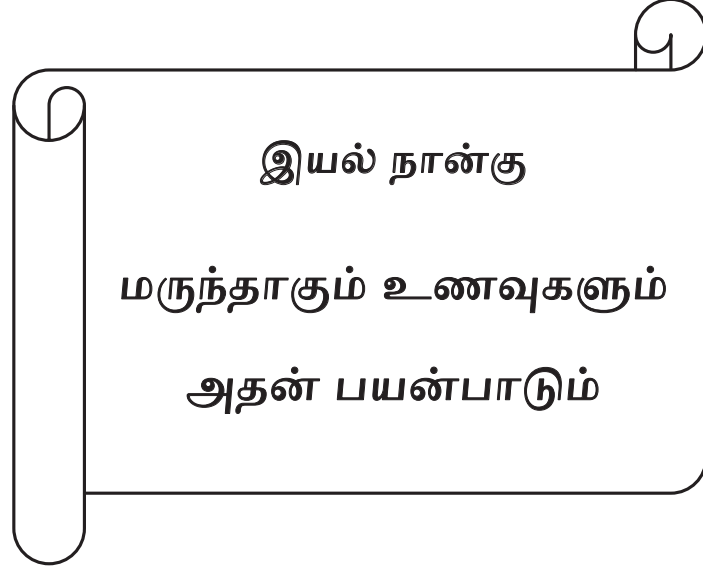
3.186 வேழம்

வேழம் மருதநிலத்தில் வளரும் தாவரமாகும். இதன் தண்டு மூங்கில் போன்று உள்ளீடு அற்றதாகக் காணப்படும். வேழம் வளரும் மருதநிலப் பகுதியை ‘வேழப்பழனம்’ (ம.காஞ்சி, அ.253) என்று கூறுகிறது. வேழத்தின் மலர்கள் வெண்மையாகவும் இதன் தோற்றம் குதிரையின் உளைமயிர்களையும், வானத்தில் பறக்கும் குருகினையும் போன்று காணப்படும் என்பதை

“பரியுடை நல்மான் பொங்குஉளை அன்ன

அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகரும்”

(ஐங்., பா.13)

இயல் நான்கு

மருந்தாகும் உணவுகளும்

அதன் பயன்பாடும்

4.0 முன்னுரை

4.1 கீரைகள்

4.1.1 கீரையின் மகத்துவம்

4.1.2 வெற்றிலை

4.1.3 முடக்கத்தான் கீரை

4.1.4 அகத்திக்கீரை

4.1.5 கறிவேப்பிலை

4.1.6 குப்பைக் கீரை

4.1.7 கொடிப்பசலைக் கீரை

4.1.8 முருங்கைக் கீரை

4.2 மிளகு

4.2.1 வரலாற்றில் மிளகு

4.2.3 இலக்கியத்தில் மிளகு

4.2.4 உணவில் மிளகு

4.2.5 மிளகின் மருத்துவப் பயன்கள்

4.3 மஞ்சள்

4.3.1 உணவில் மஞ்சள்

4.4 நோய் தீர்க்கும் கனிகள்

4.4.1 மாம்பழம்

4.4.2 பலாப் பழம்

4.4.3 வாழைப் பழம்

4.4.4 அத்திப்பழம்

4.4.5 மாதுளை

4.4.6 நாவல் பழம்

4.4.7 புளி

4.5 காய்கறிகள்

4.5.1 வெங்காயம் (உள்ளி)

4.5.2 வெள்ளரி

4.5.3 இஞ்சி

4.5.4 நெல்லி

4.6 தொகுப்புரை

4.0 முன்னுரை

உடல் ஓம்புதல் என்பது அரிய கலை. உடல் ஆற்றல்மிக்கவன் தான் ஆன்மீக ஆற்றலைப் பெறமுடியும் என்கிறார் விவேகானந்தர். எனவே உடலை நல்லமுறையில் பேணிக் காக்க வேண்டியது நமது கடமை. உடலைப் பேணாததால் கட்டுடலை இழந்து நிற்கிறோம். “நமது மூதாதையர்கள் நோய் வராமலேயே உணவுமுறைகளைக் கொண்டு உடலைப் பாதுகாத்து வந்தனர். எனவே தான் தமிழ் மருத்துவம், ‘உணவே மருந்து - மருந்தே உணவு’ என்ற தலையாயத் தத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளது.”¹ ஆனால் தற்போது இயந்திரமயமான வாழ்க்கை முறைகளால் உணவுப் பழக்கங்கள் மாறியுள்ளன.

இயந்திரமயமான வாழ்க்கைமுறையில் அவசரகதியில் உழலும் மனிதன் கீரைகள், காய்கனிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், செயற்கை நிறமூட்டப்பட்ட சத்துக்கள் சாகடிக்கப்பட்ட துரித உணவை விரும்பிச் சாப்பிடுகிறான். அதனால் நோயை விலை கொடுத்து வாங்கிக் கொள்கிறான். அதற்குக் காரணம் நம் பாரம்பரிய உணவு முறைகளை மறந்ததே எனலாம். நமது பாரம்பரிய உணவு முறைகளைக் கூர்ந்து பார்த்தோமானால் நமது முன்னோர்கள் உடலுக்கு நன்மை தரும் உணவுப் பொருட்களைத் தேர்வு செய்து பயன்படுத்தி வந்துள்ளது புலனாகிறது. அவ்வுணவு முறைகள் குறித்த விழிப்புணர்வினை இளம் தலைமுறைகளுக்கு ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியமாகும். உடம்பைப் பேணுதலே உயிரைப் பேணுவதற்குரிய முதற்செயல்.

‘உடம்பை வளர்த்தேன், உயிர் வளர்த்தேனே’ என்பது திருமந்திரம். பண்டைத் தமிழ் மக்கள் உணவு பற்றி ஆழ்ந்த அறிவு பெற்றவர்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

4.1 கீரைகள்

மனித இனத்திற்கு இயற்கை அளித்துள்ள எண்ணற்ற நன்மைகளில் ஒன்றாக கீரைகள் திகழ்கின்றன. “கீரைகளை பச்சையாகவோ, பக்குவப்படுத்தியோ உண்டு வந்தால் ஒரு மனிதன் எல்லா வகையான சத்துக்களையும் பெற்று உடல் நலத்தோடு உயிர் வாழ முடியும்.”²

பசுமையான இலையைத் தின்பது கைம்மை நோன்பு நோற்பவர் மேற்கொள்ளும் முறையாகும் என்பதை புறநானூறு.

“அணில் வரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந்திட்ட

காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது

அடைஇடைக் கிடந்த கைபிழிபிண்டம்

வெள்ளட் சாந்தொடு புளிபெய்து அட்ட

வேளை வெந்தை வல்சிஆக” (புறம்., பா.246)

என்று கைம்மை நோன்பு நோற்கும் பெண்கள் வெள்ளரி விதை போன்ற நறிய நெய் தீண்டாத கையால் பிழிந்த நீர்ச் சோற்றையும் வெள்ளை எள் அரைத்த விழுதோடு புளிக்கூட்டி சுடப்பட்ட வேளைக் கீரையையும் உண்டனர் என்கிறது.

4.1.1 கீரையின் மகத்துவம்

“சில சாதாரணக் கீரைகள் இறைச்சி, மீன், முட்டை போன்றவற்றைவிட சத்தில் உயர்வாகத் திகழ்கின்றன.”³ இறைச்சி உணவுகள் வெறும் சத்தான உணவாக மட்டுமே பயன்படுகின்றன. ஆனால் கீரைகள் சத்தான உணவாக மட்டுமல்லாமல் அருமருந்தாகவும் விளங்குகின்றன. சில வகை நோய்களை கீரைகளை உண்டே குணப்படுத்திக் கொள்ளமுடியும்.

“கீரைகள் மனநலத்தைக் காக்கும் ஒரு சாத்வீக உணவாகத் திகழ்கின்றன.”⁴ வாதநோய், காமாலை, இரத்தக் கொதிப்பு, சிறுநீரக வியாதிகள், உப்புச் சத்து மிகைபடல், சர்க்கரைச் சத்து மிகுதல் போன்ற நோய்களுக்குக் கீரைகள் மிகச் சிறந்த மருந்துணவாகப் பயன்படுகின்றன.

“சித்த மருந்துவத்தின் அடிப்படை பச்சிலை மருந்துகள் தான். பச்சிலைகள் வெறும் மருந்தாக மட்டும் பயன்படுமானால் அவைகளை மூலிகைகள் என்கிறோம். உணவுக்காகப் பயன்படுமானால் அப்பச்சிலைகளைக் கீரைகள் என்கிறோம்.”⁵ இதன் உயர்வை அறிந்த முன்னோர் தவறாது உணவில் கீரையை சேர்த்து உண்டு வந்தனர். எனவே தான் “கீரையில்லாத வீடு கூரையில்லா வீடு” எனக் கூறினர்.

4.1.2 வெற்றிலை

“மருத்துவச் சிறப்பு மிகுந்த வெற்றிலையும் ஒரு கீரை தான்’.

இந்திய நாகரிகத்துடனும் சமயத்துடனும் இரண்டறக் கலந்துவிட்ட ஒரு பயிர் வெற்றிலையாகும். நம் நாட்டில் மங்கல நிகழ்ச்சியாயினும், அமங்கல நிகழ்ச்சியாயினும் தாம்பூலம் கொடுப்பதென்பது அதனுடன் பிணைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும்.”⁶ வெற்றிலையைப் பற்றிய குறிப்புகள் நம் வரலாற்று செப்பேடுகளிலும், கல்வெட்டுகளிலும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றன.

“அக்காலத்தில் வெற்றிலைப் பயிரிடப்படுவதற்கு விதிக்கப்பட்டவரி ‘இலைக் கூடலம்’ எனப்பட்டது. வெற்றிலையை விற்பதற்கு ‘இலை வாணியப்பாட்டம்’ என்ற வரி விதிக்கப்பட்டிருந்தது.”⁷ ஏறக்குறைய ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தமிழ் நாட்டில் நடந்த ஓர் ஒப்பந்தத்தில் தாம்பூலப் பொருட்களைப் பற்றிய விளக்கங்கள் உள்ளன. கி.பி.1225-ல் இருந்த செளஜீகுவா என்ற சீன

நாட்டுப்பயணி சீலன் (சிலான்) தீவை ஆண்ட அரசனைப் பற்றியும் அவன் தாம்பூலம் தரித்திருந்ததைப் பற்றியும் கூறியுள்ளார். கி.பி.13-ம் நூற்றாண்டில் பொருநையாறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில் உள்ள கெயில் (காயல்) என்ற நகரைக் கண்ட மார்க்கோபோலோ அந்நகர மக்களின் மரபுகளையும், பழக்கவழக்கங்களையும் கூறும் பொழுது இந்நகர மக்கள் அனைவரும், 'தெம்புல்' என்ற ஒருவகை இலையை எப்போதும் வாயில் வைத்துக் கொண்டும், அதன் எச்சிலை உமிழ்ந்து கொண்டும் இருக்கிறார்கள் என எழுதியுள்ளார்.

வெற்றிலை அடகு, அடை, சாகம், பன்னம், பாக்கிலை, பாசிலை, தாம்புலம், திரையல், வெள்ளிலை, வெற்றிலை எனத் தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. வெற்றிலையோடு பாக்கும் சேர்த்துக் கண்ணகி கோவலனுக்குக் கொடுத்ததை சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது. பின்னர் எழுந்த மணிமேகலை, சீவகசிந்தாமணியிலும் வெற்றிலை பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன.

“அம்மென திரையலோ டடைக் காய் ஈத்த”⁸

“பாசிலைத் திரையலும் பளிதமும் படைத்து”⁹

வெற்றிலை என்னும் சொல் வெற்றிலையைத்தான் குறிக்கிறது என்பதற்கு சான்றுகள் உள்ளன. மதுரை மாநகரில் வெற்றிலை பாக்கு விற்போரைப் பற்றி மாங்குடி மருதனார், “நீடு கொடி இலையினர் கோடு சுடு நூற்றினர்” (ம.காஞ்சி, பா.400-401) என்கிறார். பின்னர் எழுந்த திவ்ய பிரபந்தத்திலும் வெற்றிலையைப் பற்றி,

“உண்ணும் சோறும், பருகும் நீரும்

தின்னும் வெற்றிலையும்”¹⁰

என்று கூறுகிறது. மேலும் 20-ஆம் நூற்றாண்டுக் கவிஞரான நம்மில் வாழ்ந்த பாரதியார் கூட,

“கங்கை நதிப் புறத்துக் கோதுமைப் பண்டம்

காவிரி வெற்றிலைக்கு மாறு கொள்வோம்”¹¹

எனப்பாடி நாட்டு ஒற்றுமைக்கு வித்திடுகிறார். இதைப் போல நாட்டுப்புறப் பாடல்களிலும் குழந்தைப் பாடல்களிலும் வெற்றிலையைப் பற்றி மேற்கோள்கள் மலிந்துள்ளன. பழமொழிகளில் கூட ‘வெற்றிலையில்லா விருந்தில்லை’ என்றும் ‘வெற்றிலையில்லா விருந்தும், சீரகமில்லா ரசமும், சீரில்லா பெண்ணும்’ குடும்பங்களில் சிறப்பாகக் கருதப்படுவதில்லை என்பதைப் பழமொழிகளின் மூலம் அறியலாம். வெற்றிலையின் இலை, காம்பு, வேர், கொடி ஆகியவற்றை பெரும்பாலான நோய்களுக்கு உரிய முறையில் இன்றும் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு, வால்மிளகையும் கூட்டிச் சுவைப்பதால் நன்கு ஜீரணம் உண்டாகும். பல் உறுதிப்படும். வெற்றிலையின் சாற்றைப் பிழிந்து காதில் விட்டால் காதுவலி நீங்கும். வெற்றிலை, சுக்கு, மிளகு இம்மூன்றையும் மென்று விழுங்கி வெந்நீர் குடித்தால் வாயு நீங்கும். கறுப்புப்பச்சை வெற்றிலை, கற்பூரவல்லி வெற்றிலை முதலானவற்றை தணலில் காட்டிச் சாறு பிழிந்து பூசினால் தலைவலி நீங்கும். வெற்றிலையில் எண்ணெயைப் பூசி, அகல் விளக்கில் இளஞ்சூட்டில் காட்டி நெஞ்சில் இட்டால் கபம், இருமல் விலகும். கறுப்புப்பச்சைக் கொடி வெற்றிலையின் சாற்றைப் பருகினால் கபம், சீதளம் நீங்கும். கறுப்புப்பச்சை வெற்றிலையுடன் மிளகையும் கருக்கித் தேனில் கலந்து கொடுத்தால் வாய் குமட்டல் வாந்தி நிற்கும்.

கறுப்புப்பச்சைக் கொடி வெற்றிலையில் சுண்ணாம்பைத் தடவி, மிளகு சிறிது கூட்டி 250 மில்லி லிட்டர் நீரைச் சேர்த்து 125 மில்லியாக காய்ச்சி குழந்தைகளுக்கும் கொடுத்தால் வாந்தி நிற்கும். வெற்றிலையில்

விளக்கெண்ணையைத் தடவி அனலில் வாட்டி உந்தியைச் சுற்றி அடிவயிற்றில் போட்டால் உடல் சூட்டினால் உண்டாகும் வயிற்று வலி, வயிற்று உப்புசம் நீங்கும். வெற்றிலையுடன் சிறிது உப்பை வைத்து மடித்து சாப்பிட்டால் குத்துவலி நீங்கும். வெற்றிலையில் சுண்ணாம்பு தடவி கருக்கி கசாயமாக்கி தினமும் குடித்து வந்தால் விடாத தாகம் அடங்கும், தொண்டை வறட்சி மாறும் இதனால் தான் 'விடாத தாகத்திற்கு வெற்றிலை கசாயம்' எனப் பெயர் வந்தது. பேறு காலம் ஆகாது அவதியுறும் பெண்களுக்கு 5 அல்லது 7 வெற்றிலையைக் கொடுத்து மென்று தின்னச் செய்தால் அரைமணி நேரத்தில் சுகப்பிரவசம் நடக்கும். வெற்றிலைச் சாற்றுடன் தேன் கலந்து குடித்தால் நல்ல உடல் ஆரோக்கியம் கிடைக்கும். வெற்றிலைச் சாற்றுடன் உளுந்து, அழுக்கிராங்கிழங்கு ஆகிய இரண்டையும் சேர்த்து உண்டால் தாது விருத்தியும், உடல் வலிவும் ஏற்படும்.

4.1.3 முடக்கத்தான் கீரை

முடக்கத்தான் கீரையைச் சங்க இலக்கியங்கள் உழிஞை என்கிறது (புறம்., பா.50, 76). முடக்கத்தான் கீரை இந்தியா முழுவதும் பயிராகின்ற ஒரு கொடியினமாகும். இது தன்னிச்சையாக வளரக் கூடிய ஒன்று. இந்தியா மட்டுமின்றி இலங்கை, மலாக்கா முதலிய நாடுகளிலும் இக்கீரை கிடைக்கிறது. முடக்கத்தான் கீரை வேலிப்புறங்களில் தானாகவே வளரும் கொடியினத்தைச் சார்ந்தது. இதன் காய் பலூன் போன்று உப்பிக் கொண்டிருக்கும், இதன் காய்களில் மூன்று அறைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு அறைக்குள்ளும் கருப்பு நிற விதைகள் மூன்று அல்லது அதற்கு அதிகமாக இருக்கும். ஒவ்வொரு விதையிலும் இதய வடிவான வெள்ளை அடையாளம் இருக்கும் இதனால் ஆங்கிலத்தில்

இதனை 'ஹார்ட்டி' (இதயப் பயிர்) என்று குறிப்பிடுவார்கள். இந்தக் கொடியின் கீரை முடக்கு வாதத்தைப் போக்க வல்லது. எனவே இதனை முடக்கற்றான் எனக் கூறுவர். இக்கீரைக்கு முடக்கற்றான், மூக்குத்தான், முடக்கறுத்தான், முடக்கத்தான் என்று வேறுபெயர்களும் உண்டு. இந்திரவல்லி, ஊழளை என்றும் கூறுவர்.

முடக்கத்தான் கீரை கசப்புச் சுவை உடையது. இதனை அடையாகத் தட்டி உண்பது வழக்கம். பொதுவாகத் தோசைமாவுடன் கலந்து தோசை சுட்டுச் சாப்பிடுவார்கள். தோசை தயாரிப்பதற்கு உளுந்து மாவிற்குப் பதிலாக இக்கீரையைப் பயன்படுத்துவதும் உண்டு. இதனை விளக்கெண்ணெய் விட்டு வதக்கி வெந்தயம். உளுந்து இவைகளை நன்கு நெய் விட்டு வறுத்துத் தேங்காய் சேர்த்துத் துவையல் செய்து உணவுடன் உண்ணலாம். முடக்கத்தான் கீரையைப் பச்சையாக உண்பதே சிறப்பான பயனைத் தரும். இக்கீரையில் புரதம் தாது உப்புக்கள், மாவுச் சத்து முதலியன நிறைந்த அளவில் உள்ளன. முடக்கத்தான் கீரை பச்சிலை மருந்துகளில் மிகச் சிறந்த பச்சிலையாக விளங்குகின்றது. இலையும் வேரும் வைத்தியத்துக்கு உதவுகின்றன. கீரையை அரைத்துக் காலையில் நெல்லிக்காய் அளவு உண்ண காசம், சொறி, சிரங்கு, கரப்பான் போன்றவை நீங்கும். இதன் குடிநீர் குடலைச் சுத்தமாக்கி மலச்சிக்கலைப் போக்கும். மேலும் இடுப்புப் பிடி, இடுப்புக்குடைச்சல், கை கால் வலி, கை கால் குடைச்சல், குடலிறக்கம் போன்றவற்றிற்கு முடக்கத்தான் கீரை சிறந்த மருந்தாகப் பயன்படுகிறது. பிரசவிக்கும் நிலையிலுள்ள பெண்ணின் அடிவயிற்றில் கட்டுவதினாலும் இலையின் சாற்றினை பூசுவதனாலும் சிறிது நேரத்தில் சுகப்பிரசவமாகும், தாயும் குழந்தையும் நலமுடன் இருப்பார்கள்.

4.1.4 அகத்திக்கீரை

சங்க இலக்கியங்களில் அகத்தி (பெரும்., அ.109-110) பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகிறது. அகத்திக்கீரை இந்தியாவில் எங்கும் ஏராளமாக வளரக் கூடியது. இக்கீரையை அழகுக்காகவும், உணவுக்காகவும், கால்நடைத் தீவனத்திற்காகவும் வளர்க்கின்றனர். அகத்திக்கு, அகத்தியம், அச்சம், துளி, கரீரம் என்று வேறுபெயர்களும் உண்டு. அகத்தியில் சாளை அகத்தி, பேரகத்தி, சிற்ற கத்தி, சீமை அகத்தி போன்றவை உணவுக்காகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. இக்கீரையை வேக வைத்துப் பொரியலாகச் செய்து உண்பர். பருப்புடன் சேர்த்து வேகவைத்து உண்பதும் உண்டு. அகத்திக்கீரையில் 62 வகைச் சத்துக்கள் அடங்கியுள்ளதாகப் பண்டைய சித்தர்களும் மருத்துவ நூற்களும் கூறுகின்றன. குடல்புண், அரிப்பு, சொறி சிரங்கு முதலிய தோல் நோய்கள் நீங்க இக்கீரையை உணவாக உண்ணலாம். அகத்திக்கீரையிலிருந்து எடுக்கப்படும் ஒரு வகைத் தைலம் தேய்ப்பதால் கண் குளிர்ச்சி அடையும், பார்வை தெளிவாகும், மயிர் செழித்து வளரும், மேலும் அம்மைநோயின் வேகத்தையும் தணிக்கும்.

4.1.5 கறிவேப்பிலை

“சேதா நறுமோர் வெண்ணையின் மாதுயித்து

..... பெறுகுவீர்” (பெரும்., அ.206-310)

என்று கறிவேப்பிலையைப் பற்றி கூறுகிறது. பாரத தேசம் எங்கும் பரவிக் கிடப்பது கறிவேப்பிலையாகும். கறிவேப்பிலையில் இரண்டு வகை உண்டு. அவை, நாட்டுக் கறிவேப்பிலை, காட்டுக் கறிவேப்பிலை. நாட்டுக் கறிவேப்பிலை உணவாகவும், காட்டுக் கறிவேப்பிலை மருந்தாகவும்

பயன்படுகிறது. இவ்விலை உணவுக்கு ஒரு வித நறுமணத்தைக் கொடுப்பதால் இந்தியர்களில் பெரும்பாலோர் தங்கள் வீடுகளில் செய்யப்படும் கறி வகையிலும், குழம்பு, மிளகு நீர், மோர் போன்ற திரவப் பொருட்களிலும் தாளிதம் செய்து இதைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

கறிவேப்பிலையால் குமட்டல், சீதபேதி, நாட்பட்ட காய்ச்சல் நீங்கும். மேலும் பித்த மிகுதியால் வந்த பைத்திய நோய்களும் விலகுவதாக “சித்தர் வாகட நூல்” கூறுகிறது. மந்தம், மந்த பேதி, மலதோஷம், மலக்கட்டு, சிரசுகணி கழிச்சல் நோய், பிரமேகம் போன்ற நோய்கள் கறிவேப்பிலை உண்டு வர குணமாகிறது.

4.1.6 குப்பைக் கீரை

குப்பைக் கீரை பற்றிய செய்திகள் (புறம்., பா.265) மற்றும் (சிறு.படை, அ.137) சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. குப்பைக் கீரை இந்தியா எங்கும் சாதாரணமாகக் கிடைக்கக் கூடிய ஒரு கீரையாகும். இக்கீரையை சமைத்துண்ணலாம். பாசிப் பயிறு, தட்டப்பயிறு, கொள்ளு முதலியவற்றுடன் சேர்த்து வேகவைத்து உண்ணலாம். தனியாக மசியலாகச் செய்து நல்லெண்ணெய் சேர்த்து உண்ணலாம். இதன் வேரைச் சுட்டுச் சாம்பலாக்கிக் கட்டிகளுக்கு வைத்துக் கட்ட கட்டிகள் உடைந்து சீழ் வெளிப்பட்டுப் புண் ஆறும். கீரையை அரைத்து வீக்கம், கட்டி இவைகளுக்குக் கட்டினால் அவைக் கரைந்து போகும்.

4.1.7 கொடிப்பசலைக் கீரை

இக்கீரை புலவர்களால் பாடப்பட்ட பெருமை பெற்றது. சங்க இலக்கியங்கள் இதனை வயலைக்கீரை எனக் குறிக்கின்றன. சங்க

இலக்கியங்களில் ஒன்றான ஐங்குறுநாறு இதனை, மனை நடுவயலை என்று சொல்லி, வயலைக் கீரையானது வீட்டுத் தோட்டங்களில் வளர்க்கப்பட்ட பெருமையைப் பேசுகிறது. “மனை நடுவயலை வேழம் சுற்றும்” (ஐங்., பா.11) என்னும் பாடல் இந்தப் பசலைக் கீரையானது பண்டைக் காலம் தொட்டே தமிழ்நாட்டில் சிறப்புப் பெற்று விளங்கி வந்துள்ளதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

இக்கீரைக்குக் கொடியலை, கொடி உசலை, கொடிப்பயலை, கொடிப் பசளை, கொடி வயலைக் கீரை, கொடிலை முதலிய வேறுபெயர்களும் உள்ளன. இக்கீரையின் இளம் தண்டுகளும், இலைகளும் மிகச் சிறந்த உணவாகப் போற்றப்படுகின்றன. இதன் இளந்தண்டுகளையும், கீரைகளையும் பச்சையாக உண்ணலாம். இக்கீரையைப் பருப்புடனும், பாசிப்பயிறுடனும் வேகவைத்து உண்ணலாம். கடையலாகவும் செய்து உணவுடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

கொடிப்பசலைக் கீரைக்கு நோய்த்தடுப்புச் சக்தி மிகுதியாக உண்டு. இக்கீரையால் மூத்திரக்கடுப்பு, நீர் அடைப்பு, வெள்ளை மற்றும் ருசியின்மை, வாந்தி ஆகிய நோய்கள் நீங்கும் தாய்ப்பால் கிடைக்காத குழந்தைகளுக்கு இக்கீரைச் சாற்றைக் கொடுப்பதால் தாய்ப்பாலின் மூலம் பெறும் சக்திகளைக் குழந்தைகள் இச்சாற்றின் மூலம் பெறுகின்றனர்.

4.1.8 முருங்கைக் கீரை

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் (அகம்., பா.53) முருங்கை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகிறது. நம் நாட்டில் அனைவராலும் விரும்பி உண்ணப்படும் கீரைகளில் முருங்கைக் கீரையும் ஒன்று. வேத காலங்களுக்கு முன்பே முருங்கை ஒரு முக்கிய உணவாகப் பயன்பட்டு வந்துள்ளது. ரிக்

வேதத்தில் முருங்கையைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. முருங்கைக்குச் சிக்குரு, கிரஞ்சனம், கிளவி, சோபாஞ்சனம் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. முருங்கையில் காட்டு முருங்கை, தவசு முருங்கை, கொடி முருங்கை, நல்ல முருங்கை என்று பலவகை இருந்த போதும் நல்ல முருங்கையே தமிழகத்தில் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

முருங்கை மரம் இலை முதல் அடி வேர் வரை சிறந்த உணவுப் பொருளாகவும் மருந்துப் பொருளாகவும் பயன்படுகிறது. முருங்கைக் கீரையில் சிறந்த உயிர்ச்சத்துக்களும், தாது உப்புக்களும், புரதப் பொருட்களும், சுண்ணாம்பு, இரும்புச் சத்துக்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. இக்கீரையைப் பொரியல் செய்து உண்ணலாம். துவரம் பருப்புடன் இக்கீரையைச் சேர்த்துத் துவட்டலாகச் செய்து சாதத்துடன் சேர்த்து உண்பது சிறப்பிதையதாகும். முருங்கைப் பூவைப் பருப்புடன் சமைத்து உண்ணலாம். முருங்கைக் காய் உணவில் பல வகைகளில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. முருங்கைக்காயுடன் வெள்ளைப்பூண்டு, தக்காளி, பருப்பு ஆகியவற்றைச் சேர்த்து முருங்கைக்காய்ப் புளிக்குழம்பு செய்யலாம். நீரிழிவு வியாதியை நீக்கும் ஆற்றல் முருங்கைக் கீரைக்கு உண்டு. அடிவயிற்றுவலி, மணமாகாத பெண்களுக்கு ஏற்படும் சூதக வயிற்று நோய் முதலியவற்றிற்கு முருங்கைக் கீரைச் சாற்றை ஒரு சங்கு அளவு தினமும் மூன்று வேளை உண்டு வந்தால் மிகுந்த பயன் உண்டு. கீரையை விளக்கெண்ணெய் விட்டு வதக்கி இடுப்புவலி, வாதமுட்டுவலி முதலியவற்றிற்கு ஒத்தடம் கொடுக்கலாம். இலையை அரைத்து வீக்கங்களில் பூச வீக்கம் தணியும்.

முருங்கை இலையோடு இருதிரிப்பூண்டு ஒரு துண்டு மஞ்சள், உப்பு, மிளகு இவைகள் அரைத்து செய்யப்பட்ட மருந்து நாய்க்கடி நஞ்சை

தவிர்க்கும் முருங்கைப்பூ பலவகையான தாது விருத்தி இலேகியங்களில் சேர்க்கப்படுகிறது. முருங்கை விதை எண்ணெய் வண்ணக்கலவை (ஆயில் பெயிண்ட்) தயாரிக்கப் பயன்படுகிறது. இதன் பட்டையிலிருந்து எடுக்கப்படும் நாரில் கயிறு, பாய் முதலியன தயாரிக்கப்படுகிறது. காகிதம் செய்யவும் இதன் நார் பயன்படுகிறது.

4.2 மிளகு

வாசனைப் பொருட்களில் முதலிடம் வகிப்பது மிளகு. மிளகை உபயோகிக்காத நாடுகளே இல்லை எனலாம். அதன் பயன்பாடு கருதியே அதனை கருப்புத் தங்கம் என்று அழைக்கின்றனர். மிளகு உணவுக்கு வாசனை ஏற்றவும், உணவுப் பொருட்களைக் கெடாமல் வைத்திருக்கவும், மருந்துக்காகவும் அதிகமாகப் பயன்படுகின்றது. நமது தமிழகம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உலக நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தது என்பதை வரலாறு, இலக்கியம் போன்றவை பறைசாற்றுகின்றன.

4.2.1 வரலாற்றில் மிளகு

அரபு தேசத்து வணிகர்கள் ஆரம்பத்தில் தமிழகத்தின் மேற்குக் கடற்கரை துறைமுகப் பட்டினங்களுக்கு வந்து மிளகை வாங்கிக் கொண்டு எகிப்து, உரோமாபுரி, முதலான மத்திய தரைக்கடல் நாடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்று விற்பதாக அறிகிறோம். கிரேக்கர்களையும், ரோமானியர்களையும் இணைத்து நமது சரித்திரம் 'யவனர்கள்' என்ற பெயரில் அழைக்கிறது. பின்னாளில் இவர்கள் மிளகு வணிகத்தை அரேபியர்களிடமிருந்து கைப்பற்றிக் கொண்டனர். யவனர்கள் மிளகை மிகவும் விரும்பி வாங்கியபடியால் மிளகுக்கு

‘யவனப் பிரியா’ என்ற பெயரும் உண்டு. அவர்கள் மிளகுக்கு ஈடாக நீலக்கல், முத்து போன்ற விலையுயர்ந்த பொருட்களை பண்டமாற்று முறையில் கொடுத்ததாகவும் அறிகிறோம்.

முசிறித்துறைமுகம் ஆழமில்லாமல் இருந்த படியால் யவனர்களின் பெரிய கப்பல்கள் கரைக்கு வரமுடியாமல் கடலில் தூரத்திலேயே நின்றனவாம். அதனால் தோணிகளில் மிளகு மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு போய் யவனர்களின் கப்பல்களில் ஏற்றி விட்டு அதற்குப் பதிலாக சில சமயம் பொன்னை விலையாக வாங்கிக் கொண்டு வந்துள்ளனர். பொன்னுக்கு மாற்றாக மிளகு பயன்பட்டதால் மிளகுக்கு ‘கருப்புத் தங்கம்’ என்ற பெயர் உண்டானது.

4.2.3 இலக்கியத்தில் மிளகு

மிளகு எந்த அளவிற்குச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது என்பதற்கு நமது இலக்கியங்களே ஆதாரமாக விளங்குகின்றன. புலவர் பெருமக்களால் பாடப்பட்ட பாடல்களில் மிளகு பற்றிய செய்திகள் நம்மை வியக்க வைக்கின்றன.

“யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்

வளங்கெழு முசிறி” (அகம்., பா.149)

யவனர்கள் மிளகைப் பொன்னுக்குப் பண்டமாற்றுச் செய்த செய்தியையும், முசிறித் துறைமுகத்தில் மிளகு ஏற்றுமதி நடைபெற்றதையும் இப்பாடல் மூலம் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

‘கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்’ என்னும் புலவர்,

“தடவு நிலைப் பலவின் முழுமுதற் கொண்ட

சிறுசளைப் பெருங் கடுப்ப மிரியல்” (பெரும்., அ.77-82)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது பலாப்பழம் அளவாகச் சிறு சிறு மூட்டைகளாகக் கட்டப்பட்ட மிளகுப் பொதிகளைக் கழுதைகளின் மேல் ஏற்றிக் கொண்டு வணிகர் கூட்டம் ஊர்ப்பயணம் சென்றதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'மிரியல்' என்பது மிளகின் வேறுபெயராகும். சோழநாட்டின் சாவக நாட்டிலிருந்து மிளகை இறக்குமதி செய்வதைக் 'காலின் வந்த கருங்கறி மூடை' என்ற இலக்கிய வரிகள் மெய்ப்பிக்கிறது. கருங்கறி என்றால் மிளகு என்று பொருள். மேலும் மிளகு சேர நாட்டில் தான் அதிகமாக விளைந்தாகத் தெரிகிறது. சங்க காலப் பாடல்களில் "சேரநாட்டு மிளகும், மிளகுக் கொடியும் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிறது. அங்கு மிளகுக் கொடி பலா மரத்தின் மீது படர்ந்து வளர்ந்ததை நந்தத்தனார் என்னும் புலவர்,

“பைங்கறி நிவந்த பலவின் நிழல்” (சிறு.படை, அ.43)

என்ற வரிகளால் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் மலைகளில் பலா மரமல்லாமல், சந்தன மரங்களின் மீதும் மிளகுக் கொடிகள் படர்ந்து வளர்ந்தன என்பதை (அகம்., பா.2) கூறுகிறது.

4.2.4 உணவில் மிளகு

சங்க காலத்திலும் அதற்குப் பின்னரும் உணவுக்கு முக்கியமான பொருளாக மிளகு இருந்து வருகிறது. மிளகை ஏதோ ஒரு வகையில் உணவுடன் சேர்த்து வருகிறோம். உருளைக் கிழங்கு, சேனை, வாழைக்காய் போன்ற வாயுவை உண்டாக்கும் காய்கறிகளை சமைக்கும் போது மிளகையும் சீரகத்தையும் சேர்த்துச் சமைத்தால் அவைகளால் உண்டாகும் வாயுக்கோளாறுகள் உண்டாகாத வண்ணம் மிளகு தடுத்துவிடுகிறது.

குளிர் காலத்தில் மிளகும் உப்பும் கலந்த கலவையைச் சுடுசாதத்தில் போட்டுப் பிசைந்து சிறிது நெய் சேர்த்து உணவுக்கு முன் ஒரு கவளம் சாப்பிட்டு வருகின்றனர். இதனால் குளிர்காலத்தில் பரவும் சளி, காமாலை, குளிர்க் காய்ச்சல் போன்றவை ஏற்படாமல் இவ்வுணவு முறை தடுக்கிறது.

4.2.5 மிளகின் மருத்துவப் பயன்கள்

மிளகை உணவை விட அதிகமாக மருத்துவத்திற்கே இந்திய மருந்துவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். மிளகு வாதம், பித்தம், கபம் இவை மூன்றையும் சமநிலைப்படுத்தும் இயல்பைக் கொண்டது என்று தேரையர் குறிப்பிடுகிறார். முக்குற்ற விகற்பங்களால் மேலும் உண்டாகும் நோய்களை மிளகு தீர்க்கிறது என்று அகத்தியர் தனது குணபாட நூலில் கீழ்க்கண்டவாறு கூறுகிறார்.

“சீதசுரம் பாண்டு சிலேத்மங்கிராணி குன்மம்

வாதம் அருசி பித்தம் மாமூலம் - ஓது சந்தி

யாசம் அபஸ்மரம் அடனமேகம், காசம் இவை

நாசங் கறிமிளகினால்” (அ.குணபாடம்)

வாசனை நெடியுள்ள மிளகு உணர்ச்சியைத் தூண்டக் கூடியது. மேலும் பசியைத் தூண்டவும் நரம்புகளை உரமாக்கவும் இது பயன்படுகிறது. மிளகுக்குச் சுரத்தைத் தணிக்கும் தன்மையும் நச்சுப் பொருட்களை நீக்கும் வன்மையும் உண்டு. மேலும் வயிற்று உப்பிசம், செரியாமை, தொண்டைப்புண், தொண்டைக்கட்டுக்கு மிளகுக் கசாயம் மாமருந்தாகும். மிளகைப் பொடியாக்கி நெய்யில் கலந்து காலை மாலை உண்டு வந்தால் தொண்டைக் கரகரப்பு நீங்கப் பெற்றுக் குரல் தெளிவாகும்.

4.3 மஞ்சள்

வெறியாட்டு நடைபெறும் பொழுது மஞ்சள் மற்றும் சந்தனம் கலந்த நீரை தெளித்து குறமகள் வழிபடுவாள் என்று (திருமுரு., அ.235) நக்கீரர் கூறுகிறார். அன்றாடம் நாம் உண்ணும் உணவில் மஞ்சள் இடம் பெறுகிறது. எனவே நம் வாழ்வில் பின்னிப்பிணைந்த ஒரு மூலிகை மஞ்சள் எனலாம். மங்கையர்களுக்கு மங்கலப் பொருளாக உள்ள மஞ்சள் மருத்துவர் கையில் மகத்தான மருந்தாக அது விளங்குகிறது. கப்பு மஞ்சள், கறி மஞ்சளைத் தவிர, கஸ்தூரி மஞ்சள், மரமஞ்சள் என இருவகை மஞ்சளும் மருத்துவத்தில் பெரிதும் பயன்படுத்தப்படுபவையாகும்.

4.3.1 உணவில் மஞ்சள்

‘உணவே மருந்து மருந்தே உணவு’ என்பது தமிழ் மருத்துவத்தின் தத்துவமாகும். நோய்வராமல் தடுத்துக் கொள்வதும், நோய் வந்தால் அதை உணவுப் பதார்த்தத்தின் மூலமே நீக்கிக் கொள்வதும் இல்லம் தோறும் இருந்து வந்த மருத்துவக் கலையாகும். அவ்வகையில் நாம் உண்ணும் அனைத்துத் தாவர வர்க்கங்களும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையே. பலவிதமான சரும நோய்களுக்கு மஞ்சள் முதன்மையான பொருளாகச் சேர்க்கப்படுகிறது. மஞ்சள், இஞ்சி, சந்தனம் இம்மூன்றையும் தேவையான அளவு எடுத்து ஒட்டகப்பால் விட்டுக் குழம்பு பதம் ஆகும் வரை அரைத்து இக்குழம்பை உடலெங்கும் பூசி உலர்ந்ததும் குளிக்க உடல் சிவப்பேறும். சளி பிடித்து மூக்கடைப்பு இருந்தால் ஒரு மஞ்சள் துண்டை ஓர் ஊசியில் குத்தி நெருப்பில் சுட அதிலிருந்து புகைவரும் அதை முகர சளி குறையும், நீரேற்றம் மற்றும் மூக்கடைப்பு குணமாகும். கண் சம்பந்தமான நோய்களுக்கும், தீப்புண்களுக்கும், சொறி சிரங்குகளுக்கும், ஆறாத புண்கள் குணமாகவும் மஞ்சள் பயன்படுகிறது.

4.4 நோய் தீர்க்கும் கனிகள்

4.4.1 மாம்பழம்

மாமரத்தினை சங்க இலக்கியங்கள் கொக்கு என்கிறது. கொக்கு பற்றிய செய்திகளை (அகம்., பா.236) கூறுகிறது. முக்கனிகளில் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றது மாங்கனி. இது 'கல்ப விருட்சம்' என்று போற்றப்படுகிறது. முத்தமிழ் போல முக்கனிக்கும் நம்நாட்டில் சிறப்பும் பெருமையும் உண்டு. அத்தகைய சிறப்புகளைக் கொண்ட கனியின் மருத்துவக் குணங்கள் ஏராளமானவை. இது ஜீரணக்கோளாறை மட்டுமன்றி, மலச்சிக்கலையும், போக்கி நலமுடன் வாழ வைக்கிறது. நரம்பு மண்டலம் நன்றாகச் செயல்படவும், இரவில் நல்ல தூக்கத்தைப் பெற்று இன்புறவும், இனிய குரல்வளம் பெறவும் மாங்கனி உதவுகிறது. மாங்கனியில் உயிர்ச்சத்து 'ஏ'யும், 'சி'யும் அதிகமாகக் காணப்படுகிறது.¹² மாங்கொட்டையை உடைத்து உள்ளிருக்கும் பருப்பைச் சுட்டுச் சாப்பிட சிறுநீர்ப்பையிலுள்ள கற்கள் கரைந்து விடும். மாம்பழச்சாறோடு எலுமிச்சம் பழச்சாறு, இஞ்சிச் சாறு, தேன் இவைகளைக் கலந்து சிறிது சிறிதாகப் பருகி வந்தால் பார்வைக் கோளாறிலிருந்து விடுபடலாம். மாம்பழச் சாற்றுடன் தேன், குங்குமப்பூ, ஏலப்பொடி, பச்சைக் கற்பூரம் போன்றவைகளைப் பசும்பாலோடு கலந்து சாப்பிட்டால் இருதயம் நன்கு பலப்படும்.

4.4.2 பலாப் பழம்

சங்க இலக்கியங்கள் பலா மரத்தினை பலவு என்கிறது. பலவு பற்றிய செய்திகள் (அகம்., பா.182) காணப்படுகிறது. முக்கனி வகையில் பலாமரமும் ஒன்று. ருசியில் மட்டுமன்றி, மணத்திலும் ஊட்டச்சத்திலும் பலா உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. பலாப் பழத்தில் நிறைய வகைகள் உள்ளன.

பலாப் பழத்தில் நமது உடல் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத வைட்டமின் 'ஏ'யும் சுண்ணாம்புச் சத்தும் அதிக அளவில் உள்ளன. பலாச் சுளையை இரவு வேளையில் தேனில் 'ஊற வைத்து காலையில் வெறும் வயிற்றில் சாப்பிட்டால் இருமல், ஆஸ்துமா போன்ற மூச்சு சம்மந்தப்பட்ட நோய்கள் குணமாகும்."¹³ நரம்புகளுக்கு உறுதியளிக்கும் தன்மை கொண்ட இப்பழம், நமது தோலை மிருதுவாக வைத்துக் கொள்ள உதவுகிறது.

4.4.3 வாழைப் பழம்

சங்க இலக்கியங்களில் வாழைப் பற்றிய செய்திகள் (நற்., பா.251) காணப்படுகிறது. வாழைப் பழம் முக்கனிகளில் ஒன்று என்றாலும் இது நம் தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்துவிட்ட ஒன்றாகும். வாழைப்பழத்தில் பச்சை, செவ்வாழை, துளுவன், மலைவாழை, மட்டி, பேயன் என்று பல வகைப்படுகிறது. குடல் சம்பந்தப்பட்ட கோளாறுகளுக்கு வாழைப்பழம் சிறந்த மருந்தாகக் கருதப்படுகிறது. மலக்கட்டைப் போக்கும், உயர் இரத்த அழுத்தம் மற்றும் இருதயக் கோளாறுகள், மூட்டுவலி போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தும் ஆற்றல் இந்தப் பழத்திற்கு உண்டு. "இதில் கால்சியம் இரும்பு, பொட்டாசியம், மக்னீசியம், சோடியம் பாஸ்பரஸ் ஆகியவையும் உள்ளது. வாழைப்பழத்தை உண்ணுவதால் 'சோம நோய்' என்னும் நோய் அறவே நீங்குகிறது."¹⁴ இதனை சித்தர் பாடல் ஒன்று,

“சத்சவனுச் சுனஞ்செய் சோமநோய் என்பதுவும்

பித்தநோய் என்னப் பிறந்தவையும் - முத்தி

வரம்பைக் கடந்த மதமூர்ச்சையும் போம்

அரம்மைக் கனியுண்டறி”

என்று விளக்குகிறது.

4.4.4 அத்திப்பழம்

மந்தியின் சிவந்த முகத்திற்கு உவமையாக அத்திப்பழத்தை (குறுந்., பா.24, வரி.3-4) கூறுகிறது. பழவகைகளுள் மருத்துவப் பயன் கொண்டது அத்தி. இது உலர் பழமாகவும் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது. அத்திப் பழத்தில், சர்க்கரை, சுண்ணாம்புச் சத்து, இரும்புச்சத்து போன்றவை காணப்படுகிறது. “அத்திப்பழம் ஜீரணத்தை எளிதாக்கும், சிறுநீர்பை கற்களை கரைக்கும் தன்மை கொண்டது. மண்ணீரல், கல்லீரல் குறைபாடுகளைத் தீர்க்கும், மற்றும் மூலநோயைக் குணப்படுத்தும். காயிலிருந்து வரும் பாலை வாய்ப்புண்ணில் தடவ புண் ஆறும்.”¹⁵

4.4.5 மாதுளை

பெரும்பாணனுக்கு அந்தணர் வீட்டில் கிடைக்கும் உணவுகளில் நெற்சோறும் பசுவெண்ணையில் வெந்த மாதுளங்காய் துண்டங்களும் அடங்கும் என்பதை (பெரும்., அ.306-307) கூறுகிறது. முத்துக்களை அடுக்கியது போன்று கண்ணைக் கவரும் நிறத்துடன் சுவையையும் கொண்ட இனிமையான பழம் மாதுளை. இது ஆரோக்கியம் தந்து நோய்களைத் தீர்க்கும் தன்மையுடையது. குசபலம், விண்டுபூரகம், மாலகி என்று பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது. பழத்தோல் சாயம், கண்மை, எடுக்கப் பயன்படுகிறது. விதையிலிருந்து ஒரு வகை எண்ணெய் எடுக்கப்பட்டுத் தொழில் துறையில் பயன்படுகிறது. பழத்திலிருந்து ஒயின் எடுக்கப்படுகிறது. இதன் வேரும், மரப் பட்டையும் கிருமிக் கொல்லியாக பயன்படுகிறது.

மாதுளை பழம், இலை, பூ, பட்டை, வேர் அனைத்துமே மருத்துவப் பயன் கொண்டது. “மாதுளை சாறுடன் அருகம்புல் சாறு கலந்து அருந்த

மூக்கிலிருந்து வரும் ரத்தம் நிற்கும்.”¹⁶ மூலநோய், மலத்துடன் இரத்தம் வருதல், பித்தக் கோளாறு, சளி, இருமல் போன்றவற்றைப் போக்குகிறது.

4.4.6 நாவல் பழம்

நாவல் பழம் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் (அகம்., பா.380) காணப்படுகிறது. விருப்பமாக உண்ணும் கருமையான சிறிய பழம் நாவல் பழம். நாவல் பழத்தின் கொட்டை சற்று பெரியதாக இருக்கும். இதன் பழச்சதை மிகவும் மென்மையாகக் காணப்படும். நாவல் பழத்திலிருந்து வினிகர் எடுக்கப்படுகிறது. இதன் விதை நீரிழிவு நோய்க்கு மருந்தாகப் பயன்படுகிறது. இது நாகம், சாதகம், நாகா, கோமார் என்று பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது.

இப்பழம் உடல் சூட்டை தணிக்கும், கண் எரிச்சலையும், கண்ணில் நீர் வடிதலையும் குணப்படுத்தும், இளநரையை மாற்றும், நாவல் மரப்பட்டையை நீர் விட்டுக் கசாயம் போல காய்ச்சிக் கொடுக்க வயிற்றுப் போக்கு நிற்கும்.

4.4.7 புளி

புளி பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் (நற்., பா.374, குறுந்., பா.287) காணப்படுகிறது. மற்ற பழங்களைப் போல புளியம் பழத்தை வெறுமனே தின்ன முடியாது. ஆனால் பழ வடிவில் பல்வேறு முறைகளில் உணவில் அதிகமாக பயன்படுகிறது. புளி உணவில் மணமூட்டவும், சுவையூட்டவும் பயன்படுகிறது. இதில் டார்டாரிக் அமிலம், சிட்ரிக் அமிலம், மாலிக் அமிலம் போன்ற பொருட்கள் அடங்கி உள்ளன. இதன் பழம், காய், பூ, பட்டை, இலை, வேர் அனைத்துமே மருத்துவப் பயன் கொண்டது.

பழச்சதையிலிருந்து பெக்டின் எடுக்கப்படுகிறது. பழத்திலிருந்து மது வகைகள் தயாரிக்கலாம். இதன் கொட்டையிலிருந்து எடுக்கப்படும் பொடி நூலுக்கு மெருகூட்ட சணல் நார் தயாரிப்பில் பயன்படுகிறது.

4.5 காய்கறிகள்

4.5.1 வெங்காயம் (உள்ளி)

உள்ளி பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் (நெ.வாடை, அ.121, ஐங்., பா.16) காணப்படுகிறது. வெங்காயம் முற்காலத்திலிருந்தே பயன்படுத்தப்பட்டு வரும் ஒரு உணவுப் பொருளாகும். “சமையலறையின் வி.ஐ.பி. என்று வெங்காயத்தைக் கூறலாம். இது உணவுக்கு மணம், சுவை, குணம் மட்டுமன்றி பல்வேறு நோய்களைத் தீர்க்கவும் பயன்படுகிறது. எகிப்தியர்கள் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இதை பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.”¹⁷ வெங்காய எண்ணெய் நீரிழிவைத் தடுக்கும், சிறுநீரைப் பெருக்கும், சளி போக்கும், வெங்காயம் பசியைத் தூண்டி ஜீரணத்தைச் சரியாக்கும். விஷத்தன்மையை மாற்றும்.

4.5.2 வெள்ளரி

வெள்ளரி பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் (புறம்., ப.246) காணப்படுகிறது. கோடை காலத்தில் தாராளமாகக் கிடைக்கும் வெள்ளரி பச்சையாகச் சாப்பிடுவதற்கு ஏற்றது. இது குளிர்ச்சியூட்டும், குடல்புண் ஆற்றும், மலச்சிக்கலைத் தீர்க்கும், வெள்ளரி விதையிலிருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் மூளை மற்றும் உடலுக்கு நலம் பயக்கும் மருந்தாக பயன்படுகிறது. வெள்ளரி மஞ்சட் காமாலையை குணப்படுத்தும்.

4.5.3 இஞ்சி

இஞ்சி பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியங்களில் (ப.பத்து, பா.42, பட்டினப்., அ.19) போன்றவற்றில் காணப்படுகிறது. மருத்துவ மகத்துவம் கொண்ட இஞ்சியை தினமும் உணவில் சேர்த்து பயன்பெறலாம். இஞ்சிக்கு அஞ்சாதது எதுவுமே இல்லை என்பது சித்த மருத்துவர்களின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. இஞ்சி காய்ந்து சுக்கான பிறகு அதன் பயன்பாடு அதிகம். இஞ்சி, கபம், வாதம், சிலேத்துமம் போக்குகிறது. இஞ்சி ஞாபக சக்தியை அதிகரிக்கும், குடலில் சேரும் கிருமிகளை அழித்து விடும். கல்லீரலை சுத்தப்படுத்துகிறது. மலச்சிக்கல், வயிற்று வலி ஏற்பட்டால் இஞ்சிச் சாறில் உப்பு சிறிதளவு கலந்து பருக வேண்டும்.

4.5.4 நெல்லி

நெல்லி பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் (புறம்., பா.91, சிறு.படை., அ.99-103) காணப்படுகிறது. நெல்லிக்காய் கண்களுக்கு குளிர்ச்சி தரும். செரிமானத்தை தூண்டும், சிறுநீர் பெருக்கும், குடல் வாயுவை அகற்றும், எலும்புருக்கி, வாந்தி போன்றவற்றை குணமாக்கும் நெல்லிக்காய் மரப்பிசின் பல மருந்துகளில் கூட்டுப் பொருளாகச் சேர்கிறது. நெல்லிக்காய் பச்சடி பித்த சமனம் மற்றும் ரசாயனம் என்னும் குணமுடையது. இது முடிவளரச் செய்யும், பித்தத்தை தணிக்கும். மேலும் இதை நெல்லிக்கனி பச்சடி, நெல்லிக்காய் தயிர் பச்சடி செய்து உண்ணலாம்.

4.6 தொகுப்புரை

உடல் ஒம்புதல் என்பது அரிய கலை. எனவே உடலை நல்லமுறையில் பேணிக் காக்க வேண்டியது நமது கடமை. நமது மூதாதையர்கள் நோய் வராமலேயே உணவுமுறைகளை மேற்கொண்டு உடலைப் பாதுகாத்து

வந்தனர். தற்போது இயந்திரமயமான வாழ்க்கையால் உணவுப் பழக்கங்கள் மாறியுள்ளன. கீரைகள், பழங்கள், காய்கறிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல், துரித உணவை விரும்பிச் சாப்பிட்டு நோயை விலை கொடுத்து வாங்குகிறோம். நமது முன்னோர்கள் உடலுக்கு நன்மை தரும் உணவுப் பொருட்களை தேர்வு செய்து பயன்படுத்தி வந்துள்ளது புலனாகிறது.

கீரைகளைப் பச்சையாகவோ, பக்குவப்படுத்தியோ உண்டு வந்தால் ஒரு மனிதன் எல்லா வகையான சத்துக்களையும் பெற்று உடல் நலத்தோடு உயிர் வாழ முடியும். பசுமையான இலைகளைத் தின்பது கைம்மை நோன்பு நோற்பவர் மேற்கொள்ளும் பழக்கம் என்பதைப் புறநானூறு தெளிவுபடுத்துகிறது. சில சாதாரணக் கீரைகள் இறைச்சி, மீன், முட்டை போன்றவற்றைவிட சத்தில் உயர்வாகத் திகழ்கின்றன. கீரைகள் சத்தான உணவாக மட்டுமல்லமால் அருமருந்தாகவும் திகழ்கின்றன. சில வகை நோய்களைக் கீரைகளை உண்டே குணப்படுத்திக் கொள்ளமுடியும். அன்றாட உணவில் கீரைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் மக்களே நீண்ட ஆயுளைப் பெறமுடியும். சித்த மருத்துவத்தின் அடிப்படையே பச்சிலைகள் தான். அவைகள் மருத்தாகப் பயன்பட்டால் மூலிகை என்றும் உணவாகப் பயன்பட்டால் அவைகளைக் கீரைகள் என்றும் கூறுகிறோம்.

சித்தர்கள் ஒவ்வொரு கீரை வகைகளிலும் அமைந்துள்ள சத்துப் பொருட்கள் பற்றி மிகத் தெளிந்த ஞானம் உள்ளவர்களாக விளங்கியது தெளிவாகிறது. கீரை வகைகளில் கீரைக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாகக் கூறப்படும் கீரைகள் பல ஆயிரக்கணக்கில் இருக்கின்றன. கீரைகளில் குத்துச்செடி, செடி, கொடி, இலை, கிழங்கு, மரம் என்று பலவகை கீரைகள் உள்ளன. எனவே வெற்றிலையும் ஒரு வகை கீரை என்பது புலனாகிறது.

வெற்றிலை, பாக்கு பயன்படுத்தும் பழக்கம் பண்டைத் தமிழ் மக்களிடம் இருந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது. மேலும் ஐம்பெரும்பாப்பியங்களுள் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி வெற்றிலையோடு பாக்கும் சேர்த்து கோவலனுக்குக் கொடுத்ததாகப் பாடப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இந்த வெற்றிலை பாக்குப் பழக்கம் சங்க காலத்திலேயே இருந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

நரம்பு சார்ந்த வாதம் போன்ற நோய்களுக்கும், சுகப்பிரசவம் நடப்பதற்கும் முடக்கத்தான் கீரை இலையைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். அகத்திக் கீரையில் 62 வகையான சத்துக்கள் இருக்கிறது என்று சித்தர்களும், மருத்துவநூல்களும் கூறுவதன் மூலம் அகத்திக் கீரை பல்வேறு நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்பட்டிருந்தது என்பது தெரியவருகிறது.

கொடிப்பசலைக்கீரைக்கு நோய்த் தடுப்பாற்றல் அதிகம் உண்டு சங்க இலக்கியங்கள் இதனை வயலைக்கீரை என்று குறிப்பிடுகின்றன. ஐங்குறுநாறு இதனை 'மனைநடுவயலை' என்கிறது. இதன் மூலம் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நோய் தடுப்பு முறைகளைக் கையாண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது.

வாசனைப் பொருட்களில் முதலிடம் வகிப்பது மிளகு. இதனைக் கருப்புத் தங்கம் என்று அழைத்தனர். யவனர்கள் மிளகுக்கு ஈடாக நீலக்கல், முத்து, தங்கம் முதலிய பொருட்களைக் கொடுத்தனர். சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு மற்றும் பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை போன்றவற்றில் மிளகு பற்றிய செய்திகள் ஏராளமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால்

சங்ககால மக்களின் உணவியல் முறையில் மிளகு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

மஞ்சள் நம் வாழ்வில் பின்னிப்பிணைந்த ஒன்றாகும். பலவிதமான சரும நோய்களுக்கும் மஞ்சள் முதன்மையான பொருளாகச் சேர்க்கப்படுகிறது. முக்கனிகளில் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றது மாங்கனி. மாங்கொட்டையை உடைத்து அதன் உள் இருக்கும் பருப்பை தீயில் சுட்டுச் சாப்பிட சிறுநீர்ப்பையிலுள்ள கற்கள் கரைந்து விடும். எனவே பழங்கால மக்கள் சிறுநீரகம் சம்மந்தமான நோய்களுக்கு மாம்பழம் மற்றும் அதன் கொட்டைகளைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். பலாப் பழத்தில் நமது உடலுக்குத் தேவையான வைட்டமின் 'ஏ'யும் சுண்ணாம்புச் சத்தும் அதிக அளவில் உள்ளன. இது இருமல், ஆஸ்துமா, மூச்சு சம்மந்தமான நோய்களை தீர்க்க வல்லது. தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடு இணைந்து விட்ட வாழை குடல் சம்பந்தமான நோய்களுக்குச் சிறந்த மருந்தாகக் கருதப்படுகிறது. இது உயர் இரத்த அழுத்தம், இதயக் கோளாறு, மூட்டுவலி போன்றவற்றையும் தீர்க்க வல்லது என்பதைச் சித்தர் பாடல்கள் தெளிவுப்படுத்துகின்றன.

மாதுளைப் பழம் சாப்பிடுவதால் உடல் ஆரோக்கியம் பெறுவதுடன் அதன் தோலிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் பொருள் சாயம், கண்மை போன்றவை தயாரிக்கப் பயன்படுகிறது. இதன் பழத்திலிருந்து 'ஒயின்' எடுக்கப்படுகிறது.

சிறந்த சத்துக்களைத் தன்னகத்தேக் கொண்டு உடல் வளர்ச்சிக்கும் ஆரோக்கியத்திற்கும் துணைபுரிவது காய்கறிகள். சமையலறை வி.ஐ.பி. என்று அழைக்கப்படும் வெங்காயத்தை எகிப்தியர்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். இஞ்சிக்கு அஞ்சாதது எதுவும் இல்லை என்பது

சித்த மருத்துவர்களின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாக இருந்துள்ளது. குடலில் சேரும் கிருமிகளை அழிக்கவும், கல்லீரலை சுத்தப்படுத்தவும் இஞ்சியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். நெல்லிக்கனி சிறந்த மருத்துவக் குணம் கொண்டது. நெல்லிக்காய் மரத்தின் பிசின் பல்வேறு மருந்துகளின் கூட்டுப் பொருளாக பயன்படுவதோடு எலும்புருக்கி நோயையும் குணமாக்குகிறது.

இவ்வாறாக நமது முன்னோர்கள் உடலுக்கு நன்மை தரும் உணவுப் பொருட்களைத் தேர்வு செய்து பயன்படுத்தி வந்துள்ளது புலனாகிறது. மேலும் பண்டைய தமிழ் மக்கள் கீரைகள், பழங்கள், காய்கறி ஆகியவற்றின் தன்மைகளையும் அவற்றை உண்டால் உடலுக்கு ஏற்படும் நன்மைகளையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தனர் என்பதோடு அவற்றை உண்ணும் முறைகளை நன்கு அறிந்து, அவைகளை உண்டு ஆரோக்கிய வாழ்வு வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

இயல் குறிப்புகள்

1. ஏ.ற்றி. அரசு, 'உணவு தான் மருந்து', ப.2.
2. இரத்தின சண்முகம், 'உடல் ஆரோக்கியத்தை காக்கும் கீரைகள்', ப.5.
3. மேலது, ப.5.
4. மேலது, ப.6.
5. மேலது, ப.7.
6. மேலது, ப.18.
7. மேலது, ப.19.
8. சிலப்பதிகாரம், பா.16, அடி. 55.
9. மணிமேகலை, பா.28, வரி.243.
10. நாலாயிரந்திவ்ய பிரபந்தம், பா.6, 7.
11. பாரதியார் பாடல்கள்.
12. ஈசாத்திமங்கலம் முருகேசன், 'நோய்களைப் போக்கும் பழங்களின் மகத்துவம்', ப.8.
13. மேலது, ப.16.
14. மேலது, ப.23.
15. சா. அனந்தகுமார், 'பழங்கள், காய்கறிகள், கீரைகள் இவற்றின் தோற்றம், பல்வேறு மொழிப்பெயர்கள், மருத்துவப் பயன்கள், ப.15.
16. மேலது, ப.39.
17. மேலது, ப.108.

இயல் ஐந்து

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள்

காட்டும் மூலிகைகளின்

வாழ்வியல் பயன்கள்

- 5.0 முன்னுரை
- 5.1 அறுகம்புல் - அறுகை
- 5.2 அனிச்சம் - நாகமல்லி
- 5.3 அவரை
- 5.4 அலரி - கணவிரம்
- 5.5 அல்லி - ஆம்பல்
- 5.6 அரசமரம்
- 5.7 அதிரல் - காட்டு மல்லிகை
- 5.8 அத்தி
- 5.9 அசோகு
- 5.10 அகில் - அகரு
- 5.11 அகத்தி
- 5.12 ஆவிரை - ஆவாரை
- 5.13 ஆல் - ஆல மரம்
- 5.14 ஆரம் - சந்தனம்
- 5.15 ஆம்பி - காளான்
- 5.16 ஆர் - ஆத்தி - கொன்றை
- 5.17 இலவம்
- 5.18 இலஞ்சி - மகிழ்மரம்
- 5.19 இல்லம் - தேற்றா
- 5.20 இருப்பை - இலுப்பை
- 5.21 இரத்தி - இலந்தை

- 5.22 இத்தி - இச்சி
- 5.23 இஞ்சி
- 5.24 ஈந்துமரம் - ஈச்ச மரம்
- 5.25 ஈங்கை - இண்டு
- 5.26 உள்ளி
- 5.27 உழுந்து
- 5.28 உழிஞை - முடக்கற்றான்
- 5.29 உந்தூழ் - மூங்கில்
- 5.30 எள் - எண்
- 5.31 எருவை - கோரை
- 5.32 எருக்கு - எருக்கன்
- 5.33 ஏனல் - தினை
- 5.34 ஐவனம் - நெல்
- 5.35 ஐயவி - சிறுவெண் கடுகு
- 5.36 கடுமரம் - கடுக்காய்
- 5.37 கடலை - சூரம்
- 5.38 கண்ணி - குன்றி
- 5.39 கழுகு
- 5.40 கரந்தை
- 5.41 கரும்பு
- 5.42 கருவிளை - காக்கணம்
- 5.43 கழல் - கழற்சிக்கொடி

- 5.44 காவி - குவளை
- 5.45 காரை
- 5.46 காயா
- 5.47 கறிவேப்பிலை
- 5.48 கறி - மிளகு
- 5.49 களாச்செடி
- 5.50 கள்ளி
- 5.51 குறிஞ்சி
- 5.52 குல்லை - கஞ்சம்குல்லை
- 5.53 குருக்கத்தி - குருகு
- 5.54 குரீஇப்பூளை - சிறுபூளை
- 5.55 குமிழம்
- 5.56 குப்பைக் கீரை - குப்பை வேளை
- 5.57 குடசம் - வெட்பாலை
- 5.58 கூவிளம் - வில்வம்
- 5.59 கூவைச் செடி
- 5.60 கைதை - தாழை
- 5.61 கொக்கு - மாமரம்
- 5.62 கொள்ளு - தானியம்
- 5.63 கொன்றை
- 5.64 சண்பகம்
- 5.65 சிறுமாரோடம் - செங்கருங்காலி

- 5.66 சுரபுன்னை - வழை
- 5.67 சுரைக்கொடி
- 5.68 செங்கொடு வேரி
- 5.69 சேம்பு
- 5.70 தருப்பை
- 5.71 தணக்கம் - நுணா மரம்
- 5.72 தாளி - கூந்தல் பனை
- 5.73 தாமரை
- 5.74 தில்லை
- 5.75 துழாய் - துளசி
- 5.76 தும்பை
- 5.77 தெங்கு
- 5.78 தேக்கு
- 5.79 நந்தி - நந்தியாவட்டம்
- 5.80 நள்ளிருள் நாறி - இருவாட்சி
- 5.81 நாணல்
- 5.82 நார்த்தை
- 5.83 நாகம் - நாகமரம்
- 5.84 நாவல்
- 5.85 நொச்சி
- 5.86 நெல்லி
- 5.87 நெருஞ்சி

- 5.88 நெய்தல்
- 5.89 பனை - பெண்ணை
- 5.90 பசும்பிடி - பச்சிலை
- 5.91 பருத்தி
- 5.92 பலாசம் - புரசமரம்
- 5.93 பலவு - பலாமரம்
- 5.94 பயிறு - பாசிப்பயிறு
- 5.95 பாதிரி
- 5.96 பாகல்
- 5.97 பிரம்பு
- 5.98 பிரண்டை
- 5.99 பீரம் - பீர்க்கு
- 5.100 புன்னை
- 5.101 புன்கு - புங்கம்
- 5.102 புளி
- 5.103 மல்லிகை
- 5.104 மருதம்
- 5.105 மஞ்சள்
- 5.106 முள்ளி - நீர்முள்ளி
- 5.107 முல்லை
- 5.108 முருங்கை
- 5.109 முஞ்சை - முன்னை

- 5.110 மாதூளம்
- 5.111 வன்னி
- 5.112 வள்ளி - சர்க்கரை வள்ளி
- 5.113 வரகு - கேழ்வரகு
- 5.114 வானி
- 5.115 வாழை
- 5.116 வாகை - உழிஞ்சல்
- 5.117 விளா
- 5.118 வெட்சி
- 5.119 வெள்ளரிக்காய்
- 5.120 வெற்றிலை
- 5.121 வெள்ளோத்திரம்
- 5.122 வேங்கை மரம்
- 5.123 வேம்பு
- 5.124 தொகுப்புரை

5.0 முன்னுரை

தமிழர்களின் இயற்கை வாழ்வோடு தாவரங்களும் ஒன்றி விட்டன. இதை “நல் மரம் துவன்றிய நாடு” (ப.பத்து, பா.85) என்று சங்கப் பாடல் விளக்குகிறது. இவ்வாறு தாவரங்களோடு இணைந்து வாழ்ந்த தமிழர் அவற்றின் மருத்துவக் குணங்களையும் நன்கு அறிந்திருந்தனர். சங்ககாலப் புலவர்களில் பெரும்பாலானோர் தேர்ச்சி பெற்ற மருத்துவர்களாக விளங்கினர் என்பதை அவர்களின் பெயர்களில் இருந்தே அறியலாம். உதாரணமாகக் கடுகு பெருந்தேவனார், காபட்டனார், வெள்ளருக்கிலையார், காரியாசான், முக்கல் ஆசான், மதுரைக்காளாசான், சல்லியக்குமரன், மருத்துவன் தாமோதரனார், மருத்துவர் நல்லச்சுதனார் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் உடலைப் பற்றியும் அதன் கூறுகள் பற்றியும் தெரிந்திருந்தனர். சங்க கால மக்களின் மூலிகை அறிவு, உணவு சேகரிக்கும் பழக்கத்திலிருந்து வந்ததாகும். சங்க இலக்கியங்களில் மருத்துவர்களைக் குறிக்கும் சொற்கள் அவர்களின் இயல்பு, மருத்துவநியதி, மருத்துவத் தொழிலின் மேன்மை இவற்றைப் புலப்படுத்துவதாக உள்ளன. மருத்துவர்கள் “அறவோன்” (நற். 136), “இன்உயிர் போத்தரும் மருத்துவர்” (கலி.137), “களைநர்” (கலி.158), “மருந்து உரை இருவரும்” (பரி., பா.8) என்று பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.

கபிலர் தம்முடைய குறிஞ்சிப்பாட்டில் 99 வகையான பூக்களைப் பட்டியலிடுகிறார். இது மரம் செடி கொடிகளில் அவருக்குள்ள பரந்து விரிந்த அறிவைப் புலப்படுத்துகிறது. தமிழிலக்கியத்தை நோக்கும் பொழுது நோய் பற்றியும், நோய்களை அகற்றும் மருந்துகள் பற்றியும் நிறைய குறிப்புகள் உள்ளன. ‘மருந்து’ எனும் சொல் நோயைத் தீர்ப்பது என்ற கருத்திலேயே (குறுந்., பா.68, 71) வருகின்றது.

மருந்து பற்றிய குறிப்பைவிட முக்கியமானதாக உள்ளது
நற்றிணையில் வரும் வைத்தியன் பற்றிய பாடலாகும்.

“திருந்து கோல் எல்வளை வேண்டியான் எழவும்

அரும்பிணி உறுநர்க்கு, வேட்டது கொடா அது,

மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்து அறவோன் போல

என்னை - வாழிய, பலவே ! - பன்னிய

மலைகெழு நாடனொடு நம்மிடைச் சிறிய

தலைப்பிரிவு உண்மை அறிவான் போல,

நீப்ப நீங்காது வரின் வரை அமைந்து,

தோள் பழி மறைக்கும் உதவிப்

போக்கு இல்பொலந் தொடி செறிஇ - யோனே!” (நற்., பா.136)

சிறுமரக்காம்பாலான வளையல் வேண்டுமென அழுத தன்னை ஆற
அமரவைத்து பொலந்தொடியை (பொன்னாலாகிய வளையலை) தந்த தன்
தலைவனைப் பற்றி, தோழிக்குப் பெருமிதத்துடன் கூறுவதாக அமைந்த
இப்பாடல் அக்காலத்தைய நோய் சிகிச்சை முறையைப் பற்றிய அற்புதமான
குறிப்பைக் கூறுகிறது.

“அரும்பணி உறுநர்க்கு வேட்டது கொடாஅது

மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்து அறவோன் போல”

இது மருந்தினை அறவோன் ஆய்ந்து கொடுத்தான் என்பதை விளக்கும்
குறிப்பாகும்.

‘நோய்’ எனும் சொல் குறுந்தொகை (13, 28), நற்றிணை (34, 56,
64), அகநானூறு (13, 39) ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறது. ‘பிணி’ எனும்
சொல் குறுந்தொகை 136வது பாடலில் வருகின்றது. மனித வாழ்வியலை

நெறிப்படுத்துவது இலக்கியங்கள் அவ்விலக்கியங்கள் மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பினை வெளிப்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளன. தாவரங்கள் மனிதர்களின் வாழ்வோடு ஒன்றிப் பிணைந்துவிட்ட ஒன்றாகவே கருதப்படுவதால், “மருந்தாகித் தப்பா மரத்தற்றால்” என்கிறார் வள்ளுவர். சங்க இலக்கியங்களாகிய எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டு நூல்களில் தாவரங்கள் பற்றிய ஏராளமான செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் 189 தாவரங்களில் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் 123 தாவரங்கள் மருத்துவகுணம் வாய்ந்தவையாக அறியப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் மருத்துவ குணங்களும், அவற்றின் பயன்களும் குறித்து இவ்வியல் ஆய்வு செய்கிறது.

5.1 அறுகம்புல் - அறுகை

அறுகு, பதம், மூதண்டம், தூர்வை, மேகாரி எனும் வேறுபெயர்களையும் கொண்டது. அறுகம்புல் குறுகலான நீண்ட இலைகளையுடையது. நேராய் வளரும் தன்மை கொண்டது. இது வயல் வரப்புகளிலும், நீர்ப்பாங்கான இடங்களிலும் வளரும் புல்வகைத் தாவரமாகும்.

அறுகம்புல்லை இடித்துப் பிழிந்த சாற்றைக் கண்ணுக்குப் பிழிய கண்ணோயும், கண் புகைச்சலும், மூக்கில் பிழிய மூக்கிலிருந்து பாயும் குருதியும், காயம் பட்ட இடத்தில் பூச அதிலிருந்து வடியும் குருதியும் நிற்கும். புண்களின் மீது தடவ புண் ஆறி வரும். அறுகம்புல் உடலின் வெப்பத்தைத் தணித்து வறட்சியை நீக்கி விடும். இதனை ஊறவைத்துக் கசாயம் செய்து பாலுடன் சேர்த்து உட்கொண்டால் இரத்தமூலம், நீரடைப்பு, நீர்த்தாரை, எரிச்சல் நீங்கும்.

5.2 அனிச்சம் - நாகமல்லி

சங்க இலக்கியங்களிலும், திருக்குறள் போன்ற நீதி நூல்களிலும் அனிச்ச மலரைப் பற்றிய குறிப்புகள் பல காணப்படுகின்றன. சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி “அனிச்சத்தினை நாகமல்லி, நாகமல்லிகை”¹ என்று கூறுகின்றது. நாகமல்லி, அதிசாரம், குஷ்டம், குரல், தும்மல், சுவாசகாசம், சூடு, தேள்விஷம், நீரிழிவு, புகைச்சல், விந்து நஷ்டமும் போம் எனச் சிறந்த வைத்திய மூலிகை அகராதி கூறுகின்றது.

நாகமல்லியின் இலை அல்லது வேரைமென்று தின்றால் பாம்புக்கடி நஞ்சு அகலும். இதன் இலையையும் அல்லி வேரையும் எலுமிச்சைச் சாறு விட்டரைத்துப் பற்றுப் போட சொறி, கரப்பான், அரிப்பு ஆகியவை தீரும். இத்தகைய சிறந்த மருத்துவத் தன்மை கொண்டதாக இத்தாவரம் காணப்படுகின்றது.

5.3 அவரை

அவரை ஒரு கொடிவகைத் தாவரமாகும். இதன் பிஞ்சு உணவுக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இது கொடியாகப் படர்ந்து காணப்படும். இதன் விதைகள், பிஞ்சு, காய், இலை போன்றவை மருத்துவத் தன்மை கொண்டவை. அவரைக்காய், மொச்சைக்கொட்டை, குடைமிளகாய் மூன்றையும் சேர்த்து சமைத்துச் சாப்பிட்டால் ஆண்மை விருத்தி உண்டாகும். அவரைப் பிஞ்சை தண்ணீரில் போட்டுக் கொதிக்க வைத்து 21 நாட்கள் குடித்து வந்தால் அனைத்து விதமான கண்ணோய்களும் நீங்கும். இத்தகைய மருத்துவக்குணம் கொண்ட தாவரமாக அவரை விளங்குகிறது.

5.4 அலரி - கணவிரம்

அலரி சிறு மரவகையைச் சார்ந்தது. இதனைப் 'பெருஞ்செடி' எனவும் வழங்குவார்கள். இதன் வேர், பட்டை, பால் போன்ற அனைத்தும் மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். ஆனால் அவை வாந்தியை உண்டாக்கும். நீர்மலம் போக்கும். புழுக்களைக் கொல்லும். அலரியின் வேர்ப்பட்டையை நல்லெண்ணெயில் காய்ச்சி வடிகட்டி ஆறவைத்துக் காதில் இரண்டு சொட்டுகள் விட்டால் காதில் வடியும் சீழ், காதுவலி, காது இரணம் ஆகியவை நீங்கும். இதன் வேர்ப்பட்டையின் சாற்றால் தாமிரத்தைச் செந்தூரமாக மாற்றுவார்கள்.²

5.5 அல்லி - ஆம்பல்

அல்லி, குளம் குட்டைகளிலும் நீர் நிலைகளிலும் தோன்றி வளரும் தாவரமாகும். அல்லியின் பூ, கொடி, இலை, காய், கிழங்கு போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். அல்லிப் பூவினால் மேகம், நீர்புழையின் புண், நீரிழிவு, நீர்வேட்கை, உட்கூடும் தணியும் என்பதை,

“மேகமறும் புண்ணானும் விட்டேகும் நீரிழிவு

தாகந் தணியும் தழலகலும்”³

என்று பதார்த்த குணசிந்தாமணி கூறுகின்றது.

அல்லியின் கிழங்கு குளிர்ச்சி தரும். பூந்தாது வெப்பமகற்றும், குருதிக்கசிவைத் தடுக்கும். அல்லிக் கிழங்கை உலர்த்திப் பொடி செய்து வைத்துக் கொண்டு 5 கிராம் பாலில் கலந்து காலை, மாலை சாப்பிட்டு வர குடல்புண், வயிற்றுப் போக்கு மூலம் ஆகியவை குணமாகும். கருவுற்றிருக்கும் போது மாதவிலக்குக் கண்டால் இம்மாவை பயன்படுத்தக் குணமாகும்.

5.6 அரசமரம்

அரசமரம் பரந்து விரிந்து கூரிய நுனிப்பகுதி கொண்ட இலைகளையுடைய பெருமரமாகும். அரசமரத்தின் இலை, வேர், பட்டை போன்றவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். அரசமரத்தின் வேர்ப்பட்டை சரும விரணத்தையும், விதை சுக்கிலக் கெடுதியையும், அரசமரத்தின் கொழுந்து தொண்டையை வறட்டுகின்ற தாகத்தையும், மகரந்தம் தேகச்சூட்டையும் நீக்கும் தன்மை கொண்டது.

“சித்த வைத்தியர்கள் அரச இலைக்கொழுந்தின் சாற்றை விட்டுப் பாதாரசத்தைக் கட்டுவார்கள், வெள்ளீயத்தைப் பஸ்பமாக்குவார்கள்”⁴ இதன் பட்டையை இடித்துத் தென்னங்களில் போட்டு, ஒரு வாரம் வெயிலில் வைத்தெடுத்துப் புற்றுநோய் புண்களில் போட புழுக்கள் செத்து புண்குணமாகும். அரச விதைத்தூள் உயிர் அணுக்களைப் பெருக்கி ஆண் மலட்டை நீக்கும். சித்த மருந்துகளான சுந்தரவில் வாதித் தைலம், நீலிப் பெருங்காதித் தைலம், மயிர் மாணிக்கத் தைலம் போன்றவை தயாரிக்க அரசமரத்தின் பாகங்கள் பயன்படுகின்றன.

5.7 அதிரல் - காட்டு மல்லிகை

மல்லிகை நறுமணம் கொண்ட பூப்பூக்கும் தாவரமாகும். காட்டு மல்லிகையைச் சங்க இலக்கியங்கள் ‘அதிரல்’ என்று வழங்குகின்றன. இதன் இலை, வேர், பூ போன்றவை மருத்துவத் தன்மை வாய்ந்தவையாகும். காட்டு மல்லிகை வேரினால் சர்வசுரம், நாவறட்சி, அக்கினி மந்தம், தாகம் ஆகிய நோய்கள் நீங்கும். இதன் நறுமணம் கலவி இன்பத்தைப் பெருக்கும். காட்டுமல்லிகையின் வேர்த் தூளையும், வசம்புத் தூளையும், எலுமிச்சம் பழச்சாறு விட்டு அரைத்துத் தேய்க்க தோலைப் பற்றிய தோல் நோய்கள் தீரும்.

5.8 அத்தி

அத்தி மரத்தின் மேல்பட்டை வெளுத்தும், பிளவுபட்டும் சுரசுரப்பாக இருக்கும். “தென் இந்தியாவில் இதன் பிஞ்சையும், பழங்களையும் சமைத்து உண்பது வழக்கம்”⁵ மருந்துண்ணும் காலங்களில் இதைப் பத்தியப் பொருளாக உண்பதும் உண்டு. இதன் பிஞ்சு, பால், பட்டை போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். அத்தி மரத்தின் பால் வெள்ளை, வாதநோய், சூலை, உடல்வெப்பு, புண் ஆகியவற்றைப் போக்கும். அத்திப்பாலைத் தடவ மூட்டுவலி விரைவில் நீங்கும். அத்திக்காயுடன் சிறுபருப்புச் சேர்த்துச் சமைத்துச் சாப்பிட்டால் குடல்புண் குணமாகும். அத்தி இலை, வில்வ இலை இவை இரண்டையும் சமஅளவு வைத்துப் பொடி செய்து சாப்பிட்டால் நரம்புத் தளர்ச்சி நீங்கும். இவ்வாறு பல நிலைகளில் அத்திமரம் மருத்துவத் தன்மை கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

5.9 அசோகு

செயலை, பிண்டி, அசோகு என்ற மூன்று பெயர்களும் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. அசோகமரம் சமண, பௌத்த சமயங்களோடு தொடர்பு கொண்டது. கௌதமபுத்தர் ஞானம் பெற்றது அசோக மரத்தடியில் தான். இருபத்து நான்காவது தீர்த்தங்கரான வர்த்தமான மகாவீரர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தவம் செய்து ஞானம் பெற்றதால் “பூமலி அசோகின் புனை நிழல் அமர்ந்தோன்” என்று மகாவீரர் சிறப்பிக்கப்படுகின்றார். அசோக மரத்தின் பட்டை, பூ ஆகியவை மருத்துவப் பயன் கொண்டவை அசோக மரத்தில் இருந்து எடுக்கும் மருந்துகள் சதை, நரம்பு ஆகியவற்றின் வீக்கம் அகற்றியாகவும், கருப்பைக் குற்றங்களை நீக்கும் மருந்தாகவும் செயல்படுகிறது.

அசோக மரப்பட்டை மற்றும் பூவில் இருந்து ‘அசோகரிஷ்டம்’, ‘அசோக கிருதம்’ போன்ற மருந்துகள் தயாரிக்கப்படுகின்றன. “அசோக மரப்பட்டை, மாதுளம் பழத்தோடு, மாதுள வேர்ப்பட்டை இவை மூன்றையும் சமமாக எடுத்து உலர்த்தி தூள் செய்து தினமும் இரண்டு வேளை ஒரு சிட்டிகை வாயிலிட்டு வெந்நீர் குடித்துவர எல்லாவிதமான கருப்பைக் கோளாறும் நீங்கும்.”⁶ அசோக மரப்பட்டை, மருதம் பட்டை இரண்டையும் சமஅளவு எடுத்துப் பொடியாக்கித் தினமும் சாப்பிட்டு வந்தால் நீரழிவு, இதயநோய்கள் குணமாகும். அசோக மரப்பூக்களை உலர்த்திப் பொடி செய்து சாப்பிட்டால் சர்க்கரை நோய் கட்டுப்படும். அசோக மரப்பட்டை, சீரகம் இவை இரண்டையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து பொடி செய்து, தினமும் இரண்டு கிராம் அளவு சாப்பிட்டால் இரத்த அழுத்தம் சீராகும். ஆவராதி லேகியம் என்னும் சித்த மருந்து தயாரிக்க அசோக மரத்தின் பூ பயன்படுகின்றது. இது போன்ற மருத்துவத் தன்மை கொண்ட மரமாக அசோக மரம் காணப்படுகின்றது.

5.10 அகில் - அகரு

சந்தனத்தோடு இணைத்துப் பேசப்படும் அகில் மரம், மலைப் பகுதிகளில் செழித்து வளரும் தன்மை கொண்டதாகும். குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் இதனைக் காழ்வை என்று அழைக்கிறார். இம்மரத்தின் கட்டை, பிசின் போன்றவை மருத்துவத்தன்மை வாய்ந்தவையாகும். அகில் கட்டையினால் மூக்கடைப்பு, தலைக்குத்து, ஒற்றைத் தலைவலி, வாதம், சுரம், வாந்தி, அயர்வு ஆகியவை நீங்கும். அகில் கட்டையை நீர்விட்டுச் சந்தனம் போல் அரைத்து உடலில் பூசிவர தளர்ந்த உடல் இறுகும். இதன் புகை மணத்தால் உடல் வெப்பம் நீங்கும்.

அகில் கட்டையைப் பொடி செய்து அதை நெருப்பில் தூவினால் புகை வரும். அந்தப் புகையை முகர்ந்தால் வாந்தி நிற்கும் உடல் அசதியும் தீரும். அகில், தன்வந்தி குடிநீர், தன்வந்திரத் தைலம், நளவில்லாதி எண்ணெய், ஆயில்யப் பட்டைத் தைலம், தூதுவளை கிருதம், இராசனாதிப்பொடி, மகாஏலாதிக் குளிகை போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கும் மூலப்பொருள்களில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இது போன்ற மருத்துவப் பண்பும், நறுமணத் தன்மையும் அகில் மரத்திற்கு உண்டு.

5.11 அகத்தி

சங்க இலக்கியங்களில் 'புகழாவாகை' என அழைக்கப்படும் அகத்தி இந்தியாவில் ஏராளமாகப் பயிரடக் கூடிய தாவர வகைகளுள் ஒன்று. அகத்தியில் உள்ள இலை, பூ, பட்டை, வேர் ஆகிய பாகங்கள் அனைத்தும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். அகத்தியின் இலை உடலைக் குளிர்ச்சியடையச் செய்யும், மலமிளக்கும், புழுக்களைக் கொல்லும். அகத்திப் பூவின் சாற்றைக் கண்ணில் வடிகட்டிப் பிழிந்து விடும் போது கண்ணோய் நீங்கும். "அகத்தி வேர்ப்பட்டை, ஊமத்தன் வேர் இவ்விரண்டையும் ஓர் அளவாக எடுத்து அரைத்து வாத வீக்கத்திற்கும், வாயுக்கும் கொடுத்தால் குணமாகும்."⁷ அகத்திக் கீரைச் சாறு மற்றும் அகத்திப்பூ சாறு இரண்டிலும் தேன் கலந்து குடித்தால் தொடர் தும்மல் நிற்கும்.

5.12 ஆவிரை - ஆவாரை

ஆவிரை, ஆவாரை என மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறும் ஆவாரம், மஞ்சள் நிறப் பூக்களைக் கொண்ட குறுஞ்செடியாகும். இதன் அனைத்துப்

பகுதிகளும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவை. இதன் மருத்துவச் சிறப்பை உணர்ந்த நம் முன்னோர்கள் “ஆவாரைப் பூத்திருக்க சாவாரைக் கண்டதுண்டோ” எனக் கூறியுள்ளார்கள். ஆவாரைச் செடியிலிருந்து “ஆவாரை மஞ்சகச் சூரணம், இடி ஆவாரை லேகியம்”⁸ போன்றவை தயாரிக்கப்படுகின்றன. இவை மேக நோய், நீரிழிவு முதலிய பிணிகளைப் போக்கும். ஆவாரைத் தைலம், தோல் வெடிப்பு, உடல் வறட்சி, உடல் எரிச்சல் ஆகியவற்றைக் குணமாக்கும். ஆவாரம்பூ, பொடி, கடலைமாவு இரண்டையும் சேர்த்து உடலில் பூசிக் குளித்தால் உடல் பொன்னிறமாகும். ஆவாரம்பூ, நாவல் கொட்டை, சிறு குறிஞ்சான் மூன்றையும் சமஅளவு எடுத்துப் பொடிச் செய்து தினமும் சாப்பிட்டால் சர்க்கரை நோய் நீங்கும். ஆவராதி லேகியம், ஸ்னானப் பொடி போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க ஆவாரை மூலப்பொருளாகப் பயன்படுகின்றது.

5.13 ஆல் - ஆல மரம்

அன்னபம், கான் மரம் என்று மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறும் ஆலமரம், மரவகைகளில் விழுதுகள் விட்டு படர்ந்து வளரும் ஒரு பெருமரமாகும். சித்த மருத்துவத்தில் இம்மரத்தின் பயன்பாடு சிறந்ததாகும். ஆலமரத்தின் பால், விதை, இலை, விழுது, வேர் ஆகியவை மருத்துவக்குணம் கொண்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆலமரத்தின் விழுது பல்லினைப் பலப்படுத்தும் தன்மை கொண்டது. அதன் பால் மேகம் சம்மந்தமான வியாதிகளை நீக்கும் குணம் கொண்டது. “ஆலம் விழுதை எருமைத் தயிர் விட்டு அரைத்து ஒரு பலம் எடுத்து எலுமிச்சைப் பழ ரசம் ஒரு பலத்தில் கலந்து கொடுத்தால் வயிற்றுக் கடுப்பு தீரும்”, “ஆலமரப்பட்டை, வேர்ப்பட்டை மொக்கு, கொழுந்து, பழம் விழுது இவற்றை வகைக்கு 40 கிராம் 2 லிட்டர் நீரில் சிதைத்துப் போட்டு அரைலிட்டராக வற்றக்

காச்சி, காலை மாலை குடித்தால் மேக எரிச்சல், மேகப்புண், மேக ஒழுக்கு தீரும்.”⁹ ஆலமரத்தின் பாகங்கள் சரமாரித் தைலம், வசவு எண்ணெய், கூந்தல் தைலம், மயிர் மாணிக்கத் தைலம், கருவேலம் பட்டைத் தைலம் நீலப் பெருங்காதித் தைலம் போன்ற சித்த மருத்துவத் தைலங்கள் தயாரிக்க மூலப் பொருளாக விளங்குகின்றன.

5.14 ஆரம் - சந்தனம்

நறுமணமும், மருத்துவக்குணமும் கொண்டது. ஆரம் எனப்படும் சந்தனமாகும். சந்தன மரத்தில் சிவப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை என மூன்று வகை உண்டு. இவற்றில் “சிவப்பு மருந்துகளுக்கு உத்தமம், மஞ்சள் மத்திமம், வெள்ளை அதமம்”¹⁰ எனப் பதார்த்த குணவிளக்கம் கூறுகின்றது. “சந்தன மரத்து வேரின் பட்டையை பாலில் அரைத்துக் காச்சி உண்டு வந்தால் மேகம் - பிரமியம் தீரும். தேகத்தில் அழகு உண்டாகும்.”¹¹ சந்தனமரக் கட்டையை எலுமிச்சம் பழச்சாற்றுடன் அரைத்துத் தடவ முகப்பரு, படர்தாமரை, வெண்குட்டம் தீரும்.

சந்தனம் கருப்பு விஷ்ணுச் சக்கர மாத்திரை, கோரோசனை மாத்திரை, மகா ஏலாதிக் குளிகை, ஆயில்யப்பட்டைத் தைலம், கருவேலம் பட்டைத் தைலம், ஈஸ்வர மூலித்தைலம், சந்தனாதி எண்ணெய், நன்னாரி எண்ணெய், வில்வாதி எண்ணெய், விருது லேகியம், பரங்கிப்பட்டை லேகியம், சிட்டுக்குருவி லேகியம், நெல்லிக்காய் லேகியம், திராட்சாதிக் குடிநீர், தன்வந்திரக் குடிநீர், குறிஞ்சிக் குடிநீர், நிலவேம்புக் குடிநீர் போன்ற சித்த மருந்துகளில் சேரும் மூலப் பொருட்களில் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது.

5.15 ஆம்பி - காளான்

ஆம்பி எனப்படும் காளான், பூஞ்சை எனப்படும் தாவர வகையைச் சார்ந்தது. நாய்க்குடைக்காளான், கருப்புக்காளான் என களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது. இவற்றில் நாய்க்குடைக்காளான் புரதச்சத்து மிக்கது. விஷசுரம், அம்மை, காலரா போன்றவற்றிற்கு தடுப்பு மருந்துகள் இதிலிருந்து உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. மேலும், வாய்ப்புண், குடல் புண், ஆசனப்புண் போன்றவற்றினை நீக்கும் என மூலிகைக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகின்றது. நாய்க்குடைக் காளான்கள் தற்போது செயற்கையாக வளர்க்கப்பட்டு உணவுக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

5.16 ஆர் - ஆத்தி - கொன்றை

ஆர் எனவும் ஆத்தி எனவும் வழங்கப்படும் மரத்தினைக் 'கொன்றை' என்று சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி கூறுகின்றது. ஆத்தி என்பதற்கு திருவாத்தி எனச் சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி கூறுகின்றது. சங்க இலக்கியங்கள் கொன்றையின் வகையான மந்தாரக் கொன்றையைப் பற்றிக் கூறியுள்ளன. கொன்றை மலர் மருத்துவக் குணம் கொண்டது.

கொன்றைப் பூவை கஷாயமிட்டுக் குடித்தால் நீரிழிவு, வயிற்றுக் கோளாறு போன்றவை நீங்கும். இதன் வேரைக் கஷாயமிட்டுக் குடித்தால் சுரம், சூலை போன்ற வியாதிகள் நீங்கும்.

5.17 இலவம்

இலவ மரம் உயர்ந்து படர்ந்து வளரும் தன்மை கொண்டது. இதன் முற்றிய காயில் இருந்து பஞ்சு எடுக்கப்படுகின்றது. இதன் இலை, பூ, விதை,

பட்டை, வேர் போன்றவை மருத்துவத்தன்மை கொண்டவையாகும். நீர்க்கடுப்பு, நீரழிவு, பெரும்பாடு, மேகம் நீங்கும்¹² எனப் பதார்த்த குண சிந்தாமணி கூறுகின்றது. இலவம் பட்டையை அரைத்து 50 கிராம் புளித்த மோரில் கலக்கிக் கொடுத்தால் நாட்பட்ட வயிற்று நோய்கள் குணமாகும்.¹³ இலவம் இலையைக் கஷாயம் வைத்துக் குடித்தால் பித்தம், பைத்தியம் இவற்றைப் போக்கிவிடும். கருப்பையைச் சுத்தம் செய்து கருத்தரிக்கச் செய்யும். பஞ்சபர்ணாதிச் சூரணம் இலவ மரத்தின் பிசினில் இருந்து தயாரிக்கப்படுகின்றது.

5.18 இலஞ்சி - மகிழமரம்

சங்க இலக்கியங்கள் இலஞ்சி என வழங்கும் மகிழமரம். அடர்ந்த இலைகளையும், நறுமணத்தையும், வெள்ளை நிறத்தையுடைய மலர்களையும், மஞ்சள் நிறக் கனிகளையும் கொண்டது. இம்மரத்தின் இலை, பூ, காய், விதை, பட்டை போன்றவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். மகிழம் பூ, தாது வெப்பத்தை நீக்கும், காமம் பெருக்கும், விதை குளிர்ச்சியூட்டும், தாது பலத்தினைக் கொடுக்கும். மகிழம் பூவினால் தேக வெப்பமும், புணர்ச்சியில் இச்சையும் உண்டாகும். மகிழம் பட்டையைக் கொதிக்க வைத்துக் குடிநீராக்கி வாய்க் கொப்பளிக்க வாய்ப்புண் ஆறும்.

5.19 இல்லம் - தேற்றா

இல்லம் என்பது தேற்றா மரம்¹⁴ எனச் சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி கூறுகின்றது. இது பளபளப்பான சற்று நீண்ட கரும்பச்சை இலையினையும் உருண்டையான விதையினையும் கொண்ட சிறிய மரமாகும். இதன் விதை கலங்கிய நீரை தெளிவிக்கும் தன்மை கொண்டது. மேலும் இதன்

விதை உடலைத் தேற்றும் தன்மை கொண்டதால், தேற்றான் கொட்டை என்கிறார்கள். இதன் பழம், விதை ஆகியவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும்.

தேற்றான் பழம் வாதம், இருமல், இரைப்பு, மலக்கட்டு, திரிதோஷம் போன்றவற்றினை நீக்கும் தன்மை கொண்டது. தேற்றான் கொட்டை உள் புண், வெட்டை, அகக்கடுப்பு, அனல், கண்ணெரிவு போன்றவற்றைப் போக்கும். தேற்றான் கொட்டையை அரைத்து மோரில் கலந்து கொடுத்தால் நாள்பட்ட பேதி, நீரெரிச்சல், நீர்க்கடுப்பு, வெள்ளை, மதுமேகம் போன்றவை நீங்கும். தேற்றான் கொட்டை லேகியம். தேற்றான் விதைக் கஷாயம், மேக ஏலாதிக் கஷாயம், உடும்பு லேகியம், சின்னப்பாவுக் கஷாயம், நீர் பாண்டு கஷாயம், ஆவராத் லேகியம், எள்ளுக் குழம்பு, அமர மாத்திரை போன்ற சித்த மருந்துகளின் மூலப் பொருட்களில் ஒன்றாகத் தேற்றான் விளங்குகின்றது.

5.20 இருப்பை - இலுப்பை

வெள்ளைநிற மலர்களையும், முட்டை வடிவச் சதைக் கனியையும் கொண்டது இலுப்பை மரம். இதன் இலை, பூ, காய், பழம், விதை போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். துவர்ப்பாகிய இலுப்பை வேரினால் விரணம், புரை, வயிற்றுக் கடுப்பு, அதிமூத்திரம், வாத சூலை, விந்து நஷ்டம், தாகம், தேக அயர்வு போன்றவை நீங்கும்.

இலுப்பை நெய்யால் கரப்பான், கடிவிஷம், சிரங்கு, இடுப்புவலி போன்றவை நீங்கும். இலுப்பை இலையைத் தாய்ப்பால் கொடுக்கும் பெண்களின் மார்பகத்தில் வைத்துக் கட்டினால் தாய்ப்பால் மிகுதியாகச் சுரக்கும். அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம், திராட்சாதிக் குடிநீர், குறிஞ்சிக் குடிநீர், கருப்பு

விஷ்ணுச் சக்கரம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க இலுப்பை பயன்படுகின்றது.

5.21 இரத்தி - இலந்தை

இரத்தி எனப்படும் இலந்தை மரம், வளைந்த கூர்மையான முட்களுடன் முட்டை வடிவ இலையுடன் காணப்படும். இச்சிறு மரத்தின் இலை, பட்டை, வேர், பழம் போன்ற அனைத்தும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். இலந்தை மரத்தின் வேர் வாயுவை தீர்க்கும். பசியை உண்டாக்கும். இலை சீழ் மூலம், இரத்த மூலம், எரிச்சல், கடுப்பு போன்ற நோய்களைத் தீர்க்கும் தன்மை கொண்டது. இலந்தைப் பழத்தால் பித்த மூர்ச்சை, அரோசகம், திரிதோஷ வாந்தி, வலிவாதம் இவை நீங்கும். இலந்தைப் பட்டையை இடித்துத் தூள் செய்து அந்தத் தூளை இரணங்களின் மீது தூவிக் கட்டுப்போட நாள்பட்ட ரணங்கள் ஆறும். இலந்தையின் துளிர் இலையினை அரைத்துத் தயிரில் காலை, மாலை உண்டால் வயிற்றுக் கடுப்பு, இரத்தப் பேதி நீங்கும். இலந்தை, தன் வந்திரத் தைலம், தன்வந்திரக் குடிநீர் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.22 இத்தி - இச்சி

இத்தி எனப்படும் இச்சி மரத்தினை இந்திரி, சுவி என மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இது ஆலமர இனத்தைச் சார்ந்தது. இதன் மரப்பட்டை, பிஞ்சு, காய் ஆகியவை மருத்துவத் தன்மை கொண்டவையாகும். “இத்திக்காய் வாத மலபந்தத்தைப் போக்கும், இதன் பிஞ்சு, அதிசாரம், பெரும்பாடு, உட்கூட்டினால் பிறக்கின்ற பல ரோகங்களைப் போக்கும் தன்மை

கொண்டது.”¹⁵ இத்திக்காயை நெய்விட்டு வதக்கி உணவுடன் உட்கொள்ள மலச்சிக்கல் அகலும். இத்திப் பிஞ்சை சீரகம் சேர்த்து அவித்துச் சாப்பிட்டால் மாதவிலக்கின் போது ஏற்படும் அதிக ரத்தபோக்கு குறையும்.

5.23 இஞ்சி

அல்லம், அனுபகம், ஆத்திரதும் என மருத்துவ இலக்கியங்கள் இஞ்சியை வழங்குகின்றன. இது மணமுள்ள கிழங்குகளையுடைய சிறுசெடி, இதன் கிழங்கே மருத்துவக்குணம் கொண்டது. இஞ்சி எரிப்பு குணத்தை உடையது. கடினமான பண்டங்களை எளிதில் செரிப்பிக்கும், பித்த வாயுவைத் துண்டிக்கும், வாயில் சுரக்கும் உமிழ் நீரைப் பெருக்கிப் பசியைத் தூண்டும். இஞ்சியை உலர்த்தி பதப்படுத்திச் சுக்கு என வழங்குகின்றார்கள். சுக்கு உடலில் காணப்படும் வாயுவை அகற்றும், வாதரோகங்களைப் போக்கும், பசியைத் தூண்டும், செரிமானம் தொடர்பான நோய்களைப் போக்கும், தலைவலி, பல்வலி போன்ற வலிகளை நீக்கும் தன்மை கொண்டதாகும்.

“ஜலதோஷம், தலைவலி, கழுத்து நரம்புத் தேய்வு, அடுக்குத்தும்மல் போன்றவற்றினைப் போக்கும்”¹⁶ இஞ்சித் தைலமும் இஞ்சியில் இருந்து தயாரிக்கப்படுகின்றன. 10 கிராம் இஞ்சி, 3 வெள்ளெருக்கம்பூ, 10 மிளகு இவற்றைச் சிதைத்து அரைலிட்டர் நீரில் போட்டு கால் லிட்டராகக் காய்ச்சிக் காலை, மாலை குடித்தால் ஆஸ்துமா, இரைப்பு, நுரையீரல், சளி அடைப்பு நீங்கும். இஞ்சிச் சாற்றில் கடுக்காய் பொடியைக் கலந்து தினமும் காலை, மாலை இருவேளையும் பத்துக்கிராம் அளவுக்கு உண்டால் மூலநோய் குணமாகும். இஞ்சிச்சாறு எடுத்து அதில் தேன் கலந்து தினமும் காலை, மாலை இருவேளையும் குடித்து வந்தால் இரத்த கொதிப்பு குணமாகும். இஞ்சி லேகியம்,

சித்தாதி லேகியம், பித்த குடிநீர், பண்டாரக் குளிகை, கபராஜாங்கத் தைலம், கரிசாலை லேகியம், இஞ்சிச் சூரணம், ஆட்டு லேகியம், இரவச்சாதித்தைலம், எச்சித்தைலம், முள்ளெலித்தைலம், அத்திப்பூ மாத்திரை, காரப்பூ மாத்திரை, கும்மட்டி மெழுகு, கெந்தி மெழுகு போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.24 ஈந்துமரம் - ஈச்ச மரம்

ஈந்து எனப்படும் ஈச்சமரம், தென்னை மரத்தினைப் போன்று காணப்படும். இம்மரத்தின் கள், கற்கண்டு, பழம் போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். ஈச்ச மரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட கள், உள் அழலை, பிரமேகம், மூத்திரகிரிச்சரம், அரோசகம் போன்றவற்றினை நீக்கும். 'ஈச்சங்களு அடிகாலையில் உபயோகித்து வர மேகம், வெப்பம், மேக ஒழுக்கு இவை தீரும்'. இதன் பழத்தில் உயிர்ச்சத்து 'E' மற்றும் 'B' இருப்பதால் உடலுக்கு புத்துணர்ச்சியையும், புணர்ச்சி சக்தியையும் கூட்டும். பறங்கிப்பட்டை லேகியம், அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம், நெல்லிக்காய் லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.25 ஈங்கை - இண்டு

“ஈங்கை என்பதற்குத் திப்பிலி, புலி தொடக்கி”¹⁷ எனச் சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி கூறுகின்றது. சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் ஈங்கை என்பதற்கு 'இண்டு' என உரை கூறியுள்ளார்கள். இண்டு என்பது புலி தொடக்கி¹⁸ என வைத்திய மூலிகை விரிவகராதி கூறுகின்றது. எனவே சங்க இலக்கியம் கூறும் 'ஈங்கை' என்பது 'இண்டு' என்ற புலிதொடக்கி என்ற

தாவரமாகக் கொண்டு அதன் மருத்துவக் குணங்கள் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன் இலை, தண்டு ஆகியவை மருத்துவத் தன்மை கொண்டவையாகும். இண்டு நீரேற்றம், மண்டைக் குடைச்சல், மேகம், முட்டுவாதம், ஈளை, சூலை போன்ற நோய்களைப் போக்கும் தன்மை கொண்டது. இண்டு குடிநீர், விருது லேகியம், முள்ளெலித் தைலம், கபராஜாங்கத் தைலம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க மூலப் பொருளாக இண்டு பயன்படுகின்றது.

5.26 உள்ளி

கிராமப்புறங்களில் உள்ளி என வழங்கப்படும் வெங்காயத்தினை 'ஈருள்ளி, சுக்கிரந்தம், நிச்சியம், பலாண்டு, ஈரவுள்ளி, காயம், ஈரவெங்காயம்' என்று பல பெயர்களில் சித்த மருத்துவ அகராதி கூறுகின்றது. வெங்காயச் செடியின் இலை, தாள், பூ, கிழங்கு ஆகிய அனைத்தும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். வெங்காயத்தால், "வெப்பம், மூலம், கிரந்தி, இரத்த பித்தம், தாகம், வெப்புக்கடுப்பும் போம்"¹⁹ எனப் பதார்த்த குணபாடம் கூறுகின்றது. வெங்காயம் சிறுநீர்ப் பெருக்கியாகும். நுரையீரலில் உள்ள கபத்தை வெளியேற்றும் தன்மை கொண்டது. தாது அழிவினைத் தடுக்கும், ஆண்மையைப் பெருக்கும், வயிற்று நோய், பேதி, மூலம், தாகம் போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். வெள்ளை வெங்காயத்தினைச் சாறு பிழிந்து இரண்டு காதுகளில் சில சொட்டுகள் விட்டால் காக்காய் வலிப்பு உடனே நிற்கும். உள்ளி சர்வாங்கம், காய சர்வாங்கம், ராஜாங்கம், வீழிநெய், ஆகாச கருட சூரணம், ரககெந்தி, மெழுகு, உப்பு லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.27 உழுந்து

உழுந்தினை வழுந்து, மாடம், மாஷம்²⁰ என மூலிகைக் களஞ்சியம் கூறுகின்றது. தானிய வகைகளில் ஒன்றான உழுந்து பல மருத்துவக் குணங்கள் கொண்டதாகும். ஒரு தேக்கரண்டி உழுந்தம் மாவை தேனில் கலந்து காலை, மாலை உண்டால் உடல் பலம் பெறும். உழுந்து சின்ன வெங்காயம் இரண்டையும் சேர்த்துக் கஞ்சி வைத்துக் காய்ச்சிக் குடித்தால் ஆண்மைக்குறைவு நீங்கும். உழுந்து, கோதுமை லேகியம், ஆயில்யப் பட்டைத் தைலம், உழுந்து எண்ணெய், தன் வந்திரத் தைலம், தன் வந்திரக் கஷாயம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கத் தேவையான மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

5.28 உழிஞை - முடக்கற்றான்

சங்க காலத்தில் போர்களத்தில் சூடப்படும் பூவாக கருதப்படுவது. உழிஞை எனப்படும் முடக்கற்றான் பூவாகும். இதன் இலை, வேர் போன்றவை மருத்துவத் தன்மை கொண்டவையாகும். முடக்கற்றானால் கிராந்தி, கரப்பான், வாதநோய், மூட்டுவலி, வீக்கம், வாதப்பிடிப்பு போன்றவைக் குணமாகும். நரம்புத் தளர்ச்சி, சரும நோய்கள் நீங்கும். காதில் சீழ்வடிதல் குணமாகும். முடக்கற்றான் கீரையுடன் சிறிது சதகுப்பையைச் சேர்த்து கஷாயம் வைத்துக் குடித்தால் சிறுநீர் தாராளமாகப் பிரியும். மேலும் முடக்கற்றான் இலைச் சாற்றில் கறுப்பு என்னை அரைத்துச் சாப்பிட்டால் மாதவிலக்கு சீர்படும். முடக்கற்றான் - இண்டு கஷாயம், பெரிய குக்குடாதி நெய், வீழிநெய் போன்ற சித்த மருந்துகளின் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

5.29 உந்தாழ் - மூங்கில்

உந்தாழ் எனப்படும் மூங்கில் புல்வகை மரமாகும். காடுகளில் வாழும் மக்கள் இதன் அரிசியை உணவாக உட்கொள்வார்கள். இதன் இலை, வேர், விதை போன்றவை மருத்துவத்தன்மை கொண்டவையாகும். குழாய் போன்ற மூங்கிலினுள், நீர் வற்றிய நிலையில் 2.5 செ.மீ உப்பு படிந்து கட்டியாக இருக்கும். இவ்வுப்பினை மூங்கிலுப்பு என்பார்கள். இது மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். இது உடலுக்கு உறுதியைத் தருவதோடு காமத்தையும் பெருக்கும். நுரையீரல் நோய்களையும் போக்கும் தன்மை கொண்டது. மூங்கில் ‘சூதக வாய்வு, சுரம், வாதம்’²¹ போன்றவற்றைப் போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். மூங்கில் வித்தை பாலில் கலந்து உண்டால் இரத்த பித்தம், கண் நோய்கள் நீங்கும்.²²

5.30 எள் - எண்

எள்ளினை ‘திலம்’ என மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதன் விதையில் இருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் நல்லெண்ணெய் எனப்படும். இதன் விதையும், எண்ணெயும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். எள்ளின் நெய்யால் புத்திக்குத் தெளிவு, விழிக்குக் குளிர்ச்சி, மனமகிழ்ச்சி, தேகபுஷ்டிபலம், வாலிபத்தன்மை ஆகியவை உண்டாகும். எள் சித்திர மூலவல்லாதி லேகியம், எள்ளுக்குழம்பு, கருஞ்சுரைத் தைலம், இடி வல்லாதி மெழுகு போன்ற மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.31 எருவை - கோரை

புல் வகையைச் சார்ந்த இத்தாவரத்தின் கிழங்கு மருத்துவக் குணம் கொண்டதாகும். கோரைக் கிழங்கால் அதிசார பேதி, பித்தம், தேக எரிச்சல்,

தாகம், கபம், குதிகால் வாதம், மூர்ச்சை, திரிதோஷ வாந்தி இவை நீங்கும். “இஞ்சி, கோரைக்கிழங்கு இரண்டையும் இடித்து தேன் கலந்து சிறிதளவு உண்டால் சீதபேதி குணமாகும். மலப்புழுக்களை அழிக்கும்”²³ என மூலிகைக் களஞ்சியம் கூறுகின்றது. சித்த மருந்துகளான ஜீரகாதி லேகியம், நெல்லிக்காய் லேகியம், இஞ்சி லேகியம், கருணை லேகியம், சுதர்சன சூரணம், சிவதைச் சூரணம், திராட்சாதிச் சூரணம், கருவேலம் பட்டைத் தைலம், குறிஞ்சிக் கஷாயம், நிலவேம்புக் குடிநீர் போன்றவை தயாரிக்கப் பயன்படும் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாக காணப்படுகின்றது.

5.32 எருக்கு - எருக்கன்

பாலுள்ள குறுஞ்செடி எருக்காகும். இவற்றின் வேர், பட்டை, இலை போன்றவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். இதன் இலையால் ‘எலி விஷம், குஷ்டம், ஐயம், வலி, சூலை, வாயு, மந்தம், மலபந்தம்’ போன்றவை நீங்கும் எனப் பதார்த்த குண சிந்தாமணி கூறுகின்றது. எருக்கம் பூவை அரைத்துக் காலை, மாலை சாப்பிட்டு வர நீர்க்கோர்வை, இருமல், இரைப்பிருமல், பசியின்மை, வாந்தி பேதி ஆகியவை நீங்கும். வெள்ளெருக்கின் பூ சுவாச காச சூரணம் செய்யவும், வேர் சித்திர மூல வல்லாதி லேகியம் செய்யவும், இலைகள் ராச்சாதித் தைலம், வாதகோடாரி எண்ணெய், ஆகாசக் கருடன் சூரணம், பறங்கிப்பட்டை பதங்கம், பறங்கிப்பட்டை லேகியம், சிறியா நங்கைக் கஷாயம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கவும் பயன்படுகின்றது.

5.33 ஏனல் - தினை

தினையரிசி எனப்படும் ஏனல், தானிய வகையைச் சார்ந்தது. இது புல் வகையைச் சார்ந்த தாவரம். இதன் அரிசி மருத்துவக் குணம் கொண்ட

உணவுப் பொருளாகும். தினை அரிசி, சன்னி, சுரம், வாதம், வீக்கம் போன்றவற்றை நீக்கும்.

5.34 ஐவனம் - நெல்

ஐவனம் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் நெல்லினை மருத்துவ இலக்கியங்கள் தோரை, வை, விரிசி, செந்நெல், சாலி, வரி என வழங்குகின்றன. இது ஒரு தானிய வகை. வெப்ப மண்டலத்தில் வாழும் மக்களுக்கு இது சிறந்த உணவாகக் காணப்படுகின்றது. பொதுவாக இருபதுக்கும் மேற்பட்ட நெல் வகைகள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

கார் அரிசி, மந்தம், வாய்வு, தேகபலம் போன்றவற்றிற்கு மருந்தாகும். ஈக்கு சம்பா அரிசி, பூஜைக்குப் பயன்படுத்தப்படும் புழுஞ்சு சம்பா அரிசி. தேக அழகு, பலம் கொடுக்கும், பசி தாகம் போக்கும். கைவரைச் சம்பா அரிசி அதிக பலம், சுக்கிலம் உண்டாக்கும். செஞ்சம்பா அரிசி பசியை உண்டாக்கும். சீரகச் சம்பா அரிசி வாதம் போக்கும், பசியுண்டாக்கும், காளான் சம்பா அரிசி உடல் உறுதியைக் கொடுக்கும். கோடைச் சம்பா அரிசி, திரிதோஷம், வாய்வு போக்கும். அரிசியின் தன்மையைக் கொண்டு பச்சை அரிசி, புழுங்கல் அரிசி என வகைப்படுத்துகின்றார்கள். “பச்சை அரிசி வாயு, மந்தம் தேகப்பலத்தினைக் கொடுக்கும். புழுங்கல் அரிசி பத்தியத்திற்குச் சிறந்தது.

5.35 ஐயவி - சிறுவெண் கடுகு

ஐயவி என்பது சிறுவெண் கடுஞ்சு செடியாகும். இது மருத்துவக் குணம் கொண்டதாகும். சங்க இலக்கியங்கள் ஐயவி என்று வெண் கடுகைப் பற்றியே கூறியுள்ளன. ‘மகப்பேறு முடிந்த பெண்களின் மேனியில் உள்ள

சுருக்கங்கள் நீங்க வெண் கடுகை அரைத்து மேனியில் பூசினால் மேனி அழகு பெறும். வெண்கடுகு முடக்கு வாத நோயை நீக்கும். இதை அளவாகக் கொடுக்க மந்தம் நீங்கி சீரண சக்தி உண்டாகும். கடுகு எண்ணெயை வாத நோய்களுக்கும், கிரந்தி புண்களுக்கும் மேலே பூசலாம்' என மூலிகைக் களஞ்சியம் கூறுகின்றது.

5.36 கடுமரம் - கடுக்காய்

கடுமரத்தின காயே கடுக்காய் என வழங்கப்படுகின்றது. 'ஆயிரம் கடுக்காய் உண்டால் ஆனைபலம்' என்பார்கள். கடுக்காயினை அமிழ்தம், காயகற்பம் எனவும் வழங்குவார்கள். முப்பிணிகளுக்கான நோய்களைத் தீர்ப்பதில் கடுக்காய் சிறந்ததாகும். கடுக்காய் மலமிளக்கவும், வயிற்று வாயுவகற்றவும், தசை நரம்புகளைச் சுருங்கச் செய்யவும், இரத்தக் கசிவைத் தடுக்கவும் சிறந்த மருந்தாக விளங்குகிறது. கடுக்காய் "கண்ணோய், நாக்கு நோய், ஆண்குறி நோய், யானைக்கால் நோய், இடிப்பட்ட புண், வாதசோனித நோய்"²⁴ போன்றவற்றைப் போக்கும். சித்த மருந்துகளான கருணை லேகியம், கரிசலை லேகியம், ஏலாதி சூரணம், உப்பு லேகியம், நெல்லிக்காய் லேகியம், குறிஞ்சான் குழம்பு, அன்னபேதி லேகியம், பொன்னாவரைக் கஷாயம், வல்லாரை நெய், வெங்கார மாத்திரை, அவுரிக் கஷாயம், சிறியா நங்கை கஷாயம், கபராஜாங்கத் தைலம், தன்வந்திரத் தைலம் போன்ற மருந்துகளின் மூலப் பொருட்களில் ஒன்றாகக் கடுக்காய் பயன்படுகிறது.

5.37 கடலை - சூரம்

கடலையினை, சூரம் என மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இது நாட்டுக்கடலை, வெண்கடலை என இரண்டு வகையில் காணப்படுகின்றது.

நாட்டுக் கடலை மிகுந்த மருத்துவக் குணம் கொண்டது. முளைகட்டியக் கடலையை உண்டால் உடல் ஆரோக்கியமாகவும் வலிமை கொண்டதாகவும் மாறும்.

5.38 கண்ணி - குன்றி

கண்ணியின் ஒரு பகுதி கருப்பாகவும், மறுபகுதி சிகப்பாகவோ, வெண்மையாகவோ காணப்படும். 'குன்றிமணி வேருக்கு நாட்டு அதிமதுரம்'²⁵ என்னும் பெயர் உண்டு. வெண் குன்றி மணி வேரை வெள்ளாட்டுச் சிறுநீரில் ஊற வைத்தெடுத்து உலர்த்தி வைத்துக் கொண்டு பாம்புக்கடி, தேள்கடி முதலான கொடிய நஞ்சைப் போக்குவதற்குப் பயன்படுத்தலாம். எனவே இதனை 'விடாரி'²⁶ என வழங்குகின்றார்கள். நல்லெண்ணெயுடன் குன்றிமுத்து, கையேந்திர இலை இவற்றினைக் காய்த்துக் தலைக்குத் தேய்த்தால் முடி உதிர்வது நிற்கும். கழற்சி சூரணம், சித்திர மூல வல்லாதிக்குழம்பு, விருது லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் செய்யப் பயன்படுகின்றது.

5.39 கமுகு

வெற்றிலையோடு சேர்த்து மெல்வதற்குப் பயன்படும் பாக்கு என்பது கமுகு மரத்தின் விதையாகும். இதனைக் களிப்பாக்கு என மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இதன் இலைகள், வேர், கொட்டை ஆகியவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவை. களிப்பாக்கினை உண்டால் நெஞ்சிற்கோழை நீங்கும், அதிசாரமும், மனமகிழ்ச்சியும் உண்டாகும். பித்த நோய்கள் ஒழியும். கமுகின் குருத்து இலைச் சாற்றுடன் சமஅளவு நல்லெண்ணெய் கலந்து காய்ச்சி இளஞ்சூட்டில் இடுப்பில் தடவ பின்னிடுப்புப் பிடிப்பு நீங்கும்.

5.40 கரந்தை

சங்க காலத்தில் போர் வீரர்கள் கரந்தைப் பூவைச் சூடியதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. கரந்தைச் செடி முழுவதும் மருத்துவக் குணம் கொண்டதாகும். இது மலமிளக்கியாகவும், தாதுவின் வெப்பத்தைத் தணிப்பதாகவும் காணப்படுகின்றது.

கொட்டைக் கரந்தை வெட்டை, மேகம், சொறி சிரங்கு, கரப்பான் போக்கும், சிவகரந்தை வாந்தி, மந்தம், வாதம், கரப்பான், இருமல் போக்கும், பசியுண்டாக்கும், விந்துகட்டும், அழகினைக் கொடுக்கும். விஷ்ணுகரந்தையின் காய்ந்த இலையினைச் சுவாசித்தால், ஆஸ்துமா நீங்கும், இலையின் சூரணம் தோல் நோய்களை நீக்கும், மஞ்சள் காமாலையைப் போக்கும்.²⁷ நாரக்கரந்தை கற்பூர எண்ணெய் மணம் வீசும். இதன் இலை நீர்க்கட்டு, வாதநோய், புற்றுநோய்களைத் தடுக்கும். மேலும் கரந்தைப் பொடியுடன் கரிசலாங்கண்ணிப் பொடியைக் கலந்து தேனில் குழைத்து உண்டால் இளநரை மாறும். உடல் பலம் பெறும்.

5.41 கரும்பு

மருத்துவ இலக்கியங்கள் புனற்பூசம், இக்கு, வேய் எனவும், சங்க இலக்கியங்கள் வேழம் எனவும் வழங்கும், கரும்புச் சாற்றிலிருந்து சர்க்கரை தயாரிக்கப்படுகின்றது. மேலும், இத்தாவரத்தின் சாறு மருத்துவத்தன்மை கொண்டதாகும். கரும்புச் சாற்றுடன் தயிர் கலந்து குடித்தால் உடல் எரிச்சல் நீங்கும். சர்க்கரையுடன் தேன் கலந்து தடவினால் பால் பருக்கள் உதிர்ந்து விடும். இது ஒரு சிறந்த மலமிளக்கியாகும். அழுகல் ரணங்களை அகற்றும், சிறுநீர்ப் பெருக்கும், உடலை உரமாக்கும் தன்மை கொண்டதாகும்.

5.42 கருவினை - காக்கணம்

கருவினை, செருவினை எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவது 'காக்கணம்' என்ற தாவரத்தையாகும். இதனைச் சங்கு புஷ்பம், காக்கட்டான் போன்ற பெயர்களில் மருத்துவ இலக்கியங்கள் வழங்குகின்றன. காக்கணம் மலர்களின் நிறத்தினைக் கொண்டு இரண்டு வகைப்படுத்தப்படுகின்றது. நீல நிறப்பூவையுடையதைக் கருவினை என்ற 'கருங்காக்கட்டான்' என்றும், வெள்ளை நிறப் பூவையுடையதைச் செருவினை என்ற வெண்காக்கட்டான் என்றும் வழங்கப்படுகின்றது. வெண்காக்கட்டான் வேர் மற்றும் விதைகள்,

‘வெள்ளை, தலைநோய், சுரம், கண்ணோய், மந்தம்

இவைகளை நீக்கும் கழிச்சலுண்டாக்கும்’

என அகத்தியர் குணப்பாடம் கூறுகின்றது. “கருங்காக்கட்டன் வேர் மந்தம், குடற்புழு, வளிப்பெருக்கி, ஐயப்பெருக்கு இவற்றினைப் போக்குகின்றன”²⁸ என மூலிகைக் களஞ்சியம் கூறுகின்றது. காக்கண மாத்திரை என்ற சித்த மருந்து செய்ய இத்தாவரம் பயன்படுகின்றது.

5.43 கழல் - கழற்சிக்கொடி

கழலை மருத்துவ இலக்கியங்கள் வச்சிர பீசம், குபேராட்சி எனவும் வழங்குகின்றன. இதன் இலை, விதை, வேர் போன்றவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். கழற்சிக் காயினால் ‘அண்ட வாதம், பக்க சூலை, குன்மம் போகும்’, கழற்சியிலையினால் விரைவாதம், சூலை, வெட்டை, அனல், பலவகைக் குன்மம் போகும். வீக்கம் கட்டிகளைக் கரைக்கும்’ என்றும் கூறப்படுகின்றது. இரைக்குழம்பு, வாத சுரக் குடிநீர் போன்ற மருந்துகளின் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாகக் கழற்சிக்காய் காணப்படுகின்றது.

5.44 காவி - குவளை

குவளை, செங்கழுநீர், காவி என சங்க இலக்கியங்கள் வழங்கும் நீர்த்தாவரத்தினை “கருங்குவளை, உற்பலம், செங்குவளை”²⁹ எனச் சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி கூறுகின்றது. குவளையின் பூ மற்றும் கிழங்கு மருத்துவத் தன்மை கொண்டதாக விளங்குகின்றது. செங்கழுநீர்க் கிழங்கினால் காசம், பித்தம், மேகம் போகும். கண்களுக்குக் குளிர்ச்சி உண்டாகும்.

5.45 காரை

காரையின் இலை, பழம் போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். இது நரம்பு, சதை ஆகியவற்றிற்கு புத்துணர்வு கொடுக்கும் தன்மை கொண்டது. காரையின் இலை இரத்தக் கடுப்பைப் போக்கும். காரையின் பழம் சீதக்கடுப்பு, இரத்தக்கடுப்பு அதிசாரம் போக்கும். காரைப் பழங்களைக் காலை, மாலை சாப்பிட்டு வர சூடுதணியும், இரப்பை, நுரையீரல் முதலிய அக உறுப்புகள் பலப்படும்.

5.46 காயா

காசா, சூயாம், பூச்செடி, காசரிச்செடி என மருத்துவ இலக்கியங்கள் காயாச் செடியினைக் குறிப்பிடுகின்றன. இச்செடியின் இலை, வேர், பட்டை போன்ற உறுப்புகள் மருத்துவக் குணமுள்ளவையாகும். காயாச்செடி “வெள்ளப்போக்கு, வெட்டை போன்ற நோய்களுக்குச் சிறந்தது. மேகம், பெரும்பாடு போன்ற நோய்களைக் குணமாக்கும்”³⁰ என மூலிகைக் களஞ்சியம் கூறுகின்றது.

5.47 கறிவேப்பிலை

‘கஞ்சகம்’ என்படுவது கறிவேப்பிலை என வழங்கப்படுவதாகும். தென்னிந்திய சமையல்களில் இதன் இலை வாசனைக்காகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. கறிவேப்பிலை பசியைத்தூண்டும். பித்தத்தைத் தணிக்கும். உடல் சூட்டைக் குறைக்கும், குமட்டல், வாந்தி, அஜீரண பேதி ஆகியவற்றையும் போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். மேலும், கறிவேப்பிலை, வயிற்றுளைச்சல், சுரம், பித்தம், போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும்.

கறிவேப்பிலையில் இரும்புச் சத்து மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. கறிவேப்பிலையை உலர்த்திப் பொடி செய்து தினமும் சாப்பிட்டு வந்தால் சர்க்கரை நோய் குணமாகும். கறிவேப்பிலை, சித்த மருத்துவ மருந்துகளான, சுண்டை வற்றல் சூரணம், பரங்கி இரசாயனம் இஞ்சிச் சூரணம், கோழிப்பொடி போன்றவற்றின் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாக விளங்குகிறது.

5.48 கறி - மிளகு

சங்க இலக்கியங்கள் கறி எனக் குறிப்பிடுவது மிளகாகும். உணவு பொருட்களில் மிளகு அதிகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும். இது ‘மிரியல், சருமபந்தம், குறுமிளகு, கோளகம்’ என வழங்கப்படுகிறது.

மிளகினால் “சீதசுரம், பாண்டு, கிராணி, குன்மம், வாதம், பித்தம், மேகம், காசம், காமாலை, மந்தம்”³¹ போன்ற நோய் நீங்கும். மிளகு அஷ்டபைரவ மாத்திரை, சஞ்சீவி மாத்திரை, திரிதோஷமாத்திரை, அமுக்குராச்சூரணம், திரிகடுகுச் சூரணம், ஏலாதிச் சூரணம், நீர்க்கோவை மாத்திரை, இஞ்சி லேகியம், தேற்றான் கொட்டை லேகியம், மகா வல்லாதி லேகியம் வெண்பூசணி லேகியம் போன்ற மருந்துகளின் மூலப்பொருளாக விளங்குகின்றது.

5.49 களாச்செடி

களாச்செடியின் பூ, காய், வேர் போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். இதன் வேர் விஷம், பித்தம், ஐயம், வியர்வை, தாகம் போன்றவற்றைப் போக்கும் தன்மை கொண்டது. களாச்செடியின் பூ கண்ணிற் படரும் கரும்படலம், வெண்படலம், உதிரப்படலம், சதைப்படலம் போன்றவற்றினை நீக்கும். களாப்பழத்தினை உணவுக்குப் பின் உண்டால் உணவு விரைவில் செரிக்கும். மேலும் களாக்காயை இஞ்சியுடன் சேர்த்து ஊறுகாய் செய்து உண்டால், பசியின்மை, சுவையின்மை, இரத்தப்பித்தம், தணியாத்தாகம், பித்தக் குமட்டல் போன்றவை நீங்கும். களாக்காய், களச்சிக்காய் லேகியம், ராச்சாதித் தைலம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.50 கள்ளி

கள்ளி எனப்படும் முட்டாவரத்தை, திருகுக்கள்ளி, கொம்புக்கள்ளி எனவும் வழங்குவார்கள். இதன் பால் மற்றும் பட்டை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். கள்ளி மரத்தின் கொம்புகளால் வாதத்தால் உண்டான குடைச்சல், சுவாச காசம், சூலைப்பிடிப்பு, குடல் வாதம், அண்டவாதம் அனைத்தும் நீங்கும். தேள் போன்ற விஷப்பூச்சிகள் கடித்த இடத்தில் கள்ளிப் பாலைப் போட வலி குறையும். இக்கள்ளிகளில் “இலைக்கள்ளி, கொடிக்கள்ளி, சதுரக்கள்ளி, திருகுக்கள்ளி, பெருங்கள்ளி, கள்ளிமுனையான்”³² போன்ற வகைகள் காணப்படுவதாக மூலிகைக் களஞ்சியம் கூறுகின்றது. கிருமி நெய், வாத கோடாரித்தைலம், முள்ளெலித் தைலம் போன்ற சித்த மருந்துகளில் கள்ளியின் பால் மூலப்பொருளாகச் சேருகிறது.

5.51 குறிஞ்சி

குறிஞ்சி 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறைப் பூக்கும் தன்மை கொண்ட ஒரு மலைநிலத் தாவரம். இதன் இலைகள் காய்ச்சலைக் குறைக்கும் திறன் படைத்தவை. குறிஞ்சாண் குழம்பு என்ற சித்த மருந்து இதன் இலையில் இருந்து தயாரிக்கப்படுகின்றது.

5.52 குல்லை - கஞ்சம்குல்லை

குல்லை எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் தாவரத்தினை கஞ்சம்குல்லை, கஞ்சாங்கோரை, நாய்த்துளசி, பேய்த்துளசி, சங்கரத்துத் துளசி என்று மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. கஞ்சங்கோரை, 'மாந்தர்க் கழிச்சல், மாந்தாரம், கணம், மூல எரிச்சல், மேகம், இருமல்' போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். நாய்த்துளசி கபம், குத்திருமல், முத்தோஷம், அழல் போன்ற-வற்றினைப் போக்கும். இதன் இலையை அரைத்துச் சுண்டைக்காய் அளவு தயிரில் கலந்து காலை, மாலை இருவேளை கொடுத்தால் மூலச்சூடு, கணைச்சூடு, மேக நோய்களைத் தீர்க்கும் தன்மை கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

5.53 குருக்கத்தி - குருகு

சங்க இலக்கியங்கள் குருகு, குருக்கத்தி, மாதவி என வழங்கும் தாவரம் மருத்துவக் குணம் கொண்டதாகும். நீண்ட கூரிய கரும்பச்சை நிறங்கொண்ட கொத்தான இதன் பூ மருத்துவக்குணம் கொண்டது. பூ உடலுக்குக் குளிர்ச்சி கொடுத்து உடலைத் தேற்றும் தன்மை கொண்டது. அதன் பூச்சாற்றினால் பஸ்பங்கள் செய்யலாம். இப்பூவின் கஷாயம் தலைவலி, நாவறட்சி, பித்தம் போன்றவற்றினைப் போக்கும்.

5.54 குரீஇப்பூளை - சிறுபூளை

குரீஇப்பூளை எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் சிறுபூளையை ‘சிறுகண்பீளை, கற்பேதி, கண்பீளை’ என மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. செடி முழுவதும் மருத்துவப் பயனுடையது. இது சிறுநீர் பெருக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். இது “பாண்டு, பெரும்பாடு, நீர் எரிச்சல், முப்பிணி, நீரடைப்பு, கல்லடைப்பு குடற்குலை, குருதிச்சூடு”³³ ஆகியவற்றைப் போக்கும் சிறுபீளை வேர்ப்பட்டை, பனைவெல்லம் இரண்டையும் மை போல் அரைத்துப் பசும்பாலில் கலந்து காலை, மாலை குடித்தால் கல்லடைப்பு நீங்கும்.

5.55 குமிழம்

சங்க இலக்கியங்கள் ‘குமிழ்மரம்’ என வழங்கும் குமிழ்மரம் “யாழின் பந்தர் என்ற உறுப்புச் செய்யப் பயன்பட்டதாக”³⁴ சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதன் இலை, வேர்ப்பட்டை, பழம் ஆகியவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். இதன் இலைகள் பசியைத் தூண்டும், மலமிளக்கும், தாய்ப்பால் பெருக்கும், உடலுரமாக்கும், பழங்கள், உடற்கூட்டைத் தணிக்கும். இலைகளை அரைத்துப் பற்றுப்போட காய்ச்சலின் போது ஏற்படும் தலைவலி நீங்கும். பழச்சாறு கலந்து காய்ச்சிய எண்ணெய் பொடுகினைப் போக்கும். குறிஞ்சிக் கஷாயம், சித்திர மூல வல்லாதி லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க குமிழியின் பாகங்கள் பயன்படுகின்றன.

5.56 குப்பைக் கீரை - குப்பை வேளை

சங்க இலக்கியங்கள் குப்பைவேளை எனக் கூறும் குப்பைக்கீரை பல மருத்துவக் குணங்கள் கொண்டது. இது தோலிற்கு மென்மையும், அழகும் பளபளப்பும் கொடுக்கும். இதனைப் பயிறு வகைகளுடன் கலந்து அரைத்துத்

தீவனமாக மாடுகளுக்குக் கொடுத்தால் மாடுகள் அதிக பால் கொடுக்கும். இக்கீரையானது உள் அழல் ஆற்ற வல்லது. பசியைத் தூண்டி உணவை ஏற்கும் ஆற்றலைக் கொடுக்கும்.

5.57 குடசம் - வெட்பாலை

குடசம் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் வெட்பாலை மரத்தினை, கசப்புக் குடசப்பாலை என மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. குடசப்பாலையின் பட்டை, விதை ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவையாகும். குடசப்பாலையின் பட்டை “உடல் சூட்டைமிகுத்தல், செரிமானம் மிகுத்தல், கோழையகற்றல், சீதப்பேதியைக் கட்டுப்படுத்தல் ஆகிய மருத்துவப் பண்புகளையுடையது. விதை வயிற்று வாயு அகற்றல், திசுக்களைச் சுருங்கச் செய்தல், சிறுநீரகக்கற்களைக் கரைத்தல், காய்ச்சல் தணித்தல், குடற்புழு அகற்றுதல் ஆகிய மருத்துவப் பண்புகளைக் கொண்டது.”³⁵ வெட்பாலையின் பட்டை மாதவிடாயைச் சீராக்கும். கரும் கரப்பானை ஒழிக்கும், பட்டை வயிற்று நோய்களை நீக்கும் தன்மை கொண்டதாகக் காணப்படுகிறது.

5.58 கூவிளம் - வில்வம்

சங்க இலக்கியங்கள் கூவிளம் என வழங்குவது வில்வமரமாகும். ‘குசாபி, கூவிளம், கூவிளை, சிவத்துருமம், நின்மலி, மாலாரம்’ என்று வில்வமரத்தினை மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. வில்வமரத்தின் இலை, பூ, பிஞ்சு, காய், வேர் போன்ற அனைத்தும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். வில்வமரத்தின் வேர் “குன்ம வாயு, கபம், பித்தம், சோகை, கபதாக சுரம், நீரேற்றம், அக்கினி, மந்தம், விக்கல், பித்த சுரம், வாந்தி”³⁶

போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டது. வில்வப் பழத்தினால் “பேதி, மூலம், நெஞ்செரிவு, கிராணி”³⁷ போன்றவை நீங்கும். ‘வில்வாதி லேகியம்’ வில்வமரத்தின் இலை, வேர், காய் போன்றவற்றிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகின்றது. வில்வம் பித்த சுரக் குடிநீர், பொன்னாவரைக் கஷாயம், சின்னப்பாவுக் கஷாயம், திராட்சாதித் கஷாயம், இண்டு கஷாயம், வல்லாரை நெய், சுரபுங்க வில்லாதி லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க மூலப்பொருளாக விளங்குகிறது.

5.59 கூவைச் செடி

கூவைச் செடியின் கிழங்கு மிகுந்த மருத்துவத் தன்மை கொண்டதாகும். மருத்துவ நூல்கள் இக்கிழங்கினை ‘ஆரூட் கிழங்கு, கூவாமாக்கிழங்கு, கூவைக்கிழங்கு’ எனக் கூறுகின்றன. கூவைக் கிழங்கு “இருமல், வெப்பு, தாகம் போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டது. கூவைக் கிழங்கினைச் சமைத்து உண்டால், “தேக புஷ்டி உண்டாகும். இருமல், சுரம், தாகம் போன்றவை நீங்கும்”³⁸ திராட்சாதிச் சூரணம் செய்யும் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாகக் கூவைச் செடியின் இலைகள் பயன்படுகின்றன.

5.60 கைதை - தாழை

‘கைதை, தாழை, கண்டல்’ எனச் சங்க இலக்கியங்கள் வழங்கும் தாழையினை ‘கண்டல், கேதகை, கைதை, பட்டிகை, பறிவை, மடி, முசலி, முடங்கல், முண்டகம், முடக்கன்’ எனப் பல பெயர்களில் மருத்துவ இலக்கியங்கள் வழங்குகின்றன. இதில் நறுமணம் வீசும் தன்மை கொண்ட மலர்கள் காணப்படும். தாழையின் இலை, பூ, சோறு, விழுது போன்ற பகுதிகள் மருத்துவப் பண்பு கொண்டவை. தாழையின் சோற்றினை உண்டால் “சூதகம் முறை தப்பாது

உண்டாகும், பூ பசியைக் கொடுக்கும், விழுது ஆண்மையையும், குருதிப் பெருக்கையும் உண்டாக்கும்.”³⁹ தாழை விழுதுச்சாற்றிலிருந்து “தாழைத்தலை”⁴⁰ தயாரிக்கப்படுகின்றது. தாழை மரத்திலிருந்து சூல் தலைம், தாழம்பூ மாத்திரை போன்றவை தயாரிக்கப்படுகின்றன.

5.61 கொக்கு - மாமரம்

சங்க இலக்கியங்கள் மாமரத்தினைக் கொக்கு என வழங்குகின்றன. மருத்துவ இலக்கியங்கள் ‘ஆமிரம், எகின், சிஞ்சம், கொக்கு, சூதம், சேகரம், குதிரை, தேதாரம், மாழை, மாந்தி’ என்றும் வழங்குகின்றன. இதன் இலை, பூ, காய், வித்து, பட்டை, வேர் போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும்.

மாமம்பழத்தால் ஆண்மை பெருகும், மனத்தளர்ச்சி நீங்கும். மாங்கொட்டையினுள் இருக்கும் பருப்பால் சீதக்கழிச்சல், குருதிக்கழிச்சல், சூடு, பெரும்பாடு, வயிற்றுப்புழு போன்றவை நீங்கும். மாப்பிசினால், பெரும்பாடு, குருதிக்கழிச்சல், வெள்ளை போன்றவை நீங்கும். மாமரத்தின் இளந்தளிர்களை உலர்த்திப் பொடி செய்து காலை, மாலை பசும்பாலில் கலக்கி உண்டால் நீரிழிவு நோய் குணமாகும்.

5.62 கொள்ளு - தானியம்

தானிய வகைகளில் ஒன்றான கொள்ளு ‘காணம், முதிரை’ என மருத்துவ நூல்களில் வழங்கப்படுகின்றது. இதன் விதை குதிரையின் உணவாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. “கொள்ளுச் செடியின் அனைத்துப் பாகங்களும் மருத்துவத் தன்மை கொண்டவையாகும். இது கல்லடைப்பு, இருமல் போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தும். இதனை உட்கொண்டால் உடலிலுள்ள

தேவையற்ற சதைகள் குறைந்து உடல் மெலியும்.”⁴¹ கொள்ளின் விதையை வெந்நீரில் வேக வைத்து அதனுடன் 5 கிராம் இந்துப்புப் பொடித்துப் போட்டுக் காலை, மாலை இருவேளையும் பருகி வர இருமல், சிறுநீரகம், சிறுநீர்ப்பை, பித்தப்பை ஆகியவற்றில் உள்ள கற்கள் கரையும். கபராஜாங்கத் தைலம், தன்வந்திரத் தைலம், வாதகோடாரி எண்ணெய், களச்சிக்கஷாயம், சீனப்பாருக் கஷாயம், நீர்ப்பாண்டு கஷாயம், தன்வந்திரக் கஷாயம், சித்திர மூல வல்லாதி லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க கொள்ளு பயன்படுகின்றது.

5.63 கொன்றை

கொன்றை மரத்தின் பட்டை, பூ, காய், வேர் ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவை. மரக்கட்டை உடலைத் தேற்றும், காய்ச்சல் தணிக்கும், மலமிளக்கும், வாந்தியுண்டாக்கும் பூ வயிற்று வாய்வுகளைத் தடுக்கும் நுண்புழுக்களைக் கொல்லும் தன்மை கொண்டதாகும். “கொன்றைப் பட்டை, தூதுவளை வேர் இரண்டையும் சம அளவு எடுத்துத் தூள் செய்து தேனில் குழைத்து காலை, மாலை இருவேளையும் பாலுடன் உண்டால் சளி, கபக்கட்டு, சுவாசக் கோளாறுகள் நீங்கும். கொன்றை மரத்தின் பூக்கள், காய், பட்டை இவற்றை நன்றாகப் பொடி செய்து மோரில் கலந்து காலை, மாலை குடித்தால் வெண்குஷ்டம்”⁴² நீங்கும்.

5.64 சண்பகம்

சங்க இலக்கியங்களில் சிறப்பித்துப் பேசப்படும் சண்பகம் மருத்துவத்தன்மை கொண்ட தாவரமாகும். இதன் இலை, பூ, பட்டை, வேர் ஆகிய பகுதிகள் மருத்துவப் பயன் கொண்டவை.

சண்பக மரத்தின் வேர் தீராத உஷ்ணம், சுரம், கண்தோஷம் போன்றவற்றினை நீக்கி, பசியை உண்டாக்கும். சண்பகம் பூ வாதபித்தம், அஸ்திசுரம், மேகம், சுரம், தாது நஷ்டம், கண்ணழற்சி போன்ற நோய்களை மாற்றும். “சண்பக மரப்பட்டையைப் பொடித்து குடிநீர் வைத்து சுரத்துக்குக் கொடுத்தால் சுரம் நீங்கும். அதன் விதையில் இருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் வயிற்று வலிக்கு, மேலுக்குத் தடவ வலிபோகும்.”⁴³ சண்பக மரத்தின் பாகங்கள் ஆவராத்ரி லேகியம், இஞ்சி லேகியம், சிட்டுக்குருவி லேகியம், சிறிய ஏலாத்ரி மாத்திரை, வலிய ஏலாத்ரி குளிகை, ஆயில்யப்பட்டைத் தைலம், கடுஞ்சுரைத் தைலம், ஏலாத்ரி சூரணம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றன.

5.65 சிறுமாரோடம் - செங்கருங்காலி

சிறுமாரோடம் என்பதற்குச் செங்கருங்காலி எனச் சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி⁴⁴ குறிப்பிடுகின்றது. இது குருதிக்கசிவு, சீழ்க்கழிவு போன்றவற்றை நீக்கும். உடலின் பலத்தினைக் கூட்டும் தன்மை கொண்டதாகும். கருங்காலி மரத்தின் வேர், பட்டை, பிசின் போன்றவை மருத்துவத் தன்மை கொண்டவையாகும். கருங்காலி மரப்பட்டை “மேகநீர், மூலவியாதி, காசம், ஈளை”⁴⁵ போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். கருங்காலி தூதுவளை இருதம், கரிசாலை இலேகியம், ஆவராத்ரி லேகியம், கருவேலம் பட்டைத் தைலம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.66 சுரபுன்னை - வழை

சங்க இலக்கியங்கள் சுரபுன்னையை ‘நாகம், புன்னாகம், வழை’ என்று பல பெயர்களால் வழங்குகின்றன. நாகமரத்தின் இலை, பூ, வேர், பட்டை

போன்ற பகுதிகள் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். நாகப்பூ “மதமூர்ச்சை, பிரமியம், சுவாசகாசம், புகைச்சல், குரல்கம்மல், புழுவிஷம், தேள்விஷம், அதிசாரம், இரத்த மூலம், மேகம், சூடு, நீரிழிவு விந்து நஷ்டம்”⁴⁶ போன்ற வியாதிகளைக் குணமாக்கும் தன்மை கொண்டதாகும்.

5.67 சுரைக்கொடி

சுரைக்காய் சமையலுக்குப் பயன்படும் காய் வகைகளுள் ஒன்றாகும். சுரைக்கொடியின் இலை, காய், விதை ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவை. சுரைக்கொடியின் இலையை 50 கிராம் எடுத்துச் சிதைத்து ஒரு லிட்டர் நீர் விட்டு அரை லிட்டர் ஆகும் வரை காய்ச்சி வடிகட்டி காலை, மாலை குடித்தால் சிறுநீர் அதிகமாக வெளியேறும். பெருவயிறு, பாண்டு ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட உடல் வீக்கம் குறையும்.

5.68 செங்கொடு வேரி

சிறுசெடி வகையைச் சேர்ந்த இத்தாவரத்தை சித்திர மூலம் என மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. மருத்துவக் குணம் கொண்ட கொடிவேலியின் வேர் அரையாப்புக் கட்டி, இரத்தக்கட்டி, மூலம், பெருவயிறு, அஜீரணம் போன்றவற்றைப் போக்கும் தன்மை கொண்டது. இது சித்த மருத்துவத்தில் களச்சிக்காய் லேகியம், சித்திர மூல வல்லாதி போன்ற மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.69 சேம்பு

சேம்பை ‘சாமைக்கிழங்கு, சேமைக்கிழங்கு’ என மருத்துவ இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதன் இலை மற்றும் கிழங்கு ஆகியவற்றிற்கு

மருத்துவக் குணம் உண்டு. சேம்பின் கிழங்கினை வீக்கங்களுக்கும், கட்டிகளுக்கும் அரைத்து வைத்துக் கட்டினால் குணம் உண்டாகும். சேம்புத் தண்டின் சாறு, வெட்டுக் காயங்களினால் உண்டாகும் குருதியை நிறுத்தும். சித்த மருத்துவத்தில் கருணை லேகியம், அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம் போன்ற மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.70 தருப்பை

தருப்பைப் புல்லை வேள்விகள் செய்யும் அந்தணர்கள் பயன்படுத்துவார்கள். செடி முழுமையும் மருத்துவக்குணம் கொண்டது. இது சிறுநீர் பெருக்குதல், சதை நரம்புகளைச் சுருங்கச் செய்து, குருதி, சீழ்க்கசிவுகளைத் தடுக்கும் தன்மை கொண்டது. 'தருப்பைப்புல் கஷாயம் பெரும்பாட்டையும், சீதபேதியையும் உடனே குணப்படுத்தும்' தன்மை கொண்டது.

5.71 தணக்கம் - நுணா மரம்

தணக்கம் மரத்தின் உட்பகுதி மஞ்சள் வண்ணமாக இருக்கும். முற்காலத்தில் இதன் பட்டைகளினின்று சாயம் எடுத்துத் துணிகளுக்குச் சாயம் போடுவது வழக்கமாக இருந்தது. இதன் இலை, காய், பட்டை, வேர் போன்றவை மருத்துவப் பயனுடையவையாகும். நுணாமரத்தின் பட்டை, கரப்பான், கபசுரம், புண்கிராந்தி இவற்றையும், இலை மாந்தம், மேகம் இவற்றினையும் குணமாக்கும். நுணா மரத்தின் இலை வெண்குட்டம் நீக்கும் தன்மை கொண்டது.

5.72 தாளி - கூந்தல் பனை

தாளிப்பனையினை, 'கூந்தல் பனை, கொண்டைப்பனை, மலைப் பனை' என மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. தாளிப்பனையின் சோறு, காய் போன்றவை மருத்துவத் தன்மை கொண்டவையாகும். “காயினால் தேக பலவீனம் நீங்கி உடல் வலிமை பெறும்.”⁴⁷ தாளிப்பனையின் பாளையிலிருந்து எடுக்கப்படும் கள் உடலுக்கு ஊட்டம் தரும்.

5.73 தாமரை

தாமரையில் வெண்தாமரை, செந்தாமரை என்ற இரண்டு வகை உண்டு. தாமரையின் பூ, இலை, விதை, கிழங்கு போன்றவை மருத்துவத் தன்மை கொண்டவையாக விளங்குகின்றன. தாமரையின் கிழங்கு 'காசம், பித்தம், தவளைப்புண், வயிற்றுக்கடுப்பு போன்றவற்றை நீக்கி, கண்களுக்குக் குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும்' தன்மை கொண்டதாகும். தாமரைக் கிழங்கினை அரைத்துப் பாலுடன் உட்கொண்டால் மேகவேட்டை நீங்கும், உடல் உறுதி பெறும், கண்கள் குளிர்ச்சியடையும். சித்த மருத்துவத்தில் சுதர்சன சூரணம், அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம், திராட்சாதிக் கஷாயம், குறிஞ்சிக் கஷாயம் போன்ற மருந்துகள் செய்யப்பயன்படுகின்றன.

5.74 தில்லை

தில்லை மரத்தின் பால், விதை போன்றவை மருத்துவப் பயனுடையவை. தில்லை மரத்தின் பாலை நீண்ட நாள் ஆறாத புண்களின் மேல் தடவ அப்புண் விரைவாக ஆறும். தில்லை மரத்தின் பாலால் 80 வகையான வாத நோய்களும் தீரும். தில்லை மரத்தின் அடிப்பாகம் அல்லது வேரிலிருந்து எடுக்கப்படும் ஒரு விதமான சிவப்பு மெழுகுக்கு பாலுணர்வைத் தூண்டும் தன்மையுண்டு.

5.75 துழாய் - துளசி

துளசியில் கருந்துளசி, வெண்துளசி, செந்துளசி, நிலத்துளசி, கல்துளசி, முள்துளசி, நாய்த்துளசி எனப் பலவகையுண்டு. இவற்றின் இலைகள் மிகுந்த மருத்துவத்தன்மை கொண்டவையாகும். துளசியின் இலை கோழையகற்றும், மார்புச்சளியைப் போக்கும், உடலுக்கு சீரான வெப்பத்தினைக் கொடுத்து நாடி நடையினைச் சீர் செய்யும். “துளசி இலையைத் தினசரி சிறிதளவேனும் உண்டு வந்தால் துளசியில் உள்ள குரோமியம் தாது உப்பின் காரணமாக அதிகப்படியான கொழுப்புச்சத்து, சர்க்கரை இரண்டும் கரைக்கப்பட்டு, கட்டுப்படுத்தப்பட்டு இதயநோய்கள், பக்கவாதம், நீரிழிவு நோய் போன்றவற்றைத் தடுத்து அதிக நாள் ஆரோக்கியத்துடன் உயிர்வாழ துளசி துணை நிற்கிறது.”⁴⁸ சித்த மருந்துகளில் சேரும் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாகத் துளசி விளங்குகின்றது.

5.76 தும்பை

தும்பை இலை, பூ போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். தும்பையின் சமூலம் பொதுவாக மலத்தை உடைத்து நீராக்கி வெளியே தள்ளும், வாந்தியை உண்டாக்கும். சகல விதமான விஷங்களையும் முறித்து விடும் தன்மை கொண்டது. உடம்பின் மேல் காணும் சொறி, சிரங்கு, நமைச்சல் ஆகியவற்றிற்கு குப்பைமேனியைப் போல தும்பையை அரைத்து உடம்பில் தடவிக் குளித்து வர குணமாகும். “பாம்புக்கடி விஷத்திற்குத் தும்பை இலைச்சாறு அற்புதமான மருந்தாகும். பார்த்தீனியம் செடியினால் ஏற்படும் ஒவ்வாமை நோய்க்குத் தும்பை மாற்று முறிப்பு மருந்தாகப் பயன்படுகின்றது.”⁴⁹ தும்பை இரைக்குழம்பு, கருப்பு விஷனுச்சக்கர மாத்திரை,

முள்ளெலித்தைலம், பித்த சுரக் குடிநீர் போன்ற சித்த மருந்துகளில் சேர்க்கப்படும், மூலிகைப் பொருள்களில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

5.77 தெங்கு

தென்னை மரத்தின் குருத்து, பூ, இளநீர், காய், மட்டை ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவையாகும். தென்னையின் பூ சிறுநீர் பெருக்கும். உடல் வெப்பத்தைத் தணிக்கும், உடலை உரமாக்கும், பசியைத் தூண்டும். இளநீர் தாகம் தணிக்கும். குளிர்ச்சியுண்டாக்கும். உள்ளழல் அகற்றும் தேங்காயின் பால் மலமிளக்கும், தாது சூட்டை தணிக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். சித்த மருந்துகளான புங்கன்பட்டைத் தைலம், காயத்திருமேனி, முடக்கத்தான் தைலம், ராச்சாதித் தைலம், கௌசிக் குழம்பு, விஷக்குழம்பு போன்ற மருந்துகள் தயாரிக்க தென்னையின் பாகங்கள் பயன்படுகின்றன.

5.78 தேக்கு

தேக்கு மரத்தின் தூளைப் பசையாகக் காய்ச்சி, பித்த தலைவலி, வீக்கம் போன்றவற்றிற்கு மேற்பூச்சாகப் பூசினால் குணம் கிடைக்கும். சுதர்சன சூரணம், முத்துப்புறா சூரணம், இஞ்சி லேகியம், அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம், முள்ளெலித் தைலம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கத் தேக்கின் பாகங்கள் பயன்படுகின்றன.

5.79 நந்தி - நந்தியாவட்டம்

நந்தி எனப்படும் நந்தியாவட்டம் வெண்மையாகப் பூ பூக்கும் பெருஞ்செடியாகும். இதன் பால், பூ, வேர் போன்றவை மருத்துவப் பயன் கொண்டவையாகும். “நந்தியாவட்டம் பூவால் கண்களில் உண்டாகும் நோய்கள்

யாவும் நீங்கும். மேலும் கண்வலி, கண்படலம், கருவிழி நோய்கள், மண்டைக்குத்து ஆகியவை நீங்கும்.”⁵⁰

5.80 நள்ளிருள் நாறி - இருவாட்சி

இருவாட்சியின் இலை, பூ, வேர், எண்ணெய் போன்றவை மருத்துவப்பயன் கொண்டவையாகும். இருவாட்சியினால் கண்ணொளி பெருகும். உடல் குத்தலும், மூர்ச்சை நோயும் இதனால் நீங்கும். இதன் பூவில் இருந்து ஒரு விதமான எண்ணெய் எடுக்கின்றார்கள். இவ்வெண்ணெயைக் காது, மூக்கு ஆகியவற்றில் ஏற்படும் சீழ்நாற்றத்திற்கு விடலாம்.

5.81 நாணல்

நாணல் கோரைப் புல்லினத்தைச் சார்ந்தது. இதன் தண்டும், வேரும் மருத்துவப் பயனுடையவை. “தண்டின் சாற்றினால் வாந்தி, சுவையின்மை, வயிற்றில் உண்டாகும் நோய்கள், இரைப்பு, பாண்டு இவை நீங்கும். மேலும் இதன் வேரினால் விக்கல், கபம், கபசுரம் போன்றவை குணமாகும். இது காயகல்பங்களில்”⁵¹ ஒன்றாகும்.

5.82 நார்த்தை

நார்த்தை கனி கசப்பும், புளிப்பும் கலந்து காணப்படும். பிஞ்சு பசியைத் தூண்டும், வயிற்றில் உள்ள கிருமிகளைக் கொல்லும், காமம் பெருக்கும், கனி குளிர்ச்சி உண்டாக்கும். இதன் புளிப்புச் சுவையால் தேகம் உறுதி பெறும். மேலும் நாரத்தம் பழத்தினால் பித்தகுன்மரோகம் நீங்கும். உடல்குடு தணியும், சுக்கில விருத்தி உண்டாகும்.⁵² நார்த்தைப் பழத்தின் சாற்றினை நீரில் கலந்து குடித்தால் இரைப்பைக்கு பலத்தைக் கொடுப்பதுடன் சிறுநீரைத் தாராளமாக இறங்கச் செய்யும். இரத்தக் கொதிப்பை அகற்றும் தன்மை கொண்டதாகும்.

5.83 நாகம் - நாகமரம்

நாகம் எனப்படும் நாகமரத்தினை வெள்ளை நாகம் என வழங்குவார்கள். இது பாம்புக்கடி, தேள்கடி போன்ற பல விஷங்களை முறிக்கப் பயன்படுகின்றது. “இம்மரத்திலிருந்து எடுக்கப்படும் பிசின் கருவேலம் பிசினுக்கு மாற்றாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.”⁵³ அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம் தயாரிக்க இதன் பூ பயன்படுகின்றது.

5.84 நாவல்

நாவல் மரம் சிறந்த மருத்துவக் குணம் கொண்டதாகும். இதன் பட்டை, இலை, பழம், கொட்டை போன்றவை மருத்துவப் பயனுடையவை. “நாவல் மரத்தின் பழம், விதை, பட்டை, இலை போன்றவை இரத்த ஓட்டத்தைச் சீர் செய்து, தாதுவைப் பெருக்கும், சிறுநீரக நோய்களைப் போக்கும் தன்மை கொண்டது. நாவல் கனியை உண்டால் நீரிழிவு, வாயு, இரத்த அழுத்தம், தாகம், உடற்கடுப்புப் போன்றவை நீங்கும் எனத் தேரையர் காப்பியம்”⁵⁴ கூறுகின்றது. நாவல் மரப்பட்டைத் தூளை எருமை மோரில் கலந்து குடித்தால் பெண்களின் பெரும்பாடு நீங்கும். சித்த மருத்துவத்தில் ஆவாராதி லேகியம், பெரிய குக்குடாதி நெய் போன்ற மருந்துகளின் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாக நாவல் மரத்தின் பட்டை சேர்க்கப்படுகிறது.

5.85 நொச்சி

நொச்சியின் இலை, பட்டை இவற்றின் நிறத்தின் அடிப்படையில் வெண் நொச்சி, கருநொச்சி என இரண்டு இனங்கள் நொச்சியில் காணப்படுகின்றது. வெண் நொச்சியின் இலைக்கு “வேதனைத் தணித்தல், சிறுநீர் பெருக்குதல், நோய் நீக்கி உடல் நலம் பேணுதல், மாதவிலக்கைத்

தூண்டுதல், நுண்புழுக்களைக் கொல்லுதல் ஆகிய குணங்கள் உண்டு. கருநொச்சி பஸ்பங்கள் செய்ய உதவும். கடும் வாதநோய்கள், கீல்வாதம், முகவாதம், நாசிரோகம் மண்டைக்குடைச்சல் முதலானவைகளுக்குச் செய்யப்படும் மருந்துகளில் இது சேர்க்கப்படும்.”⁵⁵ நொச்சிக் களச்சிக் கஷாயம், சர்வாங்கத்தைலம், சூல் தைலம், பண்டாரக் குளிகை, ஆயில்யப்பட்டைத் தைலம் போன்ற மருந்துகளின் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாகச் சேர்க்கப்படுகின்றது.

5.86 நெல்லி

நெல்லிக் காய் இனிப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு ஆகிய குணங்களை ஒருங்கே பெற்றுள்ளது. இதன் இலை, வேர், காய் போன்றவை மருத்துவப் பயனுடையவையாகும். உடலை நோய் நொடி வராமல் பாதுகாக்க பலகற்ப மூலிகைகளை நமது சித்தர்கள் கூறியுள்ளனர். அதில் முதன்மை வகிப்பது நெல்லிக்கனியே. நெல்லிக்கனியைத் தொடர்ந்து சாப்பிட்டு வர இதயம் பலமடையும், நரம்புத்தளர்ச்சி நோய் நீங்கும்.⁵⁶ இது நெல்லி சூரணம், நெல்லிக்காய் லேகியம், கரிசாலை லேகியம், திராட்சாதிக் கஷாயம், தூதுவளை கிருதம், நீலிப்பிருங்காதித் தைலம், சுரபுங்க வில்லாதி லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப்படயன்படும் மூலப் பொருட்களில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது.

5.87 நெருஞ்சி

நெருஞ்சியின் காய், இலை, வேர் போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். உடலில் தோன்றும் வெண் குஷ்டத்தைப் போக்கப் பெரு நெருஞ்சிக்காய் சிறந்த மருந்தாகும். நெருஞ்சி வித்து “நீர்க்கட்டு, கல்லடைப்பு”⁵⁷

போன்ற வியாதிகளைக் குணமாக்கும். நெருஞ்சிக் காயினைக் கஷாயம் செய்து அத்துடன் நவச்சாரம் சேர்த்து மூத்திர எரிச்சலுக்குக் கொடுத்தால் குணம் கிடைக்கும். நெருஞ்சில் மேக ஏலாதிக் கஷாயம், நீர்பாண்டு கஷாயம், அத்திப்பூ மாத்திரை, தூதுவளைக் கிருதம் போன்ற சித்த மருந்துகளில் சேரும் மூலப்பொருட்களில் ஒன்றாகும்.

5.88 நெய்தல்

நெய்தல் ஒரு நீர்த்தாவரம். இதன் பூ, வேர், கிழங்கு போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். நெய்தல் கிழங்கினால் “அக்கிப்புண், எரிச்சல், முக்குற்றம், வெள்ளை, குருதிக்கழிச்சல், அழல்நோய் ஆகியவை நீங்கும். விழிக்குக் குளிர்ச்சியும், ஆண்மையும் உண்டாக்கும்”⁵⁸ எனப் பதார்த்த குண சிந்தாமணி கூறுகின்றது.

5.89 பனை - பெண்ணை

பனையினை ‘பெண்ணை, போந்தை’ எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. பனைமரத்தின் ஓலை, பூ, வேர், பதநீர், கள், கற்கண்டு போன்றவை மருத்துவப் பயனுடையவையாகும். பனைமரத்தின் மருத்துவப் பயன்கள் சிறப்புடையவை. பனையின் மதுவினை உண்டால் தாகம் நீங்கும். பனங்கிழங்கினை உண்டால் மேகநோய் நீங்கும். பனங்குருத்து உதிர மூலத்தினை நீக்கும். ஆண்மையைப் பெருக்கும். பனை நுங்கின் நீர் வியர்க்குருவை நீக்கும். பசியைத் தூண்டும். மண்ணன், அம்மை நோய்களை மாற்றும், உடலுக்குக் குளிர்ச்சியைத் தரும். பனங்கிழங்கினை வேக வைத்து, உலர்த்திப் பொடி செய்து, பனை வெல்லத்துடன் கலந்து உண்டால் ஆண்மை

பெருகும், விந்து உற்பத்தியாகும். பனைமரத்தின் வேர் பெரிய குக்குடாதி நெய் என்ற மருந்து செய்யவும், அலவாச்சி மண்டுராதிக் கஷாயம் செய்யவும் பயன்படுகிறது.

5.90 பசும்பிடி - பச்சிலை

பச்சிலையின் இலையால் சொறி, சிரங்கு முதலியன நீங்கும். “பச்சிலையின் இலையினைப் பொடி செய்து உடல் முழுவதும் பூசிக் குளித்தால் சொறி, சிரங்கு, நமைச்சல், உடலில் ஏற்படும் கற்றாழை நாற்றம் போன்றவை நீங்கும் என மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்”⁵⁹ கூறுகின்றது.

5.91 பருத்தி

பருத்தியை பரிஇ, பாரம், பன்னல் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. பருத்தியின் இலை, பூ, விதை ஆகியவை மிகுந்த மருத்துவக் குணம் கொண்டவை. பருத்தி விதையில் இருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் கபத்தைப் போக்கும், மலத்தை இளக்கும், மேலும் தாது விருத்தி, இந்திரியக் கட்டுப் போன்றவற்றை நிகழ்த்தி உடல் வலிமையைக் கொடுக்கும். பருத்தியின் பிஞ்சு சிப்பி நெய் தயாரிக்கவும், விதை தூதுவளை கிருதம் தயாரிக்கவும் பயன்படுகிறது.

5.92 பலாசம் - புரசமரம்

பலாசம்மரத்தினை ‘முருக்கன்’ என்றும் வழங்குவார்கள். இதன் இலை, பூ, விதை ஆகியவை மருத்துவப் பயன் கொண்டவையாகும். பலாச மரம் வயிற்று நோய், வயிற்றுப் புழு, கழிச்சல், உடல்குடைச்சல் ஆகியவற்றை நீக்கும். பசியைத் தூண்டும் தன்மை கொண்டது. “பலாச மரத்தின் பூவை வேகவைத்துக்

குடிநீர் செய்து அதனுடன் சிறிது வெடியுப்புச் சேர்த்துக் கொடுக்க சிறுநீர் பெருகும். மாதவிடாய் ஒழுங்குபடும். இம்மரத்தின் பட்டைச் சாற்றையும், இஞ்சிச் சாற்றையும் கலந்து கொடுக்க பாம்புக்கடி நஞ்சு நீங்கும்.”⁶⁰

5.93 பலவு - பலாமரம்

முக்கனிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் பலாப்பழம் மருத்துவத்தன்மை கொண்டதாகும். இதில் ஆசினிப்பலா, கடைப்பலா, வருக்கைப்பலா, கூளைப்பலா எனப் பல வகைகள் உண்டு. “பலாவின் இலை, காய், பழம், விதை, பால், வேர் ஆகிய அனைத்தும் மருத்துவப் பயனுடையவை. பலாவின் இலையினை உண்டால் பித்தம் அதிகமாகும். ஆனால் பெருவயிறு, குன்மம் போன்ற நோய்கள் நீங்கும்.”⁶¹ பலாப்பாலுடன் வசம்பைப் பொடி செய்து உண்டால் மாலைக்கண் நோய் நீங்கும். பலாப் பிஞ்சையுண்டால் நீர்வேட்கையும், அழலையும் நீங்கும், சுக்கிலம் விருத்தியாகும். பலாப்பழத்தினை நெய்யுடனோ, தேனுடனோ கலந்து உண்டு பால் அருந்தினால் உடல் வலிமை பெறும். மூளை பலப்படும்.

5.94 பயிறு - பாசிப்பயிறு

‘பச்சைப்பயிறு, பாசிப்பயிறு, சிறுபயறு’ என்று உலக வழக்கில் அழைக்கப்படும் பயிறை முற்கம் என்று மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. தானிய வகையைச் சேர்ந்த பயிறு சிறுபயிறு, பெரும்பயிறு, எனப் பலவகைப்படுகிறது. இவற்றில் பச்சைப்பயிறு எனப்படும் சிறு பயிறும், நரிப்பயிறு (*Phaselous frilobus*) எனப்படும் பெரும் பயிறும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். சிறுபயிறு பித்தத்தை நீக்கும், சீதளம் செய்யும் குணம் கொண்டதாகும். இது சிறந்த

உணவாகும். எளிதில் ஜீரணமாகும் தன்மை கொண்டது. இதைக் கஞ்சி வைத்துக் குடித்தால் கண்களுக்குத் தெளிவைத் தரும். பெரும்பயிற்று கபம், கோழை, வெள்ளை நோய், கரப்பான் போன்ற வியாதிகளைப் போக்கும். இது பித்த கஷாயம், அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.95 பாதிரி

பாதிரி மரத்தின் பூவை மருத்துவ நூல்கள் 'மதன காமப் பூ' என அழைக்கின்றன. பாதிரிப் பூவினால் 'பித்த சுரமும் வெட்டையும் நீங்கும்' பெண் வசியம் உண்டாகும்.⁶² பாதிரி மரத்தின் வேரினால் 'நீரிழிவு, கரப்பான், கண், காது, கை, கால் எரிச்சல், நீரிழிவுக் கட்டிகள், சொறி, சிரங்கு நீங்கும். பாதிரி மரப்பட்டையினை நீரில் நன்கு ஊற வைத்து அதன் நீரை காலை, மாலை குடித்தால் வயிற்று வலி, இருமல், சோகை முதலிய நோய்கள் நீங்கும். பாதிரிப் பூவைத் தேனில் கலந்து உண்டால் விக்கல் நிற்கும். தாது விருத்தியடையும்.⁶³ இம்பூரல் லேகியம், கருணை லேகியம், மகா வல்லாதி லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் செய்ய இதன் பூ பயன்படுகின்றது.

5.96 பாகல்

பாகல் கொடியின் இலை, காய், பழம் ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவை. பாகல் பழத்திற்குச் சுரம் மேகம், காசம், சுவாசம், மூலம் திரிதோஷம், குஷ்டம், கிருமி போன்றவற்றைப் போக்கும் பண்பு உண்டு. பாகற்காய் நீரிழிவு நோயாளிகளுக்குச் சிறந்த மருந்தாகும். பாகற்காயால் மூலநோய் குணமாகிறது. மலம் தாராளமாக வெளியேறும். குடற்கிருமிகள்

வெளியேறும். இரத்தம் சுத்தமடையும். கண் நோய்கள் நீங்கும். உயர் இரத்த அழுத்தம், நரம்பு சம்பந்தமான நோய்கள் குணமாகும்.

5.97 பிரம்பு

பிரம்பு சிறு கொடியினத்தினைச் சார்ந்தது. இதன் பழம், கோழை, கபம் அகற்றும் தன்மை கொண்டது. இதன் கிழங்கை குடிநீர் செய்து உண்டால் பல் சம்பந்தமான நோய்கள் முற்றிலும் நீங்கும். மேலும் வாத வலியைப் போக்கும். பிரம்பங்கொடியின் கிழங்கு சித்திர மூல வல்லாதி, சீனப்பாகு, கஷாயம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.98 பிரண்டை

பிரண்டையை மருத்துவ நூல்கள் 'வச்சிர வல்லி' என்னும் பெயரில் வழங்குகின்றன. இதன் தண்டு, வேர் ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவை. பிரண்டையின் தண்டை நெய்யில் வறுத்து அரைத்து உண்டால் ரத்த மூலம், மாந்தம், வயிற்றுவலி, வாய்வு, அதிசாரம், முனைமூலம், கபம், இரத்தப்போக்கு அனைத்தும் நீங்கும். மிகுந்த பசி உண்டாகும்.⁶⁴ பிரண்டை வேரை நன்றாக நீரில் அலம்பி நிழலில் நன்கு உலர்த்தி இடித்துச் சூரணித்து எடுத்துக் கொண்டு காலை, மாலை உண்டால் ஒடிந்த எலும்புகள் மிக விரைவில் கூடி இயல்பு நிலைக்கு வந்து விடும். மீண்டும் எலும்பு உடையாதவாறு உறுதியைக் கொடுக்கும்.⁶⁵ பிரண்டை உப்பு லேகியம், களச்சிக்காய் லேகியம், கருணை லேகியம், கபராஜாங்கத் தைலம், பிரளித் தைலம் போன்ற சித்த மருந்துகள் செய்யப் பயன்படுகிறது.

5.99 பீரம் - பீர்க்கு

பீர்க்கு ஒரு கொடி வகைத் தாவரம். இதனை கோசவதி என அழைப்பர். இதன் காய், விதை, இலை போன்றவற்றை மருந்தாகப் பயன்படுத்தலாம். “பீர்க்கங்காய் உடல் சூட்டை நீக்கும், சிறுநீர் பெருக்கும், உடல் வலிமையைக் கொடுக்கும். பீர்க்கங்காயினைப் பத்தியக் கறியாக உண்ணலாம் எனத் தேரையர்”⁶⁶ கூறுகின்றார். பீர்க்கின் இலையை அரைத்து அழுகிய புண்களில் கட்டினால் புண் விரைவில் குணமாகும்.

5.100 புன்னை

புன்னை மரம் கடற்கரைகளிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும் தானே வளரும் தன்மை கொண்டது. இதன் இலை, பூ, விதை, பட்டை, நெய் ஆகியவை மருத்துவப் பயனுடையவை. இது தோல் நோய்க்கு சிறந்த மருந்தாகும். புன்னையின் பூவில் மேகம், முப்பிணி, கரப்பான், சொறிசிரங்கு முதலியவை நீங்கும். உடல் வெப்பத்தைக் கூட்டி காக்கா வலிப்பு, சன்னி, பாரிசவாயு போன்ற நோய்களைப் போக்கும். புன்னைக் கொட்டை செவிப்புண், சூதக வாயு போன்றவற்றை நீக்கும். இத்தகைய மருத்துவப் பண்பு கொண்டதாகப் புன்னை விளங்குகின்றது.

5.101 புங்கு - புங்கம்

புங்க மரத்தின் இலை, பூ, வேர், பருப்பு, பால் ஆகியவை உடலின் தளர்ச்சியைப் போக்கி உடலை தேற்றும் தன்மை கொண்டது. புங்கம் நெய், பால் போன்றவை சீழ்வடியும் புண்கள், ரணம் ஆகியவற்றைக் குணப்படுத்தும். பொதுவாகப் புங்க மரத்தின் பாகங்கள் யாவும், நுண் கிருமிகளைக் கொல்லும்

தன்மை கொண்டதாகும். புங்கம் விதையில் இருந்து எடுக்கப்படும் எண்ணெய் 'கரப்பான், சொறிசிரங்கு' போன்றவற்றை நீக்கும். தேகத்திற்கு அழகு கொடுக்கும். புங்க மரத்தின் வேர், வாதக்கடுப்பு, 'வாதகுன்மம், புண்புரை போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். புங்க மரத்தின் பாகங்கள், புங்கண் பட்டைத் தைலம், சங்காதி மாத்திரை ஆகிய சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றன. புங்கம் கொட்டையை நீரில் கரைத்தால் நுரை வரும். இது ஆபரணங்களைச் சுத்தம் செய்யப்பயன்படுவதால் இதன் கொட்டையை 'பொன்னங்கொட்டை' என்னும் அழைப்பார்கள்.

5.102 புளி

அன்றாட உணவுக்குச் சுவை கூட்டும் முக்கியமான பொருட்களில் ஒன்று புளியமரத்தின் பழமாகும். இது புளிப்புச் சுவை மிக்கது. இதன் பூ, இலை, காய், கனி, பட்டை, விதை ஆகிய அனைத்தும் மருத்துவப் பயனுடையவையாகும். புளியமரத்தின் இலை வீக்கம், கட்டிகளைக் கரைக்கும். பூ குளிர்ச்சி தரும். காய் பித்தம் தணிக்கும். பட்டை சதை நரம்புகளைச் சுருங்கச் செய்யும்.

புளியம் இலைச் சாற்றில் காச்சியப் பாலைக் கலந்து குடித்தால் இரத்தப் பேதி, சீதப்பேதி போன்றவை குணமாகும்.⁶⁷ புளிய இலைச்சாறு அமர மாத்திரை செய்யவும், இலைக்காம்பு ராசனாதிப் பொடி செய்யவும், புளியம் பழத் தோடு நத்தை நெய் செய்யவும் பயன்படுகின்றன.

5.103 மல்லிகை

மல்லிகையின் இலை, பூ, வேர் போன்றவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். "மல்லிகைப் பூவிற்குக் கபம், கண்பிரமை, உடல் வெப்பம்

போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை உண்டு. போக உணர்வைத் தூண்டும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது.”⁶⁸ காட்டுமல்லி இலையால் வெண்குஷ்டம் நீங்கும்.

5.104 மருதம்

மருதமரத்தின் பட்டை, விதை, பழம், இலை போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். மருதமரம் நீரிழிவு, வெள்ளை, மயக்கம், நீர்வேட்கை, பெருநோய், புழுநோய்கள், வயிற்று நோய்கள் போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். மருதமரத்தின் இலையைப் பொடி செய்து பாலில் கலந்து குடித்தால் பித்த வெடிப்புகள் நீங்கும். மருதப்பட்டைச் சூரணத்தைக் கருந்துளசிச் சாறு சேர்த்து தேனில் கலந்து குடித்தால் இதயம் தொடர்பான நோய்கள் நீங்கும். ஆவராதி லேகியம், பொன்னாவரைக் கஷாயம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க மருதம் பட்டைப் பயன்படுகின்றது.

5.105 மஞ்சள்

மங்கலத்தின் அடையாளமாகவும், உணவுப் பொருட்களுக்குச் சரியான நிறத்தையும், மணத்தையும் கொடுப்பது மஞ்சள் என்ற தாவரத்தில் இருந்து எடுக்கப்படும் கிழங்காகும். மஞ்சளில் கஸ்தூரி மஞ்சள், குடை மஞ்சள், கறி மஞ்சள் எனப் பலவகைகள் காணப்பட்டாலும், மிகுந்த மருத்துவக் குணம் கொண்ட மஞ்சளாக விளங்குவது கறி மஞ்சள் ஆகும். மஞ்சள் உடலில் உள்ள வாயுவை அகற்றி மிதமான உஷ்ணத்தை உண்டாக்கும். கண்களுக்குத் தெரியாத நுண்கிருமிகளை அழிக்கும் தன்மை கொண்டதாகும். வெட்டுப் புண்களை ஆற்றும் குணம் கொண்டது. “சித்த மருத்துவத்தில் மஞ்சள் நீரிழிவு என்னும்

சர்க்கரை நோயைத் தீர்ப்பதற்குப் பயன்படுகிறது. இரத்தத்தில் அதிகரித்த சர்க்கரையின் அளவைக் கட்டுப்படுத்துவதில் மஞ்சள் சிறந்து விளங்குகிறது.”⁶⁹ பொற்கையான் சூரணம், சுதர்சன் சூரணம், இஞ்சி லேகியம், அன்னபேதி லேகியம், போன்ற சித்த மருந்துகளில் சேரும் மூலிகைப் பொருட்களில் இதுவும் ஒன்றாகும்.

5.106 முள்ளி - நீர்முள்ளி

முள்ளி - நீர்முள்ளி என வழங்கப்படும் இதனை மருத்துவ நூல்கள் ‘காகண்டம்’ என்று அழைக்கின்றன. இவற்றின் பூ, விதை, இலை போன்றவை மருந்தாகப் பயன்படுகின்றன. இதன் இலை அல்லது சமூலத்தினைக் கஷாயம் வைத்துக் குடித்தால் சோகை, காமாலை, வயிற்றிலுள்ள கட்டிகள் போன்றவை நீங்கும். இது நீர்த்தாரைகளிலுள்ள சதை அடைப்பை முற்றிலும் நீக்கி தடையின்றி நீர்கழியச் செய்யும். இதன் “விதையை இடித்துச் சூரணமாகக் கொள்ள நிரக்கோவை, இரைப்பு, இருமல் நீங்கும். இரத்தம் சுத்தமாகி விந்து சுரக்கும்; தாது புஷ்டிப் பெறும்; ஆண்மையைப் பெருக்கும்.”⁷⁰ தன்மை கொண்டது. கரிசாலை லேகியம், உடும்பு லேகியம், நீர்ப்பாண்டு கஷாயம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்க நீர்முள்ளி பயன்படுகின்றது.

5.107 முல்லை

முல்லை மணமிக்க பூக்களைத் தரும் கொடிவகைத் தாவரம். வீடுகளில் வாசனை மலர்த்தாவரமாக வளர்க்கப்படுகின்றது என்றாலும், அதன் மலரில் மருத்துவக் குணங்கள் காணப்படுகின்றன. இது கிருமிகளைக் கொல்லும், மாதவிடாயைத் தூண்டும் தன்மை கொண்டதாகும்.

முல்லைப் பூ மனநோய் மாற்றும், உடல் சூட்டைத் தணிக்கும் தன்மை கொண்டதாகும் எனப் பதார்த்த குணசிந்தாமணி கூறுகின்றது.

5.108 முருங்கை

முருங்கையின் இலை, ஈக்கு, பூ, பிசின், பட்டைப் போன்றவை மருத்துவப் பயனுடையவையாகும். முருங்கையின் இலையினால் தலைநோய், வெறிநோய், கண்ணோய் போன்றவை நீங்கும். “முருங்கையின், ஈக்கு (சிறுகாம்பு) மற்றும் விதை நீர்த்துப்போன விந்தை பிசின்போல் கட்டிப்படுத்தும். உடல் வலுவடையும், ஆண்மைத் தன்மையைக் கூட்டும். இதன் வேர்ப்பட்டை விஷத்தை முறிக்கும் தன்மை கொண்டதாகும்.”⁷¹ முருங்கைப் பூவை பாலில் காய்ச்சி தினமும் பருகினால் ஆண்மை பெருகும். சுதர்சன சூரணம், களச்சிக்காய் லேகியம், அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம், ராச்சாதித் தைலம் போன்ற சித்த மருந்துகள் செய்ய முருங்கை பயன்படுகின்றது.

5.109 முஞ்ஞை - முன்னை

சங்க இலக்கியங்கள் முஞ்ஞை எனக் குறிப்பிடும் முன்னை மரத்தில் பலவகை இருந்தாலும் பசுமுன்னையே மருத்துவக்குணம் கொண்டதாகும். இது விடாசுரம், தேகவலி நீக்கும். அனைத்துவகையான வாதநோய்களையும் குணப்படுத்தும். மண்ணீரல் நோயினை முற்றிலும் நீக்கும். தன்மை முன்னையின் இலைக்கு உண்டு.

5.110 மாதுளம்

மாதுளையின் பூ, பிஞ்சு, பழம், விதை, பட்டை, வேர் போன்றவை மருத்துவக் குணமுடையவையாகும். மாதுளை உடலுக்கு உறுதியும், ரத்த

புஷ்டியும், தேகபலமும் கூட்டும். மாதுளையின் பூவினால் வெப்பம், இரத்த மூலம் நீங்கும். இது குருதியைப் பெருக்கும். உடல் வலிமையைத் தரும். மாதுளம் பழம் ஆண்மையைப் பெருக்கும். விந்தை வலிமையாக்கும். மாதுளை சித்த மருந்தான சுண்ட வற்றல் சூரணம், அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம், பொன்னவரைக் கஷாயம், இண்டுக் கஷாயம், மாதுளை எண்ணெய் போன்ற மருந்துகள் செய்யப் பயன்படுகின்றது.

5.111 வன்னி

வன்னி மரத்தின் இலைகள் புளியம் இலையைப் போன்று மிகவும் சிறியதாய்க் காணப்படும். இம்மரத்தின் காய், இலை, பட்டை போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவை. வன்னிய மரத்தின் இலை, பூ, காய், வேர் ஆகியவற்றை சமமாக எடுத்து நன்கு அரைத்து நெல்லிக்காய் அளவு 100மில்லி லிட்டர் பாலில் கலந்து காலையில் குடித்தால் வாதம், கபம், சன்னிதோஷம், விஷக்கடி, சொறி போன்ற நோய்கள் நீங்கும். “இம்மரத்தின் இலையையும், பட்டையையும் தோல் பதனிடுவதில் பயன்படுத்துகின்றார்கள்.”⁷² வன்னி மரத்தின் காய், பட்டை இவற்றை உலர்த்திப் பொடி செய்து கொடுத்தால் பாம்புக்கடியின் விஷம் முற்றிலும் நீங்கும்.

5.112 வள்ளி - சர்க்கரை வள்ளி

வள்ளிக் கிழங்கினை இனிப்புச் சுவையின் காரணமாக சீனிக்கிழங்கு என்றும், சர்க்கரை வள்ளிக் கிழங்கு என்றும் அழைக்கின்றார்கள். இது கொடி வகைத் தாவரமாகும். இதன் இலையும், “வேரும் தேள்கடி விஷத்தினைத் தணிக்கும்.”⁷³

5.113 வரகு - கேழ்வரகு

கேழ்வரகினைக் கூழாகக் காய்த்துக் குடித்தால் எளிதில் ஜீரணிக்காது. ஆனால் இதனால் உடல் மிகுந்த வலிமை பெறும். உழைப்பாளிகளுக்கு இது ஏற்ற உணவாகும்.

5.114 வானி

வானி என இலக்கியங்கள் கூறும் தாவரம் ஓமம் ஆகும். ஓமம் மருத்துவத் தன்மை கொண்ட மூலிகை. இதன் விதை பலவகையான சித்த மருந்துகளில் முக்கிய கூட்டுப்பொருளாகச் சேர்க்கப்படுகின்றது. “ஓமம், சுக்கு, சித்திரமூலம் வேரின் பட்டை இவைகளைச் சரியான அளவு எடுத்துப் பொடித்து அதற்கு சமமான அளவு கடுக்காய்ப் பொடியினையும் சேர்த்துக் காலை, மாலை இரண்டு வேளையும் மோரில் கலந்து கொடுத்தால் அக்கினி மாந்தம் தீரும். நல்ல பசியுண்டாகும்.”⁷⁴ ஓமம், முட்டை லேகியம், அகஸ்தியர் குழம்பு, அமிர்த சஞ்சீவி லேகியம் போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.115 வாழை

முக்கனிகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் வாழையின் எல்லா பாகங்களும் மருத்துவப் பயனுடையவை ஆகும். வாழையில் பலவகை உண்டு. வாழைப்பழம் மலத்தை இளக்கும். உடல் சூட்டைத் தணிக்கும். இலையும், பட்டையும் குளிர்ச்சியைத் தரும். தண்டும் அடிக்கிழங்கும் சிறுநீர் தொடர்பான நோய்களைப் போக்கும். வாழையின் பூ நீரைக்கட்டும். உடல் உறுதியைக் கொடுக்கும் தன்மையைக் கொண்டது. வாழைக்காய் பிஞ்சை மோர் வற்றல் செய்து உண்டால் சுத்த இரத்தம் உற்பத்தியாவதுடன் உடல்பலம் பெறும்.

வாழைத்தண்டுச் சாற்றை இருவேளையும் குடித்தால் சிறுநீரகக்கல் கரைவதுடன், நீரடைப்பு முற்றிலும் நீங்கும்.

5.116 வாகை - உழிஞ்சல்

சங்க இலக்கியங்கள் உழிஞ்சில் என அழைக்கும் வாகை மரத்தினை ‘சீரிடம், பாண்டில்’ என மருத்துவ இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. வாகை மரத்தின் இலை, பூ, பட்டை, வேர், விதை, பிசின் ஆகிய அனைத்தும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். “வாகை மரத்தின் அனைத்துப் பாகங்களும் பொதுவாகப் பாம்புக்கடி விஷம், அழல், புண்கள், வாதச் சொறி, சுரம், நீர்வேட்கை, வாய்ப்புண் ஆகியவற்றிற்கான மருந்துகளில் சேர்க்கப்படுகின்றன.”⁷⁵

5.117 விளா

விளா மரம் மணமுள்ள சிறகுக் கூட்டிலைகளையும் ஓடுள்ள நறுமணமிக்க சதைக் கனிகளையும் கொண்டது. பொதுவாக விளாங்காய், விளாம்பழம் போன்றவை பித்தத்தால் வரும் நோயினைப் போக்கும் என்பதை,

“கபித்தமா இயவிளர்க் கனி முதற் காயுண

வபத்தமாம் பயித்திய வரந்தையும் படியுமே.”⁷⁶

எனத் தேரையர் காப்பியம் கூறுகின்றது. விளாம்பழத்தினைத் தொடர்ந்து சாப்பிட்டு வந்தால் நரம்புகள், எலும்புகள் பலப்படும். இதயம், ஜீரணமண்டலம் சரியாக வேலை செய்யும் இதயத்துடிப்புச் சீராகும். இது சித்திர மூல வல்லாதி, அன்னபேதி லேகியம் போன்ற மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.118 வெட்சி

வெட்சியினை, 'சேதாரம், கோரன்' என மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. வெட்சிமரத்தின் வேர் வெள்ளை நோய், சீதப்பேதி, மாதவிடாயின்போது வெள்ளைப்படுதல் போன்றவற்றினைப் போக்கும் தன்மை கொண்டது. "வெட்சியின் பூ மேக அழல், சுரம், தாகம், இளைப்புப் போன்றவற்றினைப் போக்கும், நறுமணம் வீசும் தன்மை கொண்டது."⁷⁷

5.119 வெள்ளரிக்காய்

சங்க இலக்கியங்கள் வெள்ளரிக்காயை 'அணில்வாரிக் கொடுக்காய்' எனக் கூறுகின்றன. வெள்ளரிக் கொடியின் இலை, காய், பிஞ்சு, விதை போன்றவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும். வெள்ளரிக்காயால் கரப்பான், உள்ளரிப்பு, நீர்க்கடுப்பு போன்றவை நீங்கும். வெள்ளரி இலையை உலர்த்திச் சீரகத்துடன் வறுத்துப் பொடித்து ஒரு சிட்டிகை உட்கொண்டால் தொண்டையில் உள்ள நோய்கள் நீங்கும், சிறுநீரைப் பெருக்கும்.

5.120 வெற்றிலை

வெற்றிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் 'நீடுகொடி இலையினர்' எனக் குறிப்பிடுகின்றது. வெற்றிலையுடன் சுண்ணாம்பு, கழிப்பாக்கு சேர்த்து மெல்லும் வழக்கம் மக்களிடையே காணப்படுகின்றது. அவ்வெற்றிலை மருத்துவக்குணம் கொண்டதாகும். இரண்டு வெற்றிலையுடன் ஒன்பது நல்ல மிளகை சேர்த்து நன்றாக மென்று தின்றால் தேள்கடி விஷம் நீங்கும். முற்றின வெற்றிலைச் சாறுடன் மிளகு, சுக்கு, தேன் கலந்து கொடுக்க இரைப்பு, மூச்சுத் திணறல் குணமாகும். தீக்காயங்களுக்கு வெற்றிலையை வைத்துக் கட்ட விரைவில் குணமாகும். வெற்றிலை சதாப்பூ எண்ணெய், நாசிகா பீடத்தைலம், உரைமருந்து போன்ற சித்த மருந்துகள் தயாரிக்கப் பயன்படுகின்றது.

5.121 வெள்ளோத்திரம்

வெள்ளோத்திர மரத்தினை ‘காச சங்கை, தில்லகம்’ என மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. மேலும் இதனை ‘வெள்ளிலோத்திரம்’ என்றும் அழைக்கின்றார்கள்.

“வெள்ளோத்திரம் பட்டையைக் குடிநீர் செய்து குடித்தால் நஞ்சு, எலும்புருக்கி, பெருவயிறு, சீதபேதி, மாலைக் கண்ணோய், சுரம், பெரும்பாடு, சூதகத்தடை போன்ற வியாதிகள் நீங்கும்.”⁷⁸ வெள்ளோத்திரத்தின் பட்டை, கட்டை ஆகியவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவையாகும்.

5.122 வேங்கை மரம்

வேங்கை மரத்தின் இலை, பட்டை, பிசின் போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாகும். “வேங்கை மரத்தினால் குத்திருமல், வெட்டை, உளமாந்தை, புண், இருமல், சீழொழுகல், மலக்கட்டு போன்றவை போகும். கண்ணொளி உண்டாக்கும்”⁷⁹ தன்மை கொண்டதாகும். வேங்கை மரப்பட்டையைச் சூரணம் செய்து உண்டால் செரியாக் கழிச்சல், சீதக் கழிச்சல் நிற்கும்.

5.123 வேம்பு

மரங்களிலே மிகவும் சிறந்த மருத்துவக்குணம் கொண்டது வேப்பமரமாகும். இம்மரம் அம்மை போன்ற கருந்தொற்று நோய்களுக்கு மருந்தாவதால் இதனைத் தெய்வீக மரமாக மக்கள் கருதுகின்றார்கள். “இம்மரத்தின் எல்லாப் பாகங்களும் மருத்துவக் குணம் கொண்டவை. வேப்பமரத்தால் சுரம், வாதம், மூலகணம், மாந்தம், எரிபூச்சி, குன்மம், மலக்கட்டுப் போன்றவை நீங்கும்.”⁸⁰

‘ஆலும் வேலும் பல்லுக்கு உறுதி’ என்பது பழமொழி. ஆலங்குச்சி போன்று பற்களுக்கு உறுதிகொடுப்பது வேலங்குச்சியாகும். புட்டாளம்மை எனப்படும் பொன்னுக்கு வீங்கி என்னும் நோய் தீர, வேப்பங்கொழுந்தையும், மஞ்சளையும் அரைத்துப் பூசினால் ஏழு நாட்களில் வீக்கமும், வலியும் குறையும்.

மலேரியா என்னும் குளிர்சுரம் கண்டவர்களுக்கு வேப்பம்-பட்டையைச் சிதைத்துக் குடிநீராகக் காய்ச்சித் தினமும் மூன்று வேளைக் குடித்தால் குளிர் சுரம் உட்பட அனைத்து வகையான சுரங்களும் நீங்கும். சதாப்பூ எண்ணெய், புங்கன் பட்டை எண்ணெய், நிம்பாதி மாத்திரை போன்ற சித்த மருந்துகளில் வேம்புவின் பாகங்கள் மூலப்பொருளாகச் சேர்க்கப்படுகின்றன.

5.124 தொகுப்புரை

தமிழர்களின் இயற்கையான வாழ்வோடு தாவரங்களும் ஒன்றிவிட்டன. தாவரங்களும் வாழ்வியலும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டதால் அவைகளின் மருத்துவக்குணங்களைச் சங்ககால மக்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். சங்க காலப்புலவர்களில் பெரும்பாலோர் மருத்துவர்களாக விளங்கினர் என்பதை அவர்களின் பெயர்களில் இருந்தே அறியமுடிகிறது. சங்ககால மக்களுக்குத் தாவர அறிவு மேம்பட்டு இருந்ததனால் அவற்றின் மருத்துவக் குணங்களை அவர்களால் எளிதில் அறியமுடிந்தது. எனவே அவர்கள் அவற்றின் தன்மைகளைக் கண்டறிந்து அவற்றினை நோய் தீர்க்கும் மருந்துகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் 189 தாவரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் 123 தாவரங்கள் மருத்துவத்தன்மை கொண்டவையாக உள்ளன. அருகம்புல் உடல் வெப்பத்தைத் தணிக்கும் கபம், கோழையை வெளியேற்றும்,

நல்லமுக வசீகரத்தையும் அழகையும் உண்டாக்கும் என்பதால் உடல் அழகுக்கு அருகம்புல்லைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். அனிச்சமலரின் இலையை அல்லது வேரை மென்று தின்றால் பாம்புக்கடி நஞ்சு அகலும் என்பதால் அனிச்சமலரை விஷமுறிவுக்குப் பயன்படுத்தினர். மேலும் அலரியின் வேர்ப்பட்டையின் சாற்றால் தாமிரத்தைச் செந்தூரமாகச் சித்த வைத்தியர்கள் மாற்றியுள்ளனர். அரச மரத்தைத் தெய்வத்தன்மை கொண்டமரமாகக் கருதி வழிபட்டு வந்தனர். மேலும் அரச மரத்தின் இலை வேர் பட்டை போன்றவற்றில் மருத்துவக்குணம் மிகுந்து காணப்பட்டது. அத்தி மரத்தின் பாலைத்தடவி வெள்ளை, வாதநோய், சூலை, உடல் வெப்பு, புண் போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தினர். அசோக மரம் சமண, பௌத்த சமயங்களோடு தொடர்பு கொண்டது. அசோக மரத்தின் பட்டை, பூ ஆகியவை சதை, நரம்பு ஆகியவற்றின் வீக்கம் குறைக்கவும். பெண்களின் கருப்பை சம்மந்தமான நோய்களைத் தீர்க்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அகில் மரம் சந்தன மரத்துக்கு இணையாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இதன் கட்டையைச் சந்தனம் போல் அரைத்து உடலின் பூசிவர தளர்ந்த உடல் இறுகும் என்பதிலிருந்து உடல் உறுதிபெற அகில் மரம் பயன்படுத்தப்பட்டது தெரியவருகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் 'புகழாவகை' என்று அழைக்கப்படும் அகத்திக் கீரையை மக்கள் உணவாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். இதன் இலை, பூ, வேர் ஆகியவை மருத்துவக்குணம் கொண்டவை. ஆலமரம் ஆலயங்களில் தலமரமாகக் காணப்பட்டது. ஆலமரத்தின் வேர் பல்லினை உறுதிப்படுத்தும் என்பதால் பஸ்துலக்க ஆலம் விழுதினை பயன்படுத்தி வந்தனர் என்பது தெரியவருகிறது. இலுப்பை மரத்தின் இலை, பூ, காய்,

பழம், விதை போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாதலால் வயிற்றுக்கடுப்பு, வாதகுலை மற்றும் பேறுகாலத்தில் பெண்களுக்கு அதிக பால் சுரக்கவும் இதைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

சங்க காலத்தில் போர்க்களத்தில் சூடப்படும் பூவாகிய உழிஞை என்பது முடக்கற்றான் பூவாகும். இந்த முடக்கற்றான் என்ற உழிஞைப் பூவை, வாதநோய், மூட்டுவலி, வீக்கம், வாதப்பிடிப்பு, நரம்பு தளர்ச்சி உள்ளிட்ட நோய்களுக்குப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். ஐவனம் என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் நெல்லினை மருத்துவ இலக்கியங்கள் தோரை, வை, விரிசி, செந்நெல், சாலி, வரி என வேறுபெயர்களில் குறிப்பிடுகின்றன. சங்ககாலம் முதலே மக்கள் நெற்சோற்றினைப் பிரதான உணவாக உட்கொண்டதை அறிய முடிகிறது. மேலும் மகப்பேறு முடிந்த பெண்கள் மேனியில் உள்ள சுருக்கங்கள் நீங்க ஐயவி என்ற வெண்கடுகை அரைத்துமேனியில் பூசி மேனியை அழகுபடுத்திய செய்தியையும் அறியமுடிகிறது. மேலும் சங்ககாலத்தில் போர் வீரங்கள் கரந்தைப் பூவைச் சூடியதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் கரந்தைச் செடி முழுவதும் மருத்துவக் குணம் கொண்டது. இதனை வாதம், வாந்தி, மந்தம் இருமல் போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாக பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். மேலும் சங்க இலக்கியங்களில் 'வேழம்' என்று வழங்கப்படும். கரும்பு உடற்கூட்டைத் தணித்து, சிறுநீர் பெருக்கி உடலை உரமாக்கும் தன்மை கொண்டது என்பதன் மூலம் சங்க காலத்திலிருந்தே தமிழ்நாட்டில் கரும்பு பயிரிடப்பட்ட செய்தி தெரியவருகிறது. குவளை என்று சங்க இலக்கியங்கள் வழங்கும் தீர்ந்தாவரம் சிறந்த மருத்துவத் தன்மைகொண்டது. இது காசம், பித்தம், மேகம் போன்ற நோய்களைத் தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன்பட்டது. சங்க இலக்கியங்கள் கூறும்

‘கறி’ என்பது மிளகாகும். இந்த மிளகானது மக்களின் உணவுப்பொருட்களில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட தோடல்லாமல், வாதம், பித்தம், காசம், மேகம் மற்றும் பல நோய்களின் மருந்துகளில் மூலப் பொருளாகவும் பயன்பட்டிருக்கின்றதை அறியமுடிகிறது. மேலும் தணக்கம் என்று வழங்கப்படும். நுணா மரத்தின் பட்டைகளிலிருந்து சாயம் எடுத்துத் துணிகளுக்கு வண்ணம் இயற்றும் வழக்கம் இருந்ததை நாம் அறியமுடிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் வீரர்கள் சூடிச் சென்றதாகக் கூறப்படும் ‘வெட்சி’யினை ‘சேதாரம், கோரன்’ என்று மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த வெட்சி மரத்தின் வேர், வெள்ளைப்படுதல், சீதப்பேதி, தாகம், இளைப்பு போன்ற நோயினைத் தீர்க்க வல்லதாகவும், நறுமணம் கொண்டதாகவும் காணப்பட்டதை அறியமுடிகிறது. வெற்றிலையைச் சங்க இலக்கியங்கள் ‘நீடுகொடி இலையினர்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றன. வெற்றிலையுடன், கழிப்பாக்கு, சுண்ணாம்பு சேர்த்து மெல்லும் பழக்கம் மக்களிடம் இருந்திருக்கிறது. மேலும் இரண்டு வெற்றிலையுடன் ஒன்பது நல்ல மிளகை நன்றாக மென்று தின்றால் தேள்கடி விஷம் நீங்கும் என்பதால் விஷக்கடிக்கும், தீக்காயங்களுக்கும் வெற்றிலை அருமருந்தாகப் பயன்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்ற தாவரங்களில் பெரும்பான்மையான தாவரங்கள் மருத்துவக் குணம் நிரம்பப்பெற்றுக் காணப்படுவதால் சங்க கால மக்கள் மூலிகைகள் பற்றிய அறிவை நிரம்பப் பெற்றிருந்தனர் என்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அவர்களின் எண்ண ஓட்டங்கள் சங்ககால இலக்கியங்களிலும் பிரதிபலிப்பதைக் காணமுடிகிறது.

இயல்குறிப்புகள்

1. சித்தார்த்தன், 'சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி', ப.245.
2. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.75.
3. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.653:1-2.
4. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.67.
5. மேலது, ப.58.
6. மேலது, ப.50.
7. மேலது, ப.36.
8. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.100.
9. சு. திருஞானம், 'மூலிகை மருத்துவம்', ப.16.
10. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.333.
11. முனுசாமி முதலியார், 'மூலிகை மர்மம்', ப.5.
12. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா. 229.
13. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.161.
14. டி.எம். சித்தார்த்தன், 'சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி', ப.245.
15. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.109.
16. மேலது, ப.107.
17. டி.எம். சித்தார்த்தன், 'சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி', ப.65.
18. காசி விஸ்வநாதன் முதலியார், 'வைத்திய மூலிகை விரிவகராதி', ப.30.
19. மு. சவுரிராஜன், 'பதார்த்த குண பாடம்', ப.194.
20. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.124.
21. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.244.
22. முனுசாமி முதலியார், 'மூலிகை மர்மம்', ப.83.

23. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் களஞ்சியம்', ப.306.
24. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.968.
25. முனுசாமி முதலியார், 'மூலிகை மர்மம்', ப.45.
26. ஆ. ஆனந்தகுமார், 'தேரையர் காப்பியம்' (மூலமும் உரையும்), ப.14.
27. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.177.
28. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.306.
29. டி.எம். சித்தார்த்தன், 'சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி', ப.137.
30. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.337.
31. பதார்த்த குண சிந்தாமணி. பக்.957-958.
32. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.201.
33. மு. சவுரிராசன், 'பதார்த்த குண பாடம்', ப.130.
34. பொருநராற்றுப்படை.21-22.
35. சு. திருஞானம், 'மூலிகை மருத்துவம்', ப.53.
36. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.452-453.
37. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.649.
38. மு. சவுரிராசன், 'பதார்த்த குண பாடம்', ப.188.
39. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.511.
40. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.295.
41. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.295.
42. ந.கணேசன், 'கொல்லிமலையில் சித்த மருத்துவத்தின் பயன்பாடு', ப.153.
43. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.417.
44. டி.எம். சித்தார்த்தன், 'சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி', ப.199.
45. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.509.

46. மேலது.1017.
47. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.422.
48. அ. ராமலிங்கம், 'சித்த மருத்துவம், எதற்கு? எப்படி?', ப.247.
49. மேலது.245.
50. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.644.
51. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.464.
52. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.462.
53. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.460.
54. ஆ. ஆனந்தகுமார், 'தேரையர் காப்பியம்' (மூலமும் உரையும்), ப.17.
55. கே.என்.சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.498.
56. அ. ராமலிங்கம், 'சித்த மருத்துவம், எதற்கு? எப்படி?', ப.284.
57. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.804.
58. மேலது.436.
59. கே.என். சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.504.
60. மேலது, ப.497.
61. கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை, 'பதார்த்த குண விளக்கம்', ப.498.
62. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.621.
63. திருமலை நடராசன், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.534.
64. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.340-341.
65. அ. ராமலிங்கம், 'சித்த மருத்துவம், எதற்கு? எப்படி?', ப.304.
66. ஆ. ஆனந்தகுமார், 'தேரையர் காப்பியம்' (மூலமும் உரையும்), ப.21.
67. சு. திருஞானம், 'மூலிகை மருத்துவம்', ப.117.
68. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.657.

69. அ. ராமலிங்கம், 'சித்த மருத்துவம், எதற்கு? எப்படி?', ப.312.
70. கே.என்.சண்முகம், கே.என். 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.804.
71. மேலது, ப.804.
72. மேலது, ப.681.
73. மேலது, ப.677.
74. முனிசாமி முதலியார், 'மூலிகை மர்மம்', ப.32.
75. மேலது, ப.682.
76. ஆ. ஆனந்தகுமார், 'தேரையர் காப்பியம்' (மூலமும் உரையும்), ப.16.
77. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.659.
78. கே.என்.சண்முகம், 'மூலிகைக் கலைக் களஞ்சியம்', ப.708.
79. பதார்த்த குண சிந்தாமணி, பா.215.
80. மேலது, ப.233.

துணைநூற்பட்டியல்

- அண்ணாமலை, மு., - **திருவாசகம்,**
குமரன் பதிப்பகம்,
19, கண்ணதாசன் சாலை,
தி.நகர்,
சென்னை - 600 017,
2007.
- அருண் சின்னையா, (நா.ஆ.) - **கீரைகளும் பயன்களும் பலன்களும்,**
சாரு பிரபா பப்ளிகேஷன்ஸ்,
105, ஜானி ஜான்கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 600 014.
- ஆலிஸ், அ., (உ.ஆ.) - **பதிற்றுப்பத்து,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.
- ஆறுமுகநாதன், ச., - **சித்த மருத்துவம் என்றும் நல்வாழ்வுக்**
களஞ்சியம்,
சண்முகானந்தாபுக் டிப்போ,
சூளை, சென்னை - 112,
1997.
- ஆனந்தகுமார், ஆ., - **தேரையர் காப்பியம்**
(மூலமும் உரையும்),
இலக்கிய ஆராய்ச்சித் துறை,
தி.நகர், சென்னை - 17,
1975.
- இரத்தின சண்முகம், - **உடல் ஆரோக்கியத்தைக் காக்கும்**
கீரைகள்,
முத்தமிழ் பதிப்பகம்,
9ஏ, மேக்மில்லன் காலனி,
நங்கை நல்லூர்,
சென்னை - 600061,
2007.

- இராச மாணிக்கனார், மா., - **பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,**
சாகித்திய அகாதெமி,
இரவீந்திரபவன், 35,
பெரோஸ்ஷா சாலை,
புதுதில்லி - 110001,
2012.
- இராசசுவாமி, வொ. இரா., - **நோய் தீர்க்கும் நட்சத்திர மூலிகைகள்,**
பிராத்தனா வெளியீடு,
111, முத்தையா தெரு,
இராசபாளையம்,
2002.
- இராமச்சந்திரன், எஸ்.பி., - **சித்தர்கள் வரலாறு,**
தாமரை நூலகம்,
என்.ஜி.ஓ.காலனி,
வடபழனி, சென்னை - 26,
1999.
- இளஞ்சேரன், கோவை., - **இலக்கியம் ஒரு பூக்காடு,**
இராக் போர்டு பப்ளிகேஷன்,
1, மீரான் சாகிவு தெரு,
சென்னை -2,
1982.
- உத்தமராயன், க.அ., - **தோற்றக்கிரம ஆராய்ச்சியும்,**
சித்த மருத்துவ வரலாறும்,
இந்திய மருத்துவம்,
ஓமியோபதித்துறை,
சென்னை - 106,
2003.
- உத்தமராயன், க.சு., - **தோற்றக்கிரம ஆராய்ச்சியும், சித்த**
மருத்துவ வரலாறும்,
தமிழ்நாடு எழுதுபொருள் அச்சுத்துறை,
ஸ்ரீ வெங்கடேஸ்வரா எண்டர் பிரைசஸ்,
சென்னை,
1992.

- கண்ணகி கலைவேந்தன்,
- தமிழ் இலக்கியங்களில் மருத்துவம்,
தமிழ்யா வெளியீட்டகம்,
ஒளவைக் கோட்டம்,
திருவையாறு - 613 204,
2005.
- கண்ணஞ்சேந்தனார்,
- திணைமொழி ஐம்பது,
முல்லை நிலையம்,
9, பாரதி நகர் முதல் தெரு,
தி.நகர், சென்னை - 17,
1995.
- கண்ணன் ராஜாராம்,
- வர்ம மருத்துவச் செய்முறைகள்,
ஏ.ற்றி.எஸ்.வி.எஸ். சித்த மருத்துவக்
கல்லூரி, முஞ்சிறை,
குமரி மாவட்டம் - 629 171,
2008.
- கண்ணுச்சாமிப்பிள்ளை,
- பதார்த்த குண விளக்கம்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
பாண்டிபஜார்,
சென்னை - 600 017
2009.
- கற்பூர சுப்பிரமணியன், ஆர்.,
- தமிழ் மூலிகைக் களஞ்சியம்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
பாண்டி பஜார், தி.நகர்,
சென்னை -17,
1990.
- கிருஷ்ணமூர்த்தி, கு.வி.,
- தமிழரும் தாவரமும்,
பதிப்புத்துறை,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
திருச்சிராப்பள்ளி,
2007.
- குப்புசாமி, சு.,
- சிரஞ்சீவியான சித்தர்கள்,
தமிழ்மணி நிலையம்,
உண்ணாமலை அம்மாள் தெரு,
தி.நகர், சென்னை - 600 017
2010.

குமாரசாமி, இரா.,

- தமிழர் தொல்லறிவியல்,
தமிழ் மருத்துவக் கழக வெளியீடு,
17, சாயி நகர், முதல் பிரதான சாலை,
விருகம்பாக்கம்,
சென்னை,
2005.

கோமதி நாயகம், இ.,

- சித்தர்கள் காட்டும் வாழ்வியல் கல்வி,
சாந்தா பதிப்பகம்,
முத்து விழா இல்லம்,
13(5) ஸ்ரீபுரம் 2வது தெரு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 600 014,
2008.

சண்முகம், என்.கே.,

- மூலிகைக் களஞ்சியம்,
சந்தியா பதிப்பகம்,
அசோக் நகர்,
சென்னை - 83,
2009.

சதாசிவம், மு.,

- சித்த மருத்துவ ஆய்வுக் கோவை,
தொகுதி -1,
சரஸ்வதி மஹால்,
தஞ்சாவூர்,
2000.

சாமி, பி.எல்.,

- சங்க இலக்கியத்தில் செடி கொடி
விளக்கம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-1,
1967.

சித்தார்த்தன், டி.எம்.,

- சித்த வைத்திய மூலிகை அகராதி,
பூத்தகப் பூங்கா,
17 பூரம் பிரகாசம் சாலை,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 14,
1998.

சீனிவாசன், கு.,

- சங்க இலக்கியத் தாவரங்கள்,
பதிப்புத்துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1987.

சுடர், கவிஞர்.,

- தமிழ் இலக்கியத்தில் மருத்துவம்,
சஞ்சய் புகஸ்,
203 எம்.ஜி.ஆர்,
ஊரப்பாக்கம்,
காஞ்சிப்புரம் - 603 211,
2006.

சுப்பிரமணியன், பெ.,
பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ.,
(உ.ஆ.)

- பரிபாடல்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.

செயபால், இரா., (உ.ஆ.)

- அகநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.

சோமசுந்தரம், எஸ்.,

- மருத்துவத் தாவரவியல்,
இளங்கோவன் பதிப்பகம்,
1006பி, காமராஜ்நகர்,
நெல்லை - 627 002,
2009.

சௌந்தர பாண்டியன், சு.,

- மருத்துவப் பெயரகராதி,
அசிசி நூலகம் வெளியீடு,
சென்னை,
1999.

சௌரிராஜன், மு.,

- பதார்த்த குணபாடம்,
சரஸ்வதி மகால் நூலகம்,
தஞ்சாவூர்,
2000.

- தட்சிணா மூர்த்தி, அ., (உ.ஆ.) - **ஐங்குறுநூறு,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.
- தன்யகுமார், - **இந்திய மூலிகைகள் மருத்துவக் குண**
அகராதி,
நர்மதா வெளியீடு,
10, நாணா தெரு, பாண்டிய பஜார்,
தி.நகர், சென்னை - 17,
2010.
- தாணம்மாள், - **சங்க இலக்கியத்தில் மலர்கள்,**
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை,
1981.
- தியாகராசன், ஆர்., - **தேரையர் வெண்பா,**
சித்த மருத்துவ ஆராய்ச்சி நிலையம்,
சென்னை - 17,
1974.
- திருஞானம், சு., - **மூலிகை மருத்துவம்,**
செல்லி பதிப்பகம்,
திருச்சி,
2003.
- திருமலை நடராசன், - **மூலிகைக் களஞ்சியம்,**
பூங்கொடி பதிப்பகம்,
14, சித்திரைக் குளம் மேற்கு தெரு,
மயிலாப்பூர், சென்னை - 4,
2006.
- நாகராசன், வி., (உ.ஆ.) - **குறுந்தொகை,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.

நாகராசன், வி., (உ.ஆ.)

- பத்துப்பாட்டு, இரண்டாம் பகுதி, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட், 41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098, 2011.

நிரஞ்சனாதேவி, இரா.,

- தென்னிந்திய மருத்துவ வரலாறு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை - 600 113, 2004.

பசுமலையரசு, மு.,

- செந்தமிழும் சித்த மருத்துவமும், சீதை பதிப்பகம், 6/16, தோப்பு வெங்கடாசலம் தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை - 600 005, 2006.

பரிமேலழகர், (உ.ஆ.)

- திருக்குறள், கழக வெளியீடு, சென்னை, 1979.

பழனிசாமி, இரா.,

- செந்தமிழ்ச் சித்தர்கள், பழநி பதிப்பகம், 23/8 அன்பு காலணி, சத்தியமூர்த்தி நகர், சென்னை - 35, 2003.

பாலசிவகடாட்சம்,

- தமிழர் மருத்துவம் அன்றும் இன்றும், மணிமேகலைப் பிரசுரம், 7, தணிகாசலம் சாலை, தியாகராயநகர், சென்னை - 600 017, 2009.

- பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., (உ.ஆ.) - **நற்றிணை,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.
- பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ., விசுவநாதன், அ., (உ.ஆ.) - **புறநானூறு,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.
- பிரதாப சிம்மன், - **நலம் தரும் நாட்டு மருத்துவம்,**
அகத்தியர் மூலிகை, வாத
மருந்தாய்வகம்,
1/38, ஈ அரசி விக்டோரியா தெரு,
பூவிருந்தவல்லி, சென்னை - 600 056,
2006.
- புலியூர்க்கேசிகன், (உ.ஆ.) - **சிலப்பதிகாரம்,**
பாரிநிலையம்,
184, பிராட்வே,
சென்னை - 600108,
2007.
- புவனேஸ்வரி, எஸ்., - **தமிழர் அன்று சொன்னவை -**
அர்த்தமுள்ளவை,
தமிழ் மருத்துவக் கழக வெளியீடு,
17, சாயிநகர், முதல் பிரதான சாலை,
விருகம்பாக்கம், சென்னை,
2005.
- பெருமாள், அ.கா., ஸ்ரீகுமார், எஸ்., - **தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,**
சுதர்சன் புக்ஸ்,
74, மணி மேடை கீழ்ப்புறம்,
நாகர்கோவில் - 629 001,
2006.

மகாதேவன், எல்.,

- **உணவே மருந்து,**
காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்,
669, கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில் - 629 001,
2015.

மண்டல புருடர்,

- **சூடாமணி நிகண்டு,**
மீனா கோபால் பதிப்பகம்,
26, குறுக்குத்தெரு,
ஆதம்பாக்கம்,
சென்னை - 88,
2009.

மணி, பி.எஸ்.,
கமலா நாகராஜன், என்.,

- **வளம் தரும் மரங்கள்,**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
1992.

மாணிக்கனார், அ.,

- **பெரியபுராணம்,**
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
ஏ.ஆர். ஆர், காம்ப்ளெக்ஸ்,
141, உஸ்மான் சாலை,
தியாகராயநகர்,
சென்னை - 600 017,
1990.

முருகேசன், சி.எஸ்.,

- **சித்தர் பாடல்கள்,**
சங்கர் பதிப்பகம்,
21 டீச்சர்ஸ் கிள்டு காலனி,
இராஜாஜி நகர் விரிவு
வில்லிவாக்கம்,
சென்னை - 600 049,
2012.

மோகன், இரா., (உ.ஆ.)

- **பத்துப்பாட்டு, (முதற் பகுதி),**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.

ராமலிங்கம், அ.,

- பூமிக்கு வெளியே ஒரு புதையல்,
கற்பகம் புத்தகாலயம்,
4/12 சுந்தரம் தெரு,
தியாகராய நகர்,
சென்னை - 17,
2007.

விசுவநாதன், அ., (உ.ஆ.)

- கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41 பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 098,
2011.

வைத்திய இரத்தினம்,
முருகேச முதலியார்,

- குணபாடம் முதல் பாகம்,
இந்திய மருத்துவ - ஓமியோபதித்துறை,
சென்னை - 600106,
2000.

ஸ்ரீ தேவநாத ஸ்வாமிகள்

- பதினெட்டு சித்தர்களின் வாழ்வும்
வாக்கும்,
நர்மதா பதிப்பகம்,
10, நானா தெரு, (தி.நகர் தலைமை
அஞ்சலகத்தை ஒட்டிய தெரு),
பாண்டி பஜார், தியாகராய நகர்,
சென்னை - 600 017.

ஆய்வேடுகள்

அருள், ச.,

- சிவப்பு நிதானம் பதிப்பும் - ஆய்வும்,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்
பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி,
2014.

கலாராணி, த.,

- அகத்தியர் திறவுகோல் - பதிப்பும்
ஐந்திலக்கண ஆய்வும்
சொல்லடைவும்,
கேரளப் பல்கலைக்கழகம்,
திருவனந்தபுரம்,
கேரளா,
2005.

கஸ்தூரி, த.,

- பிரமமுனி வைத்திய சூத்திரம்,
(ஆய்வு, உரை, பதிப்பு)
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை,
1988.

பினிஷ்பாய், ஓய்.,

- வைத்தியசதகம் - பதிப்பும்
ஐந்திலக்கண ஆய்வும்
சொல்லடைவும்,
கேரளப் பல்கலைக்கழகம்,
திருவனந்தபுரம்,
கேரளா,
2006.

புனிதா சலோம், ஜீவி.ஆர்.,

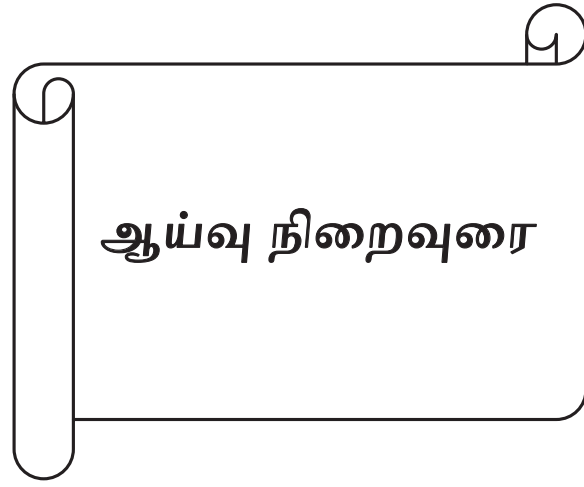
- குழந்தை மருத்துவம் - ஓர் ஆய்வு,
தமிழ் ஆய்வு மையம்,
ஸ்காட் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி,
நாகர்கோவில்,
2002.

பூமி, ப.,

- குணவாகடம் - பதிப்பும்,
ஐந்திலக்கண ஆய்வும்
சொல்லடைவும்,
கேரளப் பல்கலைக்கழகம்,
திருவனந்தபுரம்,
கேரளா,
1982.

ஆங்கில நூற்கள்

Chopra, R.N.,	- Glossary of Indian Medicinal Plants,
C.S.I.R., New Delhi,
1956.
Kandaswamy Pillai, N.,	- History of Siddha Medicine,
Directorate of Indian Medicine &
Homeopathy,
2012.
Ramamurthi Iyer, T.G.,	- Siddha Medicine,
Directorate of Indian Medicine,
Chennai - 600 106.
1993.

ஆய்வு நிறைவுரை

ஆய்வு நிறைவுரை

பழங்காலத் தமிழரின் நாகரிகம், மொழிச் சிறப்பு, இயற்கையோடு இணைந்த அவர்களின் வாழ்வியலை அறிய விரும்புகின்றவர்களுக்கு ஆதாரமாக, செய்திக் கருவூலமாக அமைவது சங்க இலக்கியங்களாகும். சங்க இலக்கியங்கள் பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தை உள்ளது உள்ளபடிக் காட்டும் காலக்கண்ணாடியாகும். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐவகை நிலப்பிரிவுகளும், அவற்றைச் சார்ந்து அமைந்த மக்கள் பிரிவுகளும் திணை, துறை காட்டும் பழக்கவழக்கங்களும் சங்க இலக்கியத்தின் தலையாய சிறப்புகளாகும். தமிழன் எத்தகைய சமுதாய மாற்றங்களை நிகழ்த்தினான். கலைகள், தொழில்கள் எல்லாவற்றையும் எவ்வாறு கற்றுத் தெரிந்தான் என்பதையும் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. சங்க காலத்தில் வேளாண்மையும் கைவினைத் தொழில்களும் வாணிபமும் கைகோர்த்து இணைந்து வளர்ந்தன என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாக படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

சங்ககால சமுதாய வளர்ச்சி பல படிநிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளது. சமூக மக்கள் அனைவரும் கண்டு அறிந்து அனுபவித்து மகிழ்வதைப் புறம் எனவும், தலைவன் - தலைவி, மேற்கொள்ளும் இல்வாழ்க்கையையும், பிறருக்குத் தெரிவிக்க இயலாத பேரின்பத்தையும் அகம் எனவும் பகுத்தனர்.

தமிழர்களின் இயற்கை வாழ்வோடு தாவரங்களும் ஒன்றி விட்டன. இதை “நல் மரம் துவன்றிய நாடு” (பதிற்.85:1) என்ற சங்கப் பாடல் விளக்குகிறது. இவ்வாறு தாவரங்களும் வாழ்வியலும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டதால் சங்ககால

மக்கள் தாவர அறிவு மிகுந்தவர்களாக இருந்தனர். சங்ககாலப் புலவர்கள் பெரும்பாலானோர் மருத்துவக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற மருத்துவர்களாக இருந்தமையால் தாவரங்களின் மருத்துவக் குணங்களை எளிதில் அறியமுடிந்தது. சங்க இலக்கியங்களில் மேற்கொண்ட ஆய்வின் அடிப்படையில் எந்தெந்த தாவரங்கள் புலவர்களின் பாடல்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன. அவைகளில் மருத்துவத் தன்மை கொண்ட தாவரங்கள் எவை எவை அவைகள் எந்தெந்த நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்பட்டன என்பவை பற்றிய அறிவு அனைவருக்கும் அவசியம் எனும் நோக்கில் ஆய்வு மேற்கொண்டு தற்கால மக்களும் பயன்பெறும் வகையில் பின்வரும் முடிவுகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சித் திணையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வெட்சி மற்றும் குறிஞ்சி என்பவை மருத்துவ குணமிக்க மூலிகைகளாகும். மருதத்திணைக்குரிய பூவாகக் கருதப்படும் உழிஞை என்பது தற்போது பயன்பாட்டிலுள்ள முடக்கறுத்தான் பச்சிலை என்பதாகும். மேலும், மருத்துவத் தன்மை கொண்ட மலர்களின் பெயரை ஐவகை நிலங்களுக்கும் தொல்காப்பியர் சூட்டியிருப்பது அவரின் மருத்துவ அறிவைத் தெளிவுபடுத்துவதாக உள்ளது.

காஞ்சி என்பது சித்த மருத்துவ வழக்கில் காமாட்சி புல் ஆகும். சித்த மருத்துவத்தில் மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த மருந்தாகக் காமாட்சி புல் விளங்குகிறது. மேலும், பாடாண் என்பது ஒரு வகை மரம் அம்மரம் மருத்துவக்குணம் உடையது. இவ்வாறு தொல்காப்பியரின் திணைப்பெயர்கள் பெரும்பாலும் சித்த மருத்துவ மூலிகைப் பெயர்களையே தாங்கியுள்ளது புலனாகிறது.

சிவனுக்குரிய மலராகக் கொன்றை மலர் கருதப்பட்டது. பனை, தென்னை மரங்களிலிருந்து கிடைக்கும் இயற்கை பானமாகிய 'கள்ளை' சங்ககாலத்திலிருந்தே தமிழர்கள் அருந்தி வந்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் கூறுவதன் மூலம் பண்டைத் தமிழர்கள் மது அருந்தும் பழக்கம் உடையவர்கள் என்பது தெரியவருகிறது.

தமிழர் மருத்துவமுறையில் நோய் அறிதல், நோயின் காரணம், எந்த மருத்துவமுறையை மேற்கொள்ளலாம். மேலும், எந்த மருந்தைக் கொடுத்தால் நோய் முற்றிலுமாக குணமாகும் என்ற படிநிலைகளை தெளிந்து தெரிந்த பின்பு சிகிச்சை முறைகளை மேற்கொண்டனர் என்பதன் மூலம் நோய் கண்டறிந்து மருத்துவம் செய்யும் பழக்கம் இன்றைய ஆங்கில மருத்துவத்திற்கு முன்பே சங்ககாலம் தொட்டு இருந்து வந்துள்ளது தெரியவருகிறது.

மருத்துவத்தை மேற்கொண்டவர்களை மக்கள் கிராமப்புறங்களில் வைத்தியர், வைத்தியன், மருத்துவர், பண்டிதர், பண்டுவர், ஆசான் என்று அழைத்தனர். பெண் மருத்துவர்களை மருத்துவச்சி என்றும் அழைக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது.

செம்பு, ஈயம், இரும்பு போன்றவைகளைத் தங்கமாக அல்லது வேறு உலோகமாக மாற்றும் இரசவாத முறைகளையும் கண்டிருந்தனர் என்பதால் சங்க கால மக்கள் உலோகங்களைப் பற்றிய அறிவு பெற்றிருந்தனர் என்பது தெரிய வருகிறது.

சங்ககால மக்கள் தாவரங்களையும் அவற்றின் விளை பொருட்களையும் நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

சிவனின் இருப்பிடமாக ஆலமரத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். மேலும், தலவிருட்சங்களாகப் பலா மரத்தையும், புன்னை மரத்தையும், மருத மரத்தையும், களா மரத்தையும், வில்வ மரத்தையும் வைத்து வணங்கியுள்ளனர்.

தங்கள் குழந்தைகளுக்கும், தாங்கள் வாழ்ந்த நிலங்களுக்கும், பாடிய பாடல்களுக்கும் ஊர்களுக்கும் கூட செடி, கொடி, மரம், மலர்களின் பெயரை வைத்தே அழைத்தனர்.

பத்துப்பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் 189 தாவரங்களைப் பற்றிக் கூறுகின்றன. மேலும் குறிஞ்சிப்பாட்டில் கபிலர் 99 வகையான மலர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பது புலவரின் தாவரவியல் அறிவை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. அனிச்சமலர் பற்றிய குறிப்புக் குறிஞ்சிப்பாட்டு மற்றும் கலித்தொகை தவிர வேறு எங்கும் காணப்படவில்லை.

சங்க கால மக்கள் தங்கள் இல்லத் திருமணச் சடங்குகளில் அருகம்புல்லின் அரும்பினையும், வாகை இலையினையும் சேர்த்துக்கட்டிய வெண்ணூலினை மணமக்களுக்குச் சூட்டியதை அறியமுடிகிறது.

திணைகள் அறுவடை செய்த பின்பு அந்த இடத்தில் அவரை விதைத்து மாற்றுப் பயிர் செய்தனர் என்று குறுந்தொகை கூறுவதன் மூலம் சங்க காலத்திலேயே தமிழக மக்கள் மாற்றுப்பயிர் வளர்க்கும் விவசாய நுண்ணறிவு பெற்றிருந்தது தெளிவாகிறது.

அகில் மரக்கட்டைகளை எரித்து அதன் புகையை வைத்துப் பெண்கள் கூந்தலுக்கு நறுமணமூட்டியுள்ளனர். எனவே சங்க காலப் பெண்கள் நறுமணப் பொருட்களை விரும்பி உபயோகித்து வந்துள்ளனர் என்பது தெரியவருகிறது.

தேற்றா மரத்தின் கொட்டைகளைக் கலங்கிய நீரில் இட்டு அந்நீரை தெளிவாக்கினர் என்று கலித்தொகை கூறுவதன் மூலம் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நீரை சுத்திகரிக்கும் இயற்கைமுறையை அறிந்து பயன்படுத்தி வந்துள்ளது தெரிகிறது.

சங்ககாலப் பெண்கள் தங்கள் வீட்டில் பேய் நெருங்காதவாறு காக்க இரவமரத்தின் தழைகளையும் வேப்பமரத்தின் தழைகளையும் செருகி வைத்திருந்தனர் என்பதைப் புறநானூறு கூறுவதன் மூலம் பேய்விரட்ட வேப்பிலை அடிக்கும் பழக்கம் சங்க காலத்திலும் இருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

உழுந்தினைச் சங்க காலம் தொடரே மக்கள் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். திருமண வீடுகளில் உழுந்தம் சோறு சமைத்து உண்ணும் பழக்கம் காணப்பட்டதை அகநானூற்றுப் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இயந்திரங்கள் கொண்டு கரும்புச் சாறு பிழியப்பட்ட செய்தியை மதுரைக்காஞ்சி கூறுவதன் மூலம் சங்க காலத்திலேயே எந்திரங்கள் பயன்பாட்டில் இருந்து வந்துள்ளது என்பதோடல்லாமல் சங்ககால மக்கள் இயந்திர அறிவும் பெற்றிருந்தது தெளிவுபடத் தெரிகிறது.

தோதுவர் இன பழங்குடி மக்கள் வயதைக் கணக்கிடுவதற்கு குறிஞ்சி மலர்கள் பூக்கும் காலத்தைக் கொண்டு கணித்து வந்தது தெரியவருகிறது.

சங்ககால மக்கள் குடிசைகளில் கூரை வேய தருப்பைப் புல்லைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். மேலும், கள் உண்ட ஆடவர்கள் களனப் பழத்தையும் உண்டனர் என்று புறநானூறு கூறுவதன் மூலம் போதையூட்டும் பழமாகக் களனப்பழத்தை சங்க கால ஆடவர்கள் பயன்படுத்தியது தெரியவருகிறது.

நாவல் பழச்சாற்றில் பொன்னாலான அணிகலன்களை ஊற வைத்தால் அணிகலன் ஊதா நிறமாக மாறும் அதனை சங்க கால மகளிர் அணிவார்கள் என்பதைத் திருமுருகாற்றுப்படையில் நக்கீரர் தெளிவுபடுத்துவதன் மூலம் சங்க காலப் பெண்கள் பொன்னிறமல்லாத ஊதா நிற அணிகலன்களையும் விரும்பி அணிந்துள்ளனர் என்பது தெரிகிறது.

சங்ககால மக்கள் நோயின்றி ஆரோக்கியமாக வாழ நெல்லிக்கனியை அருமருந்தாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் பனைமரத்திற்குப் பெண்ணை என்ற பெயர் வழங்கப் பட்டிருக்கிறது. சங்ககாலப் பெண்கள் பனை நுங்கின் நீரும், கரும்பின் சாறும், தெங்கின் நீரும் ஆகிய பானங்களை விரும்பி பருகினர் என்பதைப் புறநானூறு தெரிவிக்கின்றது.

பலா மரத்தினைச் சங்க இலக்கியங்கள் 'பலவு' எனக் குறிப்பிடுகின்றன. பலா மரத்தில் மிளகுக் கொடிகளையும் படர்த்தி வளர்த்தனர். மேலும், பலாச் சுளைகளை அனைவரும் விரும்பி உண்டனர் என்று அகநானூறு கூறுவதன் மூலம் முக்கனிகளில் ஒன்றான பலா மரத்தின் சிறப்புகளைச் சங்க கால மக்கள் உணர்ந்து பயன்படுத்தி வந்துள்ளது தெரிகிறது.

குறிஞ்சிப் பாட்டில் கபிலர் பருத்தியை 'பாரம்' என்று அழைக்கின்றார். கோடைக்காலத்தில் பருத்தியின் பஞ்சமூட்டைகளை வீடுகளில் சேர்த்து வைத்திருந்ததோடு பருத்திப் பஞ்சினால் நூல் நூற்ற செய்தியும் புறநானூற்றில் காணப்படுவதால் சங்ககாலப் பெண்கள் ஆடைகள் வடிவமைக்கும் அறிவுத்திறன் பெற்றிருந்தார்கள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

நெய்தல் திணைக்குரிய மரம் புன்னையாகும். நற்றிணையில் தலைவி புன்னைமரத்திற்கு நெய்யும் பாலும் ஊற்றி வளர்த்து வந்துள்ளதாகவும், அம்மரத்தினைத் தமக்கை போல் கருதியதால் அதன் கீழ் தலைவனோடு கூடுதலை தவிர்த்ததாகவும் கூறுவதோடு புன்னைமரத்தின் அடியில் மக்கள் அமர்ந்து பொழுதைக் கழித்தனர் என்று அகநானூறு கூறுவதாலும் நெய்தல் நிலமக்களின் வாழ்வில் புன்னை மரம் ஒன்றித்து இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

மருத நிலத்தில் வளரும் ஒரு வகை மரம் மருத மரமாகும். ஆண்-பெண் இருபாலரும் மருத மரம் சூழ்ந்த துறைகளில் நீராடுவர் அப்போது மருத மரத்தின் கிளைகளில் ஏறி நீரில் பாய்ந்து மகிழ்வார்கள் என்று ஐங்குறுநூறு கூறுவதன் மூலம் சங்கத் தமிழ் மக்கள் இயற்கையோடிணைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர் என்பது தெளிவாகிறது.

உடல் ஒம்புதல் என்பது அரிய கலை. எனவே உடலை நல்லமுறையில் பேணிக்காக்க வேண்டியது நமது கடமை. பசுமையான இலைகளைத் தின்பது கைம்மை நோன்பு நோற்பவர் மேற்கொள்ளும் பழக்கம் என்பதைப் புறநானூறு தெளிவுபடுத்துகிறது. கீரைகள் சத்தான உணவாக மட்டுமல்லாமல் அருமருந்தாகவும் திகழ்கின்றன. சில வகை நோய்களைக் கீரைகளை உண்டே குணப்படுத்திவிட முடியும்.

சித்த மருத்துவத்தின் அடிப்படையே பச்சிலை தான் அவைகள் மருத்தாகப் பயன்பட்டால் மூலிகை என்றும் உணவாகப் பயன்பட்டால் கீரைகள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன. சித்தர்கள் ஒவ்வொரு கீரை வகைகளிலும் அமைந்துள்ள சத்துப் பொருட்கள் பற்றி மிகத் தெளிந்த ஞானம் உள்ளவர்களாக விளங்கியது தெரியவருகிறது.

பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வெற்றிலை, பாக்கு பயன்படுத்தும் பழக்கம் உடையவர்கள் என்பது தெளிவாவதோடு ஐம்பெரும்காப்பியங்களுள் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி வெற்றிலையோடு பாக்கும் சேர்த்து கோவலனுக்குக் கொடுத்ததாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. இதை வைத்துப் பார்க்கும் போது வெற்றிலை மென்னும் பழக்கம் சங்க காலத்திலேயே இருந்திருக்கிறது என்பது தெளிவாகிறது.

அகத்திக்கீரையில் 62 வகையான சத்துக்கள் இருக்கிறது என்று சித்தர்களும் மருத்துவ நூல்களும் கூறுவதன் மூலம் அகத்திக் கீரை பல்வேறு நோய்களுக்கும் மருந்தாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்பது தெரிகிறது.

கொடிப்பசலைக் கீரைக்கு நோய்த் தடுப்பாற்றல் அதிகம் உண்டு. சங்க இலக்கியங்கள் இதனை 'வயலைக் கீரை' என்று குறிப்பிடுகிறது. ஐங்குறுநூறு இதனை 'மனைநடுவயலை' என்கிறது. இதன் மூலம் பண்டைத் தமிழ் மக்கள் நோய் வருமுன் காக்கும் நோய்த்தடுப்பு முறைகளையும் கையாண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது.

வாசனைப் பொருட்களில் முதலிடம் வகிப்பது மிளகு ஆகும். இதனைக் கருப்புத் தங்கம் என்று அழைத்தனர். யவனர்கள் மிளகுக்கு ஈடாக நீலக்கல், முத்து, தங்கம் முதலிய பொருட்களைக் கொடுத்தனர். மேலும் சங்க இலக்கியங்களான அகநானூறு, பெரும்பாணாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை போன்றவற்றில் மிளகு பற்றிய செய்திகள் ஏராளமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் சங்ககால மக்களின் உணவியல் முறையில் மிளகு சிறப்பிடம் பெற்றிருந்ததை அறியமுடிகிறது.

மஞ்சள் தமிழர்களின் வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்த ஒன்று மட்டுமல்லாமல் எல்லா விதமான சரும நோய்களுக்கும் இது முதன்மையான பொருளாகச் சேர்க்கப்படுகிறது. முக்கனிகளில் முதன்மையான இடத்தைப் பெற்றிருப்பது மாங்கனி. மாங்கொட்டையின் தோலை உடைத்து அதன் உள் இருக்கும் பருப்பை தீயில் சுட்டுச் சாப்பிட சிறுநீர்ப்பையிலுள்ள கற்கள் கரைந்து விடும். எனவே பழங்கால மக்கள் சிறுநீரகம் சம்பந்தமான நோய்களுக்கு மாம்பழம் மற்றும் அதன் கொட்டைகளை பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். பலாப்பழத்தில் நமது உடலுக்குத் தேவையான வைட்டமின் 'ஏ'யும் சுண்ணாம்புச் சத்தும் அதிக அளவில் உள்ளன. இது இருமல், ஆஸ்துமா, மூச்சு சம்பந்தமான நோய்களை தீர்க்க வல்லது.

வாழை தமிழ் மக்களின் வாழ்வோடும் கலாச்சாரத்தோடும் இணைந்துவிட்ட ஒன்றாகும். இது குடல் சம்பந்தமான நோய்களுக்கும், உயர் இரத்த அழுத்தம், இதயக்கோளாறு, மூட்டுவலி போன்றவற்றையும் தீர்க்க வல்லது என்பதை சித்தர் பாடல்கள் தெளிவுபடுத்துகிறது.

சமையலறை வி.ஐ.பி. என்று அழைக்கப்படும் வெங்காயத்தை சங்க இலக்கியங்கள் உள்ளி என்று கூறுகின்றது. எகிப்தியர்கள் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே உள்ளியைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் 189 தாவரங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் 123 தாவரங்கள் மருத்துவத்தன்மை கொண்டவையாக அறியப்பட்டுள்ளன. அருகம்புல் உடல் வெப்பத்தைத் தணித்து கோழை, கபம் வெளியேற்றி நல்ல முக வசீகரத்தையும் அழகையும் தருவதால் உடல் அழகுக்குச் சங்க கால மக்கள் அருகம்புல்லைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். அனிச்ச மலரின்

இலையை அல்லது வேரை மென்று தின்றால் பாம்புக்கடி நஞ்சு அகலும் என்பதால் விஷமுறிவுக்கு அளிச்சமலரை பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். அலரியின் வேர்ப்பட்டையில் இருந்து எடுக்கப்படும் சாற்றால் தாமிரத்தை செந்தூரமாக மாற்றியுள்ளனர்.

அத்திமரத்தின் பாலைத் தடவி வெள்ளை, வாதநோய், சூலை, உடல் வெப்பு புண் போன்றவற்றைக் குணப்படுத்தினர். அசோக மரத்தின் பட்டை, பூ ஆகியவை சதை, நரம்பு ஆகியவற்றின் வீக்கம் குறைக்கவும், பெண்களின் கருப்பை சம்மந்தமான நோய்களைத் தீர்க்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அகில் மரத்தின் கட்டையைச் சந்தனம் போல் அரைத்து உடலில் பூசி வர தளர்ந்த உடல் இறுகும் என்பதிலிருந்து உடல் உறுதி பெற அகில் மரம் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது தெரிகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் 'புகழாவாகை' என்று அழைக்கப்படும் அகத்திக் கீரையை மக்கள் உணவாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். இதன் இலை, பூ, வேர் ஆகியவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவை. ஆலமரத்தின் வேர் பல்லினை உறுதிப்படுத்தும் என்பதால் பஸ்துலக்க ஆலம் விழுதினைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இலுப்பை மரத்தின் இலை, பூ, காய், பழம், விதை போன்றவை மருத்துவக் குணம் கொண்டவையாதலால் வயிற்றுக் கடுப்பு, வாத சூலை மற்றும் பேறுகாலத்தில் பெண்களுக்கு அதிக பால் சுரக்கவும் இதைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் உழிஞை என்பது முடக்கறுத்தான் ஆகும். இந்த உழிஞைப் பூவை வாதநோய், மூட்டுவலி, வீக்கம், வாதப்பிடி, நரம்பு தளர்ச்சி உள்ளிட்ட நோய்களுக்கு பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். சங்க

இலக்கியங்கள் கூறும் நெல்லினை மருத்துவ இலக்கியங்கள் தோரை, வை, விரிசி, செந்நெல், சாலி, வரி என வேறுபெயர்களில் குறிப்பிடுகின்றனர். சங்ககாலம் முதலே மக்களின் பிரதான உணவாக நெற்சோறு இருந்திருக்கிறது என்பதை அறியமுடிகிறது.

மகப்பேறு முடிந்த பெண்கள் மேனியில் உள்ள சுருக்கங்கள் நீங்க 'ஐயவி' என்ற வெண்கடுகை அரைத்து மேனியில் பூசி மேனியை அழகுபடுத்திய செய்தியையும் அறியமுடிகிறது. சங்ககாலத்தில் போருக்குச் செல்லும் வீரர்கள் கரந்தைப் பூவைச் சூடியதாகச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இந்தக் கரந்தைச் செடி முழுவதும் மருத்துவக் குணம் கொண்டது. இதை வாதம், வாந்தி, மந்தம், இருமல் போன்ற நோய்களுக்கு மருந்தாகப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியங்கள் 'வேழம்' என்று குறிப்பிடுவது கரும்பு ஆகும். கரும்பு உடற்கூட்டைத் தணித்து சிறுநீர் பெருக்கி, உடலை உரமாக்கும் தன்மை கொண்டது. 'குவளை' என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் நீர்த்தாவரம் சிறந்த மருத்துவக் குணம் கொண்டது. இது காசம், பித்தம், மேகம் போன்ற நோய்களைத் தீர்க்கும் மருந்தாகப் பயன்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் 'கறி' என்பது மிளகாகும். இந்த மிளகானது மக்களின் உணவுப் பொருட்களில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட தோடல்லாமல் வாதம், பித்தம், மேகம் மற்றும் பல நோய்களின் மருந்துகளில் மூலப் பொருளாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும், 'தனக்கம்' என்று வழங்கப்படும் 'நுணா' மரத்தின் பட்டைகளிலிருந்து எடுக்கப்படும் சாயத்தைத் துணிகளுக்கு வண்ணமேற்றப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் போர் வீரர்கள் சூடிச் சென்றதாகக் கூறப்படும் 'வெட்சி'யினை சேதாரம், கோரன் என்று மருத்துவ நூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த

வெட்சி மரத்தின் வேர், வெள்ளைப்படுதல், சீதப்பேதி, தாகம், இளைப்பு போன்ற நோயினை தீர்க்கப் பயன்பட்டதை அறியமுடிகிறது. வெற்றிலையுடன், கழிப்பாக்கு, சுண்ணாம்பு சேர்ந்து மெல்லும் பழக்கம் இருந்திருக்கிறது. மேலும் இரண்டு வெற்றிலையுடன் ஒன்பது நல்லமிளகை நன்றாக மென்று தின்றால் தேள்கடி விஷம் நீங்கும் என்பதால் விஷக்கடிக்கும் தீக்காயங்களுக்கும் வெற்றிலை அருமருந்தாகப் பயன்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான தாவரங்கள் மருத்துவக் குணங்கள் நிரம்பப் பெற்றுப் பல்வேறு நோய்களைத் தீர்க்கும் அருமருந்தாகப் பயன்பட்டுவந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது. எனவே சங்க இலக்கியங்கள் மக்களின் இயற்கை வாழ்வோடு ஒன்றித்து அவர்கள் வாழ்வை நலவாழ்வாக மாற்றிய மருத்துவக் கருவூலங்கள் என்பது உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது. அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த பக்க விளைவுகளற்ற இயற்கை மருத்துவமானது காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட ஆட்சி மாற்றம் மற்றும் அந்நிய படையெடுப்புகளால் தனித்தன்மையை இழந்து நிற்கிறது.

சங்க காலம் தமிழர்களின் பொற்காலம் எனப் போற்றப்பட்டது. மற்ற கலைகளைப் போலவே மருத்துவக் கலையும் வளர்ச்சியுற்று மேம்பட்டு இருந்திருக்கிறது. மருத்துவம் ஒரு இயற்கை அறிவியல் மட்டுமல்ல அது பண்பு வழி அறிவியலும் ஆகும். சங்க கால மருத்துவம் வளர்ந்த வரலாற்றை, தமிழர்களின் பண்பாட்டை விரிவாகக் கூறும் சங்க இலக்கிய நூல்களை மேலும் ஆராய வேண்டும். இலக்கிய ஆதாரங்களைக் கொண்டு சங்க கால மருத்துவ வரலாற்றை ஆராய்ந்து இயற்கை மருத்துவ உண்மைகளை, பக்க விளைவுகள்

இல்லாத தரமான மருத்துவ முறைகளை உலகுக்கு உணர்த்தி நாம் இழந்த இயற்கை மருத்துவமுறைகளையும் இயற்கையான உணவுப் பழக்க வழக்கங்களையும் மீட்டெடுத்து வரும் தலைமுறையினர் நல்வாழ்வு வாழ அவர்களை தயார்படுத்துவது இன்றைய காலத்தின் அவசர தேவையாகும்.

எதை? எப்படி? எப்போது உண்ண வேண்டும் எனப் பகுத்துச் சொன்னவன் தமிழன் நோயற்ற வாழ்வுக்கு வழிமுறை சொன்னவன். இலக்கியம் படைத்தாலும், இலக்கணம் கண்டாலும் கூடவே மருத்துவ அறிவையும் புகுத்தியவன். சுற்றுச்சூழலுக்கும் கெடுதலன்றி, ஆரோக்கியத்திற்கும் களங்கமின்றி உணவினையே மருந்து போல உண்டவன். அத்தகைய மூதாதையரின் வழி வந்த இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆரோக்கியம் இன்று மிகப்பெரும் கேள்விக்குறியாக உள்ளது. நாகரீக வளர்ச்சி, கலாச்சார மாற்றம், அந்நிய மோகம், அறிவியல் வளர்ச்சி, புதுமை எனும் பல அடையாளங்களினூடே புனிதத்தன்மை வாய்ந்த பழமைகள் பலவற்றை இழந்து விட்டோம்; இழந்து வருகிறோம். பதப்படுத்தப்பட்ட உணவு வகைகள் மனித ஆரோக்கியத்தைப் பதம் பார்க்கின்றன. மேலை நாட்டுக் குளிர்பானங்களும், தயார் நிலையில் உள்ள உணவுகளும் ஆரோக்கியத்தின் எதிரி என்பதை அனைவரும் அறிந்தே பயன்படுத்துகின்றனர். இயற்கையை மறந்த மனிதனை, இயற்கையும் மறந்து விடுவதால், உயிர் கொல்லி நோய்கள் மனித உடல்களைக் கூறு போடுகின்றன. 'இயற்கைக்குத் திரும்புவோம்' என்ற தமிழனின் வாசகம் இன்று ஓங்கி ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளது சற்று மகிழ்ச்சியான ஒன்று. தமிழன் தனது பழம்பெருமை பேசுவதை விட்டுவிட்டு, பழம்பெருமைகளுக்குச் செயல் வடிவம் கொடுக்க வேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது. 'நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்'

என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். ஆனால் நோயற்ற வாழ்விற்கான வழிமுறை தான் தெரியாமல் திகைக்கின்றனர். நோயற்ற வாழ்வு வாழ தமிழன் கையாண்ட உணவு வகைகளையும் முறைகளையும் இவ்ஆய்வேடு தொட்டுக்காட்டி-யிருக்கிறது. இன்றைய சமூகமும், வளரும் இளம் தலைமுறையும் தமிழர் தம் மருத்துவ முறைகளுக்கும், உணவு வகைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுப்பதோடு, அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தி ஆரோக்கிய வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்பதே ஆய்வாளரின் விருப்பம்.

தமிழிலக்கியங்கள் தோண்டத் தோண்ட ஊறும் மணற்கேணிகள். ஆழத் தேடினாலும், அகலத் தேடினாலும் பொக்கிஷங்கள் பல கிட்டும். குறிப்பாக, இன்றைய அவசரத் தேவையான, ஆரோக்கிய வாழ்விற்குத் தமிழரின் இலக்கியங்கள் மருத்துவக் கருவூலங்கள் என்பது உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சியில்லை. தமிழரின் மருத்துவமுறைகள், உணவு முறையும் ஆரோக்கிய வாழ்வும், இயற்கையில் கண்ட மருத்துவம் போன்ற இன்னும் இதோடு தொடர்புடைய பல தலைப்புகளில் ஆய்வு மேற்கொள்ளலாம். ஆய்வுகள் வெறும் ஆய்வேடுகளாகச் சுருங்காமல், தமிழரின் மருத்துவமுறைகளும், உணவு முறைகளும் மீண்டும் புத்துருவாக்கம் பெற்றுத் தமிழ்ச் சமூகம் மட்டுமல்ல முழுமானிடமும் வாழ வழி கோல வேண்டும். நோயற்ற சமூகம் உருவாக எள்ளளவேனும் துணை செய்யுமேல் அதுவே இது போன்ற ஆய்வுகளுக்குக் கிட்டும் வெகுமதி ஆகும்.